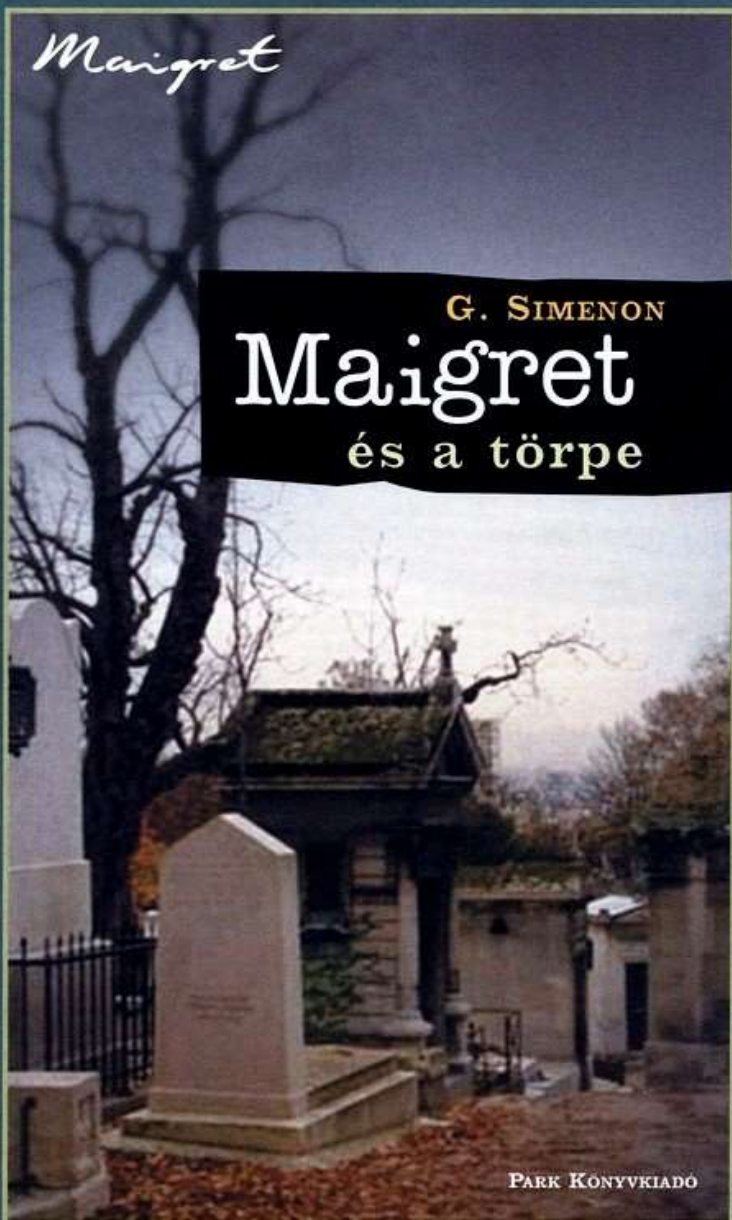

Maigret

G. SIMENON

Maigret és a törpe

PARK KÖNYVKIADÓ

*„Én ma egyetlen módon nézem Simenon bűnügyi könyveit:
nekem kellenek.”*

– Tandori Dezső

„Közben Toulonban alighanem leszállt a másik gép a koporsóval no meg Line-nel. Ahogy Maigret haladt előre, egyre több és több emberrel találkozott, az egyik kanyar után pedig körülbelül ugyanaz a látvány fogadta, mint reggel a Ballu utcában.

Vajon hány ember tudja az igazságot? Mindegy, hiszen aki tudja, az se beszél róla.

Egyetlenegy ember mondta ki csupán, egy telefonfülkében, de a nevét az sem merte elárulni, és most isten tudja, hol bujkál a Montmartre-on.”

GEORGES SIMENON

Maigret és a törpe

PARK KÖNYVKIADÓ

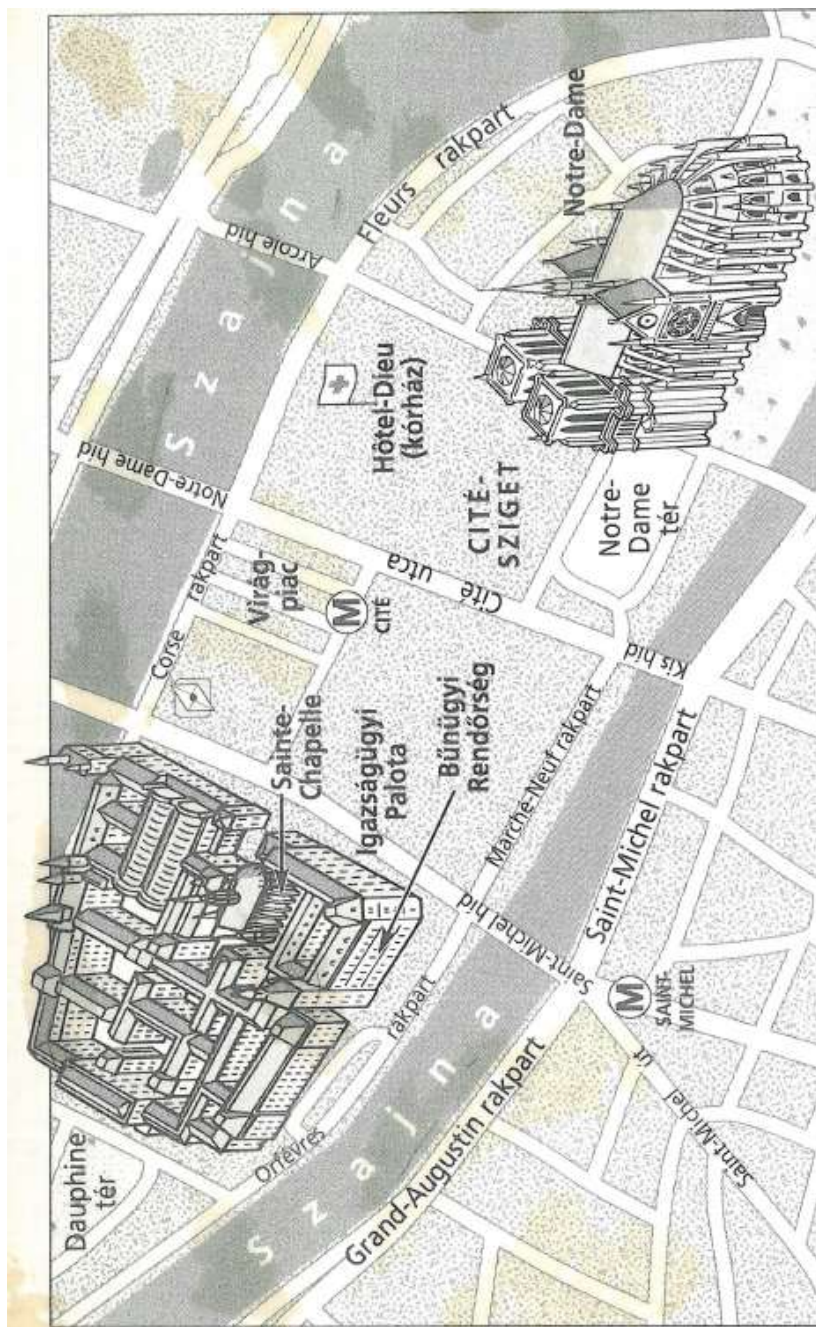
A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
Georges Simenon: Maigret et l'indicateur
Presses de la Cité

Fordította:
Vargyas Zoltán

Copyright © 1971 Georges Simenon Limited,
A Chorion Company. All rights reserved.

Hungarian translation © 2006 Vargyas Zoltán
Magyar kiadás © 2006 Park Könyvkiadó, Budapest

Felelős szerkesztő: Tönkő Vera
Szerkesztette: Sárközy Elga
Műszaki szerkesztő: Mező Zsuzsa
Fedélterv: Gerhes Gábor
Tördelés: Alinea Kft.
Készült az Eto-Print Nyomdaipari Kft.-ben

ELSŐ FEJEZET

Amikor megszólalt a telefon, és Maigret elégedetlenül morgott egyet, fogalma sem volt róla, hány óra lehet. És az se jutott eszébe, hogy az ébresztőórára nézzen. Nehéz álomból ébredt, még mindig nyomta valami súly a mellét.

Mezítláb, alvajárároként támolygott oda a telefonhoz.

– Halló...

Nem fogta föl, hogy nem is ő, hanem a felesége gyújtotta fel az olvasólámpát.

– Maga az, főnök?

Nem ismerte meg mindjárt a hangot.

– Itt Lucas beszél... Én vagyok az éjszakás...
Telefonáltak a XVIII. kerületből...

– No és?

– Találtak egy holttestet a Junot sugárúton... egy férfi...
meggyilkolták.

A Junot sugárút a Montmartre legtetején volt, nem messze a Tertre tértől.

– Azért telefonálok, mert nem akar ki az illető... Maurice Marcia, a Sardine tulajdonosa...

Egy igazi párizsi vendéglő a Fontaine utcában.

– Mit keresett Marcia a Junot sugárúton?

– A jelek szerint nem ott ölték meg. Első ránézésre úgy tűnik, hogy amikor odatették, már halott volt.

– Megyek...

– Küldjek egy kocsit?

– Küldjél...

Felesége eddig csak nézte az ágyból, hogy mit csinál, de erre fölült, és a lábával tapogatózva keresni kezdte a papucsát.

– Csinálok neked egy csésze kávé...

Rossz időpontban jött ez a telefon, azazhogy túlságosan is jó időpontban, mert este vendégség volt Maigret-éknél: Pardon doktorék voltak náluk. Az évek során hallgatólagos megegyezés alakult ki köztük: havonta egyszer Maigret-ék mentek el vacsorázni a Pardon házaspárhoz a Popincourt utcába, két hét múlva pedig Pardonék jöttek át hozzájuk a Richard-Lenoir körútra. Az asszonyok elfőzőcskéztek, recepteket cseréltek, a férfiak pedig félrevonultak, ráérősen elbeszélgettek, és közben elzászi szilvapálinkát vagy málnalikört kortyolgattak.

Ezúttal különösen jól sikerült a vacsora. Madame Maigret kenyérben sütött gyöngytyúkkal rukkolt elő, a főfelügyelő pedig felhozott a pincéből egy üveg Châteneuf-du-Pape-ot – jó pár éve bukkant rá egy árverésen, amikor a Drouot utcában járt, és egy egész rekesszel vett belőle.

Felséges volt a bor, a két férfi egy cseppet sem hagyott belőle. És vajon hány stampedli szilvát ittak utána? Annyi bizonyos, hogy hajnali kettőkor, amikor Maigret felriadt álmából, ugyancsak furcsán érezte magát.

Jól ismerte Maurice Marciát. Marciát egész Párizs ismerte. Maigret már akkor is többször kihallgatta az irodájában, amikor csak felügyelő volt – az idő tájt Marcia sem volt még olyan nagymenő.

Később pedig többször is vacsorázott nála a Fontaine utcában, még a feleségét is elvitte, mert kiválóan főztek.

Mire Madame Maigret behozta a csésze kávé, a főfelügyelő már majdnem fel is öltözött.

– Fontos dolog?

– Alighanem nagy port fog fölverni.

– Valami híres ember?

– Monsieur Maurice, ahogy mindenki hívja. Másképp szólva Maurice Marcia.

– A Sardine tulajdonosa?

Maigret bólintott.

– Meggyilkolták?

– Úgy néz ki... Jobb, ha magam is szemügyre veszem...

Aprókat kortyolt a kávéból, megtömte a pipáját. Aztán kinézett az ablakon, hogy milyen idő van. Még mindig szemerkélt az eső, de olyan gyengén, hogy csak az utcai lámpák fénykörében lehetett látni.

– Felveszed az esőkabátodat?

– Nem érdemes... Nagyon meleg van...

Május volt, csodálatos, verőfényes május. Egy napja azonban nagy zápor kerekedett, és azóta egyfolytában szitált az eső.

– Remélem, gyorsan végzel...

– Tudod, a gyöngytyúkod pompás volt...

– Nem volt túl nehéz?

Maigret erre inkább nem válaszolt, mert még mindig ott érezte a gyomrában.

A kapu előtt már várta egy kis fekete kocsí.

– Junot sugárút...

– Hányas szám?

– Majd meglátja... ahol nagy lesz a csődület...

Az utcák, mintha lakkréteggel vonták volna be őket, feketén csillogtak. Jóformán semmi forgalom nem volt. Pár perc alatt odaértek a Montmartre-ra, de nem az éjszakai szórakozóhelyek meg a turisták Montmartre-jára. A Junot sugárút kívül esett a nagy nyüzsgésen, itt szép villák sorakoztak, olyan művészek építették őket, akik itt kezdtek

pályájukat, és akkor is hűségesekek maradtak a Montmartre-hoz, amikor befutottak...

Jobb kéz felől a járdán már látták is a csoportosulást, és a kései időpont ellenére számos kivilágított ablakban könyököltek hálóruhás emberek.

A kerületi főfelügyelő – félénk, sovány emberke – már ott volt a helyszínen. Azonnal odasietett Maigret-hez.

– Örülök, hogy itt van, főfelügyelő úr... Azt hiszem, ebből nagy felhajtást fognak csinálni...

– Biztos benne, hogy ő az?

– Itt a tárcája... – adott át Maigret-nek egy fekete krokodilbőr tárcát: csak egy személyi igazolvány meg egy jogosítvány volt benne, továbbá egy noteszlap, rajta néhány telefonszámmal.

– Pénz nem volt nála?

– De, egész köteget találtunk a belső zsebében, három-négyezer frank lehet, nem számoltam meg.

– És fegyver?

– Egy Smith and Wesson, de már régóta nem használták.

Maigret a holttesthez lépett. Furcsa volt így felülről látni Maurice Marciát. Szmokingot viselt, mint minden este, az ingmellén pedig jókora vérfolt vöröslött.

– A járdán semmi nyom?

– Semmi.

– Ki talált rá a holttestre?

– Én – szólalt meg valaki halkán a háta mögött.

Egy öregúr volt az, galambósz haja valóságos glóriát vont a feje köré. Maigret-nek rémlett, hogy az illető egy igen híres festő, de hiába kotorászott az emlékezetében, sehogy sem jutott eszébe a neve.

– A szemközti villában lakom... Éjszakánként gyakran felébredek, és nehezen alszom el újra...

Pizsamában volt, csak egy ócska esőkabátot húzott rá. A lábán vörös papucs.

– Ilyenkor odaállok az ablakhoz, és nézelődöm. A Junot sugárút nyugodt, csendes. Gyakorlatilag nem járnak rajta autók... Meglepve vettem észre, hogy valami fekete-fehér dolog hever a járdán, lejöttem megnézni, mi az... Telefonáltam a rendőrségre... Az urak szirénázva érkeztek, azért lóg most ott mindenki az ablakban...

Vagy húszan álldogáltak a holttest körül, hivatalos személyek, járókelők és pizsamás, hálóinges szomszédok.

– Rám itt már nincs szükség – magyarázta egy körzeti orvos. – Biztosan állíthatom, hogy meghalt... A többi már a törvényszéki orvos dolga...

– Telefonáltam neki – mondta a kerületi főfelügyelő. – És az ügyészséget is értesítettem.

Valóban éppen most szállt ki egy kocsiból az ügyészhelyettes, majd a törvényszéki írnok. Meglepődött, hogy Maigret-t is ott találta.

– Gondolja, komoly az ügy?

– Tartok tőle... Ismeri Maurice Marciát?

– Nem.

– Sose vacsorázott a Sardine-ban?

– Sose.

Úgy kellett elmagyarázni neki, hogy az egy elegáns hely, művészek is járnak oda, nem csak rossz hírű gengszterek.

Bourdet doktor, a törvényszéki orvos, aki Paul doktort váltotta fel, valamit dűnnyögött magában, miközben kiszállt a taxiból, és szórakozottan kezét fogott néhány emberrel.

– Nicsak, maga is itt van? – szólta oda Maigret-nek.

Aztán a holttest fölé hajolt, előkotort egy elemlámpát a táskájából, és megvizsgálta a sebet.

– Ha nem tévedek, csak egy golyó van, de nagy kaliberű, és közvetlen közelről lőtték.

– Hány órakor állt be a halál?

– Ha rögtön idehozták, akkor éjfél körül történhetett a gyilkosság... Mondjuk éjfél és hajnali egy óra közt... Ennél többet csak a boncolás után tudok mondani...

Maigret odament Véliard-hoz, az egyik XVIII. kerületi felügyelőhöz, aki szerényen egy kicsit arrébb álldogált.

– Ismeri Monsieur Marciát?

– Hírből és látásból.

– Itt lakik vajon a környéken?

– Tudomásom szerint a IX. kerületben... A Ballu utca tájékán...

– Nem volt errefelé szeretője?

Valóban furcsa volt, hogy valaki csak úgy idecipel egy másik kerületből egy holttestet, aztán leteszi a békés Junot sugárúton.

– Szerintem arról én hallottam volna... Ha valaki tud róla, az Louis felügyelő a IX. kerületből, ő úgy ismeri a Pigalle környékét, mint a tenyerét.

Maigret még néhány emberrel kezét fogott, és éppen akkor szállt be a kis fekete kocsiba, amikor már loholt feléje egy magas, vörös hajú, kócos újságíró.

– Monsieur Maigret...

– Most nem... Forduljon a főfelügyelő úrhoz vagy a kerületi rendőrfőnökhöz... Ballu utca – szolt oda aztán a sofőrhez.

Még mindig ott volt a kezében a halott személyije.

– 21/B – tette hozzá, miután átlapozta.

A 21/B utólag bérházzá átalakított, szép nagy magánpalota volt, amilyen több is állt az utcában. A kapu melletti réztáblák tanúsága szerint többek közt egy fogorvos is lakott benne, a második emeleten, meg egy neurológus a harmadikon.

Maigret fölcsöngette a házmesternőt.

– Beszélhetnék Monsieur Maurice Marciával?

– Ilyenkor sosincs itt. Hajnali négyig nem szokott hazajönni.

– És a felesége?

– Azt hiszem, ő már otthon van. Bár kétlem, hogy beengedi magát. De azért csak próbálja meg, ha olyan fontos magának. Első emelet. A bal oldali ajtó. Az egész emelet az övék, de a jobb oldali ajtót befalazták.

A lépcsőház tágas volt, a lépcsőt vastag szőnyeg borította. A falakon sárgás márványburkolat. A bal oldali ajtóra semmi sem volt kiírva. Maigret becsöngetett.

Először nem történt semmi. Akkor megint becsöngetett, és végül léptek zaja hallatszott a lakásból. Álmos női hang szólt ki a csukott ajtó mögül:

– Mi van?

– Maigret főfelügyelő vagyok.

– Nincs itt a férjem. Menjen a vendéglőbe, a Fontaine utcába.

– De ott sincs a férje.

– Maga onnan jön?

– Nem. De tudom, hogy nincs ott.

– Várjon egy kicsit, fölveszek egy köpenyt... Amikor az asszony ajtót nyitott, fehér selyem hálóinge fölött aranyhársárga pongyolát viselt. Fiatal volt, sokkal fiatalabb, mint a férje, aki viszont jó pár évvel idősebb volt Maigret-nél, vagyis hatvan-hatvankét éves lehetett.

A nő közönyösen, minden kíváncsiság nélkül nézett a főfelügyelőre.

– Miért keresi a férjemet ilyenkor hajnalban? Magas volt, nagyon szőke, a teste pedig karcsú és hajlékony, akár egy manökené vagy táncosnőé. Legfeljebb harmincéves lehetett.

– Jöjjön be...

Szép, tágas nappaliba vezette be Maigret-t, felgyújtotta a villanyt.

– Mikor látta utoljára a férjét?

– Nyolc óra tájban. Mindig olyankor szokott elmenni a Fontaine utcába.

– Kocsival?

– Dehogyan Ötszáz méterre sincs...

– Sose megy oda kocsival?

– Csak ha zuhog az eső.

– Néha maga is elkíséri?

– Nem.

– Miért?

– Mert nem nekem való hely. Mit csinálnék ott?

– Úgyhogy itthon szokta tölteni az estéit?

Szemlátomást meglepődött a kérdésemre, de nem sértődött meg rajta. Túl nagy kíváncsiságot se mutatott.

– Majdnem mindig. Néha én is elmegyek moziba, mint mások.

– Ilyenkor sosem ugrik be hozzá egy percre?

– Sosem.

– Ma este volt moziban?

– Nem.

– Elment hazulról?

– Nem... Csak amikor levittem sétálni a kutyát... De mivel esett az eső, csak néhány percig maradtam kint...

– Hány körül?

– Tizenegykor? Talán egy kicsit később...

– Nem találkozott senki ismerőssel?

– Nem... Mit akar ezekkel a kérdésekkel, és miért érdeklí, hogy mit csináltam ma este?

– A férje meghalt...

A nőnek elkerekedett a szeme. Megható, szép világoskék szeme volt. Egyszersmind kítátotta a száját, mintha sikoltani akarna, de elszorult a torka, csak a kezét kapta a melléhez. Aztán előkotort egy zsebkendőt a pongyolája zsebéből, és abba temette az arcát.

Maigret várt, csak ült mozdulatlanul a XV. Lajos korabeli, kényelmetlen karosszékbén.

– A szíve? – gyúrta végül a nő gombóccá a zsebkendőt.

– Ezt hogy érti?

– Nem szerette, ha beszélnek róla, de beteg volt a szíve, járt Jardin professzorhoz...

– Nem a szíve miatt halt meg... meggyilkolták...

– Hol?

– Nem tudom... A holttestét átszállították a Junot sugárútra, és letették a járdára...

– Ez nem lehet... Nem voltak ellenségei...

– Úgy néz ki, hogy legalább egy mégiscsak volt, mivel meggyilkolták...

A nő időközben valamennyire magához tért.

– Most hol van?

– A Törvényszéki Orvostani Intézetben...

– Azt akarja mondani, hogy...

– Fel fogják boncolni, igen... ez elkerülhetetlen...

A folyosóról besétált egy kis fehér kutya, és lustán odadörgölődött a gazdája lábához, de az talán észre sem vette.

– Mit mondanak a vendéglőben?

– Ott még nem jártam. Mit mondhatnának?

– Hogy miért ment el ilyen korán a Sardine-ból? Mindig ő megy el utoljára, és ő csukja be a kaput, mielőtt kasszát zár...

– Maga dolgozott ott?

– Nem. Az csak étterem. Nincsenek táncos vagy énekes számok...

– Maga táncolt?

– Igen.

– De most már nem?

– Amióta férjnél vagyok, nem.

– Mióta van férjnél?

– Négy éve.

– Hol ismerkedtek meg?

– A Sardine-ban... Én a Canariban táncoltam... Ha nem végeztünk túl későn, néha beültem bekapni valamit...

– A férje így figyelt fel magára?

– Igen.

– Maga bárcica is volt?

A nőnek megrándult az arca.

– Attól függ, mit ért ezen. Ha meghívott minket egy vendég, nem utasítottuk vissza, megittunk vele egy pohár pezsgőt, de ennyi volt az egész...

– Volt szeretője?

– Ezt miért kérdi?

– Mert szeretném kideríteni, hogy kinek állhatott útjában a férje.

– Amikor megismerkedtünk, akkor éppen nem volt...

– Maurice féltékeny volt?

– Nagyon.

– És maga?

– Nem gondolja, főfelügyelő úr, hogy illetlenség ilyesmiket kérdezni egy nőtől, amikor éppen a férje haláláról értesült?

– Van saját kocsija?

– Maurice nemrég ajándékozott nekem egy Alfa Rómeót.

– És ő milyen kocsival járt?

– Egy Bentleyvel.

– Ő vezette?

– Volt egy sofőrje, de néha maga is vezetett.

– Elnézését kérem, hogy ennyit kellemetlenkedtem; sajnos ez a mesterségem... – állt fel Maigret sóhajtva. Síri csönd támadt a nagy szalonban, melynek közepét pompás kínai szőnyeg borította.

A nő az ajtóhoz vezette.

– Lehet, hogy az elkövetkező napokban még egyéb dolgokat is szeretnék öntől megkérdezni. Mi a jobb önnek: idézzem be az Orfèvres rakpartra, vagy jöjjen inkább ide?

– Inkább itt...

– Köszönöm, asszonyom...

Az asszony válaszképpen szárazon elköszönt. Maigretnek még mindig nehéz volt a gyomra, fájt a feje.

– A Sardine-ba, Fontaine utca...

Az étteremnél még állt néhány luxuskocsi, a kapu előtt pedig egy libériás portás járkált fel-alá. Maigret bement, és nagyokat szippantott a hűvös levegőből, a teremben ugyanis légkondicionáló működött.

Azonnal odajött hozzá az egyik főpincér, Raoul Comitát, akit jól ismert.

– Asztalt óhajt, Monsieur Maigret?

– Nem.

– Ha a főnökkel szeretne beszélni, nincs itt...

A főpincér kopaszodó, beteges arcú emberke volt.

– Ez ugye ritkán fordul elő? – kérdezte Maigret.

– Gyakorlatilag sose...

Húsz-huszonöt asztal lehetett a tágas teremben. A mennyezetet csupasz gerendák tartották, a falakat háromnegyed magasságig tölgyfa lambéria borította. Tömör, nehéz, gazdag volt a berendezés, a rusztikus stílussal többnyire együtt járó ízléscicamok nélkül.

Három óra is elmúlt. Már csak tíz vendég volt, színészek, művészek, békésen vacsoráztak.

– Hánykor ment el Marcia?

– Pontosan nem tudnám megmondani, de úgy éjfél körül.

– Maga nem lepődött meg rajta?

– Dehogynem!... Az elmúlt húsz évben, nem is tudom, talán ha háromszor-négyszer fordult elő. Egyébként maga is ismeri. Hiszen többször is vacsorázott nálunk a kedves feleségével. Mindig szmokingban van. A kezét hátrakulcsolja. Olyan, mintha nem is mozogna, de mindent észrevesz; az ember azt hiszi, hogy itt van az étteremben, aztán egyszer csak a konyhában vagy az irodájában bukkan fel...

– Azt mondta, hogy még visszajön?

– Csak annyit mormogott, *Viszlát*. Ott álltunk a ruhatárnál. Yvonne odaadta neki a kalapját. Figyelmeztettem, hogy esik az eső, javasoltam, hogy vegye fel az esőkabátját, ott lógott egy fogason. – *Nem érdekes... Ide megyek a közelbe...*

– Gondterheltnek látszott?

– Nehéz volt bármit is leolvasni az arcáról.

– Dühös volt?

– Biztos, hogy nem.

– Nem hívta fel valaki, mielőtt elment volna?

– A kasszánál kell megkérdezni. Minden hívás a kasszírnohöz fut be... De... mondja csak... miért kérdezi ezeket?

– Mert lelőtték, a Junot sugárúton találták meg a holttestét, ott hevert a járdán...

A főpincérnek megdermedt az arca, alsó ajka enyhén remegni kezdett.

– Az nem lehet – dűnnyögte maga elé. – Ki ölte volna meg?... Nem tudok róla, hogy lett volna ellensége... Tulajdonképpen derék ember volt, boldog, büszke a sikereire... Verekedésbe keveredett?

– Nem. Valahol másutt ölték meg, aztán átvitték a Junot sugárútra, nyilván kocsival... Jól emlékszem, hogy azt mondta, kalapban ment el?

– Igen.

A Junot sugárúton már nem volt kalap rajta.

– Feltennék egypár kérdést a kasszírnohöz.

A főpincér odasietett az egyik asztalhoz, ahol nagyon integettek, hogy fizetni akarnak. A számla már kész volt, beletette egy tányérba, s egy kendővel letakarta.

A kasszírno pici, sovány, barna hajú nő volt, a szeme szép fekete.

– Mairget főfelügyelő vagyok...

– Tudom...

– Nincs értelme tovább elhallgatnom: a főnökét meggyilkolták...

– Hát ezért titokzatoskodtak úgy Raoullal... Mindjárt összeesek... Nemrég még itt állt, épp ott, ahol most ön...

– Nem kapott telefonhívást?

– Csak egyszer, közvetlenül azelőtt, hogy elment.

– Férfi hívta? Nő?

– Ezen gondolkodtam én is. Lehetett ez is, az is, vagy egy magas hangú férfi, vagy egy mély hangú nő...

– Maga hallotta már korábban is ezt a hangot?

– Nem. Monsieur Maurice-szal kívánt beszélni.

– Így mondta, hogy „Monsieur Maurice-szal”?

– Igen. Mint mindenki, aki közelebbről ismeri. Megkérdeztem, mit mondhatok neki, ki hívja, de csak annyit mondott: *Ő tudni fogja...* Mire fölnéztem, Monsieur Maurice már ott is állt előttem. – *Engem hívnak?... Kicsoda?* – *Nem mondta meg a nevét...* Erre összevonta a szemöldökét, aztán nyúlt a kagylóért. – *Halló, ki az?* Természetesen azt már nem hallottam, hogy a vonal túlsó végéről mit mondanak. – *Mit mond?... Nem hallom jól... Micsoda?... Ebben biztos?... Ha egyszer a kezem közé kapom magát...* Alighanem nyilvános telefonfülkéből hívták, mert hallottam a pénz csörgését, ahogy beledobták. – *Én is ugyanolyan jól tudom, hogy hol van...* És lecsapta a kagylót. Elindult az ajtó felé, aztán meggondolta magát, visszament az irodájába, oda, a konyha mögé...

– Gyakran tartózkodik ott?

– Este ritkán. Amikor megjön, ott futja át a postát. Zárás után oda viszem be neki a kasszát, és együtt ellenőrizzük...

– A pénz itt marad másnapig?

– Nem. Elviszi egy aktatáskában... azt a táskát gyakorlatilag csak erre használja.

– Gondolom, fegyver is szokott nála lenni.

– Mielőtt elmegy, kiveszi a fiókból a pisztolyát, és a zakója belső zsebébe teszi.

– Nincs még egy fegyvere, amely mindig itt marad?

– Nincs. Én csak erről tudok.

– Megmutatná az irodáját?

– Egy pillanat...

Átadott egy számlát Raoul Comitát-nak.

– Erre tessék...

Végigmentek egy zöldre festett folyosón. Jobb felől nagy üvegablakok nyíltak a konyhára, ahol négy férfi sürgött-forgott – láthatólag rendet igyekeztek teremteni.

– Ez az... Gondolom, önnek jogában áll belépni ide...

Az iroda egyszerű volt, nélkülözött minden luxust. Három jó bőrfotel, egy empire stílusú mahagóni íróasztal, hátul páncélszekrény és egy könyvespolc, néhány könyvvel meg képes újsággal.

– Van pénz a páncélszekrényben?

– Nincs. Csak a könyvelés. Tulajdonképpen nincs is szükség rá. De már itt volt, amikor Monsieur Maurice megvette az éttermet, és nem vitette el...

– Hol szokott lenni a pisztoly?

– A jobb oldali fiókban.

Maigret kihúzta. Néhány papír, cigaretta meg szivar volt benne, de pisztoly nem.

– A felesége gyakran idetelefonál?

– Szinte soha.

– Ma éjjel sem hívta?

– Nem. Rajtam keresztül jött volna a hívás.

– És Monsieur Maurice? Ő sem szokott telefonálni neki?

– Ritkán. Nem is emlékszem, mikor hívta utoljára; tavaly karácsony előtt valamikor...

– Köszönöm, asszonyom...

Maigret érezni kezdte a kimerültség súlyát, fáradtan zötytyent le a kis fekete kocsis hátsó ülésére.

– Richard-Lenoir körút.

Időközben elállt az eső, de az utcák még mindig csillogtak, kelet felé pedig világosodni kezdett az ég.

Homályosan érezte, hogy valami sántít ebben a történetben. Igaz, Maurice Marcia nem volt egy szent. Ugyancsak mozgalmas ifjúsága volt, és többször is elítélték üzletszerű kéjelgés elősegítéséért.

Aztán úgy harmincéves korában följebb lépett, övé lett az akkori idők egyik leghíresebb párizsi nyilvánosháza, az Hanovre utcai. De nem az ő nevére volt írva. A délutánjait többnyire a lóversenypályán töltötte. Ha pedig éppen nem ott volt, akkor szinte biztosan meg lehetett találni a Victor Massé utca egyik kocsmájában, ott verte a blattot néhány hasonszórú gengszterrel.

Bizonyos körökben Bírónak hívták. Azt beszélték, hogy ha az alvilágban valami vitás ügy támadt, végső fokon ő döntött az ügyben.

Jóképű férfi volt, a legjobb szabóknál csináltatta a ruháit, csakis selyem alsóneműt hordott. Volt felesége, és már akkor is a Ballu utcában lakott.

Idővel megtestesedett, és ettől még tekintélyesebbnek látszott.

Ejnye! Maigret elfelejtette megkérdezni a kasszírától, hogy a telefonálónak nem volt-e akcentusa. Pedig ennek még esetleg jelentősége lehet.

Egyelőre sűrű köd borította az ügyet. Maigret-nek eszébe jutott, mit mondott Maurice Marcia az egyik utolsó találkozásuk alkalmával az Orfèvres rakparton. Magát Marciát nem gyanúsították semmivel, de úgy látszott, hogy a csaposa részt vett egy fegyveres bankrablásban. Egy nagy bank egyik vidéki fiókjába törtek be.

– Mi a véleménye erről a Freddyről?

A csapost hívták Freddy Strazziának, és Piemontból származott.

– Az a véleményem, hogy jó csapos.

– Maga szerint becsületes?

– Tudja, főfelügyelő úr, az attól függ, hogy mit értünk ezen. Van ilyen becsületesség, meg olyan becsületesség. Amikor mi megismerkedtünk annak idején, és mondhatni, mindketten kezdők voltunk, én becsületesnek tartottam magam, de például a bírónak már más volt a véleményük... Aztán lassanként megváltoztam... Azt lehet mondani, hogy nekem negyven évembe telt, amíg becsületes lettem. Akkor aztán olyan lettem, mint a megtértek. Állítólag azok a legbuzgóbbak... Nos, akik a maguk erejéből lesznek becsületesek, azok sokkal lelkiismeretesebbek, mint a többiek... Azt kérdi, hogy Freddy becsületes-e. Nem tenném érte tűzbe a kezem, de egyvalamiben biztos vagyok: annyira nem hülye, hogy beleártsa magát egy ilyen vacakul megszervezett ügybe...

A kocsis megállt a ház előtt. Maigret megköszönte a sofőrnek a fuvart, aztán felbotorkált a lépcsőn. Alig állt a lábán, nehezen szedte a levegőt, csak arra vágyott, hogy elnyúlhasson az ágyban, és becsukja a szemét.

– Fáradt vagy?

– Nem bírom tovább...

Tíz percbe sem telt, és már aludt.

Tizenegy körül kezdett mocorogni, a felesége azonnal hozta is neki a kávéját.

– Nicsak! – csodálkozott Maigret. – Kisütött a nap...

– A Fontaine utcai ügy miatt kellett éjszaka elmenned?

– Honnan tudod?

– A rádióból. Az újságból. A jelek szerint ez a Maurice Marcia amolyan igazi párizsi híresség.

– Mondjuk inkább úgy, hogy párizsi figura – helyesbített Maigret.

– Ismerted?

– Még kezdő koromból.

– És te érted, hogy miért a Junot sugárútra rakták ki a holttestét?

– Egyelőre nem értek semmit... – vallotta be Maigret. – Annál kevésbé, mert Marciának ott volt a zsebében a pisztolya.

– Na és?

– Nem értem, hogyhogy nem ő lőtt először. Nyilván meglepték...

Maigret házikabátban a fotelba telepedett, felvette a kagylót, és a Bűnügyi Rendőrséget tárcsázta.

Lucas, aki éjszaka ügyeletes volt, alighanem az igazat álmát aludta. Janvier vette fel a telefont.

– Nem nagyon fáradt, főnök?

– Nem. Most már jól vagyok. Tudsz mindenről?

– Az újságból, a beérkező jelentésekből, főleg a XVIII. kerületiből. Bourdet doktor is telefonált.

– Mit mondott?

– Hogy kábé egy, legfeljebb másfél méterről lőttek rá. Valószínűleg rövid csövű revolverrel, harminckettessel vagy harmincnyolcassal... A golyót elküldte a laborba. Ami szegény Marciát illeti, csaknem azonnal meghalt, mert belső vérzése volt.

– Vagyis nem sok vére folyt el?

– Nagyon kevés.

– Volt valami szívbetegsége?

– Azt nem említette a doki. Szóljak oda neki?

– Majd én. Kora délután már benn leszek az irodámban. Addig is, ha bármi fontos újság van, hívj föl itthon...

Néhány perc múlva Bourdet doktor volt a vonalban.

– Gondolom, maga most kelt fel – mondta Maigret-nek – , én viszont reggel kilencig dolgoztam, és erre még egy páciens hoznak nekem, egy nőt...

– Mondja csak... A sebén kívül nem vett észre semmi különöset rajta, nem volt valami betegsége?

– Nem. Makkegészséges volt, a korához képest igen jó karban...

– A szívének se volt semmi baja?

– Amennyire meg tudom ítélni, az is jó állapotban volt...

– Köszönöm, doktor úr...

Nem azt mondta Line, Marcia szőke felesége, hogy a férje rendszeresen járt konzultációra Jardin professzorhoz? Maigret odatelefonált a professzor lakására, aztán felhívta a kórházat.

– Bocsásson meg, hogy zavarom, professzor úr... Maigret főfelügyelő vagyok... Azt hiszem, az egyik páciense halt meg az éjjel erőszakos halállal... Maurice Marciáról van szó.

– Az a montmartre-i vendéglős?

– Igen.

– Csak egyszer járt nálam. Szerintem életbiztosítást akart kötni, de az ilyenkor szokásos kötelező orvosi vizsgálatok előtt szerette volna előbb megnézetni magát egy olyan orvossal, akit maga választ...

– Diagnózis?

– A szíve tökéletes...

– Köszönöm...

– Na, beteg volt? – érdeklődött Madame Maigret.

– Nem.

– Akkor miért mondta a felesége, hogy...

– Én is csak annyit tudok, mint te. Adnál nekem még egy csésze kávé?

– Mit szeretnél enni?

Maigret még jól emlékezett rá, milyen nehéz volt éjjel a gyomra.

– Sonkát, főtt krumplit meg zöldsalátát.

– Mást semmit? Még nem emésztetted meg a gyöngytyúkomat?

– Azt megemésztettem, de azt hiszem, Pardonnal egy kicsit túlzásba vittük a szilvázást. A borról nem is szólva.

Sóhajtvá felállt, pipára gyújtott, aztán letáborozott a nyitott ablak előtt. Tíz perc sem telt el, máris megszólalt a telefon.

– Halló, főnök... Itt Janvier... Louis felügyelő van nálam a IX. kerületből... Magával szeretett volna találkozni. A jelek szerint érdekes mondanivalója van a maga számára... Azt kérdi, hogy tudná-e fogadni kora délután.

– Jöjjön az irodámba kettőkor...

Louis-nál sosem lehetett tudni. Furcsa ember volt. Negyvenöt éves lehetett, jó tizenöt éve özvegyült meg, de továbbra is talpig feketében járt, mintha még mindig a feleségét gyászolná. Egyébként a kerületében úgy is hívták a kollégái, hogy „az Özvegy”.

Nevetni, tréfálkozni soha senki nem látta. Ha irodai szolgálatban volt, egyfolytában dolgozott. És mivel még csak nem is dohányzott, annyi időre se állt le, hogy rágyújtson.

Többnyire azonban kint dolgozott, lehetőleg éjjel. Alighanem egész Párizsban ő ismerte legjobban a Pigalle környékét.

Ritkán szólított meg egy-egy lányt vagy stricit, de akkor annak nyomós oka volt, ezért egy kicsit tartottak is tőle, ha felbukkant valahol.

Egyedül élt abban a lakásban, ahol azelőtt a feleségével lakott, a Lepic utca végénél. Ő maga a kerületben született. Gyakran látták bevásárolni.

Tudta minden rosszfiú minden viselt dolgát, ismerte minden lány történetét.

Ha bement egy kocsmába, kávéházba, sosem vette le a kalapját. És mindig ugyanúgy egy pohár Vichy vizet rendelt. Jó sokáig elüldögélt mellette, nézelődött. Néha váltott pár szót a csapossal.

– *Nem is tudtam, hogy Francis visszajött Toulonból.*

– *Biztos benne?*

– *Az előbb észrevettem, és gyorsan behúzott a végébe...*

– *Én nem láttam... Meglep, mert valahányszor feljön Párizsba, mindig beugrik hozzám, hogy üdvözljön.*

– *Most valószínűleg miattam nem ment oda magához...*

– *Kivel volt?*

– *Madeleine-nél.*

– *A régi csaja...*

Sose jegyzetelt, mégis az összes effajta úr és hölgy nevét, keresztnévét, becenevét ott őrizte a fejében, módszeresen elraktározva.

A Fontaine utca az ő körzetébe tartozott. Alighanem még Maurice Marciánál meg Maigret-nél is jobban ismerte. És nyilván nem véletlenül látogatott el az Orfèvres rakpartra, mert amúgy nagyon félszeg volt.

Tudta, hogy úgysem viszi soha többre a felügyelőségénél, bölcsen belenyugodott, és igyekezett minél jobban végezni a dolgát. Más szenvedélye nem lévén, ebben élte ki magát.

– *Lemegyek, veszek sonkát...*

Maigret nézte az ablakból, hogyan távolodik a felesége a Servan utca felé. Örült, hogy ilyen derék asszonykája van, s elégedett kis mosoly jelent meg az ajkán.

Vajon hány évig élt Louis felügyelő házaseletet, míg nem a feleségét elütötte egy autóbusz? Alighanem csak egypár évig, mert akkoriban harmincéves volt. Ő is éppen az ablaknál állt, mint most Maigret, a szeme láttára történt a baleset.

Maigret lekopogta, pedig amúgy nem volt szokása, és csak akkor lépett el az ablaktól, amikor a felesége újra megjelent az utcán, és épségben visszaért a házhoz.

A felügyelőnek a Louis a vezetékneve volt. Annak idején Maigret-nek megfordult a fejében, hogy beveszi a csoportba, de aztán meggondolta magát, félt, hogy a gyászos ábrázatával tönkreteszti a felügyelői iroda hangulatát.

A IX. kerületi kapitányságon, ahol csak három felügyelő volt meg egy gyakornok, lehetőleg úgy intézték, hogy Louis minél többet dolgozzon odakint.

– Szegény pasas!...

– Magadban beszélsz?

– Mit mondtam?

– Azt mondtad, hogy „szegény pasas!”... Marciára gondoltál?

– Nem. Egy olyan emberre, aki tizenöt évvel ezelőtt elvesztette a feleségét, és azóta is gyászolja...

– Csak nem jár csupa feketében? Az ma már nem szokás.

– De, ő feketében jár. Nem érdekli, mit gondolnak róla az emberek. Aki először látja, papnak nézi és „atyám”-nak szólítja...

– Nem borotválkozol meg? Nem zuhanyozol le?

– De igen. De olyan kéjesen lustának érzem magam...

Előbb elszívta a pipáját, és csak azután ment be a fürdőszobába.

MÁSODIK FEJEZET

Maigret irodájában megint tárva volt az ablak, behallatszott a szél susogása, a Saint-Michel hídon áthaladó autók, buszok moraja.

Louis felügyelő, miután Maigret hellyel kínálta, óvatosan leült a szék szélére. A mozgása lassú volt, majdnem ünnepélyes, akárcsak fekete öltözéke, amely ebben a tavaszi pezsgésben még kirívóbban hatott.

– Köszönöm, hogy hajlandó fogadni, csoportfőnök főfelügyelő úr...

A bőre vékony volt, nagyon fehér, akár a nőké, éles ellentétben tömött, fekete bajszával. Az ajka meg piros, mintha rúzsozta volna, mégsem volt benne semmi nőies.

Az iskolában alighanem ő volt az osztály nyuszija, aki mindig elpirul és dadogni kezd, ha felszólítja a tanító bácsi.

– Bátorkodnék megkérdezni valamit.

– Parancsoljon.

– Tekintve, hogy a holttestet a Junot sugárúton találták, a XVIII. kerületi felügyelők fognak nyomozni az ügyben?

Maigret jól meggondolta, mit válaszoljon.

– Minden bizonnyal kihallgatják az esetleges tanúkat, kiderítik, milyen kocsni állt meg éjszaka a Junot sugárúton, kihallgatják azt a festőt, aki értesítette a rendőrséget, no meg a többi szomszédot...

– És egyébként?

– Mint maga is tudja, ez már a Gyilkossági Csoport dolga. Ami nem azt jelenti, hogy ne fogadnánk el, illetve ne

kérnénk időnként a kerületi felügyelők segítségét. Maga, ugye, jól ismeri a Montmartre-ot?

- Ott születtem, és jelenleg is ott lakom.
- Kapcsolatban állt Maurice Marciával...
- Vele is, meg az alkalmazottaival is...

Elpirult. Nyilván nagy erőfeszítésébe telt, hogy előadja tervezett mondókáját.

- Tudja, én főleg éjszaka szoktam dolgozni. Úgyhogy lassanként mindenkiel megismerkedtem. A Pigalle-on már egészen megszoktak. Váltak néhány szót az emberekkel... Ha bemegyek egy bárba, mulatóba, rendelnem se kell, elem teszik a pohár Vichyt.

- Gondolom, azért keresett fel, mert van valami elképzelése a Marcia-gyilkosságról.

- Azt hiszem, tudom, ki ölte meg.

Maigret kicsit hátradőlt, finoman megszívta a pipáját, és közben kíváncsian, sőt majdhogynem csodálattal figyelte látogatóját.

- Van valami alapja a gyanújának?

- Igen is meg nem is.

Zavarban volt, nem mert a főfelügyelő szemébe nézni.

- Reggel felhívott valaki...

- Névtelen telefonáló?

- Többé-kevésbé... Évek óta hívogat mindig ugyanaz a személy...

- Nő vagy férfi?

- Férfi... Sose volt hajlandó elárulni a nevét... Ha történik valami rejtélyes dolog a Montmartre-on, mindig felhív, és azzal kezdi, hogy *Én vagyok az...* Megismerem a hangját. Tudom, hogy nyilvános fülkéből telefonál, nem vesztegeti az idejét, csak a lényegyet mondja. Például:

Betörésre készülnek a Chapelle negyedben... A Coglia banda...

– Coglia még jó pár évig hűvösön van – szolt közbe Maigret.

– A régi cimborái viszont csinálják tovább...

– A névtelen összekötője sose téved?

– Sose...

– És nem kér pénzt?

– Nem. Még annyit se kér, hogy hunyjak szemet bizonyos nem egészen törvényes dolgai fölött.

Maigret-t kezdte érdekelni a dolog.

– És ma reggel is telefonált?

– Igen. Nyolckor, épp azelőtt, hogy lementem volna bevásárolni... Egyedül élek, úgyhogy kénytelen vagyok magam vásárolni...

– Pontosan mit mondott?

– Hogy Monsieur Marciát az egyik Mori fivér ölte meg...

– Mást semmit?

– Mást semmit. Ismeri a Mori fivéereket, Manuelt meg Jót?

– Több mint két éve igyekszünk tetten érni őket... De eddig semmit se sikerült rájuk bizonyítanunk.

– Én is rajtuk tartom a szemem. Nem együtt laknak. Manuelnek, az idősebbiknek (ő harminckét éves) szép polgári, mondhatni luxuslakása van a La Bruyère parkban...

– Egy ugrásra a Sardine-tól.

– Jo, aki huszonkilenc éves, lakosztályt bérel az Hôtel des Iles-ben, a Trudaine sugárúton. De ezek az adatok nyilván maguknál is megvannak a kartotékjaikon. Összehoztak egy komoly zöldség-gyümölcs importcéget a

Caire utcában. Mindkettő ott van mindennap. Hosszú raktárhelyiség, az utcáról egyenesen be lehet sétálni.

– Kapcsolatban állnak Marciával?

– Néha nála vacsoráznak. De nem csak ők, más gengszterek is járnak a Sardine-ba.

– Marcia nem segített be nekik hébe-hóba?

– Nem hiszem. Félős lett, nagyon vigyázott a jó hírére.

– Melyik fivérről beszélt a névtelen telefonáló?

– Azt nem tudom, de szerintem hamarosan fog még telefonálni. Ezért bátorkodtam találkozót kérni öntől.

– Szeretne részt venni a nyomozásban?

– Szeretnék félhivatalosan, a magam módján részt venni benne. Sose léptem túl a hatáskörömet. Meg lehet bízni bennem. Ígérem, hogy értesítem, ha netán kiderítek valamit.

– Jól ismeri a Mori fivéreket?

– Több kocsmában is szoktam találkozni velük... Manuelnek egy martinique-i szeretője volt, nagyon szép lány...

– És most mit csinál a lány?

– Táncol és énekel a turistáknak egy mulatóban.

– És kit szedett össze helyette Manuel?

– Senkit... Mostanában mindig egyedül látom, vagy az öccsével... Az öccse egy fiatal vidéki lánnyal él együtt. Marcelle-nek hívják, huszonkét éves...

– Nem gondolja, hogy esetleg ő a gyenge láncszem?

– Fülíg szerelmes Jo Moriba, amúgy pedig karakán teremtés...

– Maga szerint tud a két testvér viselt dolgairól?

– Nem tudom, mennyit kötnek az orrára...

Egyébként őket még azokkal se látom soha együtt, akik a cinkosaik lehetnek egy-egy balhéban...

Talán már a tizedik betörésnél jártak, mindet ugyanúgy, ugyanazzal a technikával hajtották végre. És mindig valami kastélyt vagy vidéki nagybirtokot rámoltak ki Párizs környékén, körülbelül százötven kilométer sugarú körben.

A betörők nagyon tájékozottak voltak. Tudták, milyen műtárgyak, képek vagy értékes bútorok találhatóak az épületekben. És azt is tudták, mikor nincsenek ott a tulajdonosok, és hányan őrzik a helyeket.

Szép csendben dolgoztak, nem tettek kárt semmiben. Egy óra alatt elszállítottak mindent, ami csak eladhatónak látszott. Vagyis kellett hogy legyen egy teherautójuk.

Márpedig a Mori fivéreknek két teherautójuk is volt, azzal bonyolították a gyümölcsimportot. És hogy, hogy nem, éppen két éve hozták létre a céget.

Manuel korábban a Vásárcsarnokban dolgozott egy nagybani kereskedőnél. Jo viszont egy építészirodában húzott le három évet.

De hová rakták aztán a rablott holmit? Egy szintén Párizs környéki villába vagy házba, aminek papíron más a tulajdonosa?

– És ki vigyázhat a szajréra?

– Megesküdni nem merek rá, de azt hiszem, tudom. A Mori mama.

– Őt is ismeri?

– Látni még nem láttam. De tudom, hogy létezik. Arles-ban lakott a gyerekeivel. Amikor a fiúk feljöttek Párizsba, még néhány évig lenn maradt délen a lányával. Aki aztán férjhez ment, és most Marseille-ben él.

Ezek szerint Louis felügyelő régóta gyűjtögeti az adatokat, egyedül, a hivatalos rendőrség bonyolult szervezetei nélkül.

– Honnan tudja mindezt?

– Nyitva tartom a szemem, a fülem. Meg aztán vannak beépített embereim, akiknek néha én is teszek valami szívességet...

– Mi lett a Mori mamával?

– Eladta az arles-i házat, bútorostul, és azóta nem látta senki.

– Lefogadom, hogy maga Párizs környékén is nyomozgatott...

– Előfordul, vasárnap vagy munkaszüneti napokon...

– Nem talált semmit?

– Még nem...

Megint elpirult, mintha elszégyellte volna magát a magabiztosságáért.

– Mit tud Marcia feleségéről?

– Mármin az utóbbiról? Mert korábban is volt neki egy, majdnem húsz évig éltek együtt. Nagyon jól megértették egymást. Igaz, Marcia úgy szedte fel az utcáról, de aztán polgárasszonyt csinált belőle. Amikor meghalt rákban, Marcia rettentően el volt keseredve, hónapokig rá se lehetett ismerni...

Fiatal korában Maigret is dolgozott egy ideig az erkölcsrendészetnél, aztán a pályaudvarokon, metróban, nagyáruházakban. Ekkoriban ő is ismerte Párizs kétes közegeit. Most viszont bezárták egy irodába, és a főnöke mindig megbotránkozik, ha maga megy el egy-egy gyanúsított lakására, vagy ha a terepen szaglászik.

– Hol szedte össze a második feleségét, Line-t, akivel most együtt él?

– Line a Tabarinben kezdte táncosnőként, végül a Canariban kötött ki. Szerintem Marcia ott kapta ki magának. Ahhoz képest, hogy mi a foglalkozása, nagyon

diszkréten öltözik, és ha minden igaz, soha nem ment el vendéggel. Van némi végzettsége is...

– Csak nem azt akarja mondani, hogy tudja, honnan származik, hová valósiak a szülei, milyen iskolát végzett?

Louis felügyelő megint elpirult.

– Brüsszelben született, az apja ott dolgozik egy bankban. Tizennyolc éves koráig iskolába járt, majd ő is belépett a bankhoz. Aztán feljött Párizsba egy fiatalemberrel, egy festővel, aki azt remélte, hogy itt majd megcsinálja a szerencsáját. Csakhogy a siker lassabban jött, mint remélte. Line eladónő lett az egyik körúti áruházban.

Amikor aztán a festő dobta, akkor került a Tabarinbe, eleinte csak statisztált...

Maigret évek óta ismerte Louis-t. Igaz, havonta legfeljebb ha egyszer találkoztak, és nem sok kapcsolatuk volt. Maigret egy ideig tökkelütött fajankónak nézte, aztán rájött, hogy éppenséggel nagyon is okos fiú.

Most csodálkozva nézte, majdhogynem lenyűgözve.

– Sok emberről tud ennyi mindent a Montmartre-on?

– Tudja, az évek során összegyűlik az anyag.

– Dossziét vezet róluk?

– Nem. Itt van minden a fejemben. Más dolgom nincs, semmi más nem érdekel az életben.

Maigret fölállt, benyitott a nyomozók szobájába.

– Gyere be egy kicsit, Janvier!... Gondolom, ismerik egymást – fordult aztán mindkettőjükhöz.

Kezet ráztak.

– Az imént hosszasan elbeszélgettünk Louis felügyelő úrral a Marcia-gyilkosságról – folytatta Maigret. – Van valami újdonság?

– Csak annyi, hogy a Junot sugárúton egy piros kocsi állt meg egy kis időre hajnali egy óra tájban.

– Természetesen mi fogunk továbbnyomozni. De Louis felügyelő az eset több szereplőjét is ismeri, úgyhogy a maga részéről ő is dolgozni fog az ügyön, és tájékoztat bennünket, ha esetleg kiderít valamit... Ismered a Mori fivéreket?

– Egy ideig azzal gyanúsítottuk őket, hogy ők a vezetői az úgynevezett kastélyos bandának.

– És még mindig megfigyelés alatt állnak?

– Nem különösebben. Csak azt tartjuk számon, hogy merre furikáznak. Jo, a fiatalabbik, elég gyakran jár Cavailonba meg a környékére, ott vásárol primőröket.

– Mostantól éjjel-nappal kövessed...

– Mindkettőt?

– Mindkettőt.

– Továbbra is a kastélyok miatt?

– Nem. Most már gyilkosságról van szó. A Maurice Marcia-gyilkosságról.

Janvier gépiesen IX. kerületi kollégájára pillantott. Szemlátomást nehezményezte, hogy Louis felügyelő is beleártotta magát az ügybe.

– Mást nem kell figyelteni?

– De, az özvegyet...

– Úgy gondolja?...

– Tudod jól, hogy nem gondolok semmit. Keresgélek. Mindnyájan keresgélünk.

Kezet rázott Louis felügyelővel.

– Visszamegy a Montmartre-ra? – kérdezte hirtelen tőle.

– Igen.

– Van kocsija?

– Nincs.

– Én is oda megyek. Jöjjön velem. Szeretném, ha te vinnél el, Janvier.

Janvier beült a volánhoz. Maigret az anyósülésen pőfékelt, Louis pedig hátul ült, és nyilvánvalóan kényelmetlenül érezte magát.

Mindig is arról álmodozott, hogy közvetlenül az Orfèvres rakpartnak fog dolgozni, ezért mostani megbízatását mint előléptetést élte meg.

– Hová megyünk? – kérdezte Janvier, amikor már a Notre-Dame-de-Lorette utcánál jártak.

– Följebb. A Ballu utcába.

– Maurice Marciához?

– Oda.

– És magát hol tegyük ki?

– Mindegy, hogy hol, errefelé már mindenütt itthon vagyok.

– Akkor itt tesszük ki.

– Tudják, hol érhetnek el. Az otthoni számom pedig benne van a telefonkönyvben...

– Köszönöm...

Sután kiszállt, majd egyenletes léptekkel, sietség nélkül elindult az utcán.

Néhány perc múlva Maigret és Janvier becsöngetett a volt magánpalotába. A házmesternő kinyitotta a kaput. Alig negyvenéves, ugyancsak szemrevaló teremtés volt, jól láthatták a házmesterlakás üvegajtaján keresztül. Maigret benyitott hozzá.

– Hazahozták már a holttestet? – kérdezte.

– Még nem, de a temetkezésiék ott vannak fönt... Azt hiszem, késő délután hozzák meg...

– Bemutatom Janvier nyomozó urat, ő is ezen az ügyön dolgozik. Madame Marcia mióta lakik ebben a házban?

– Amióta összeházasodtak... Hát úgy négy éve...

– Sokan jártak hozzájuk?

– Gyakorlatilag senki. Mint tudja, a férfi hajnali három-négy előtt sose jött haza. Egész délelőtt aludt, aztán ebéd, szieszta, utána megjött a masszörje.

– Itthon vacsorázott?

– Ritkán. Többnyire az éttermében vacsorázott.

– A feleségével?

– Nem. Szerintem egyenesen megtiltotta neki, hogy betegye a lábát a Sardine-ba.

– Miért?

– Gondolom, attól tartott, hogy összeszűri a leveket valakivel. Ne feledje el, hogy ő már a hatvanadikat taposta, a felesége meg alig harminc...

– És mit csinál az asszony napközben?

– Elirányítgatja a szakácsnőt meg a szobalányt. Néha elmegy a Fauchonba vagy más luxusáruházba, és vásárolt ezt-azt, amit a környéken nem lehet kapni... Hetenként egyszer-kétszer fodrászhoz megy...

– A belvárosba?

– Azt hiszem a Castiglione utcába...

– És esténként?

– Olvas vagy tévét néz. Lefekvés előtt tíz percre leviszi a kutyát sétálni.

– Moziba nem jár?

– De, valószínűleg igen. Hetenként egyszer-kétszer egész este nincs itthon.

– Nem látogatja senki?

– Senki.

– Köszönöm. Most otthon van?

– Igen. A varrónőjével.

Gyalog mentek föl, becsöngettek az első emeleten. Hatalmas keblű, fiatal szobalány nyitott ajtót.

– Mit óhajtanak?

- Madame Marciával szeretnénk beszélni.
- Madame Marcia most nem ér rá.
- Megvárjuk.
- Szabad a nevüket?
- Bűnügyi Rendőrség.
- Egy pillanat.

A szobalány magukra hagyta őket a hallban, és elindult az egyik hátsó ajtó felé. A szalon ajtaja nyitva állt. A XV. Lajos korabeli bútorok időközben eltűntek a nagy kínai szőnyeggel együtt, most létrás emberek aggattak a falakra fekete kárpitot.

Ezek szerint nagy felhajtás lesz, a szalont ravatalozóvá alakítják. A varrónővel meg biztos a gyászruhát próbálják.

- Parancsoljanak befáradni...

A szobalány bevezette őket egy irodába vagy könyvtárszobába, melynek falait végestelen-végig könyvek borították. Mégpedig szép bőrkötéses könyvek, melyeket Monsieur Marcia aligha vett valaha is a kezébe.

A fotelek kényelmesek voltak. Volt egy kis bárpult is, nyilván hűtőszekrényvel, meg egy íróasztal, csupa vörös kellekkel, de azokon kívül semmi sem volt rajta.

Ezt a szobát angolosan rendezték be. Még szivarnedvesítő is akadt, szép elefántcsont berakásos mahagóni darab, benne méregdrága havannaszivarokkal. Megvoltak-e vajon ezek a bútorok meg műtárgyak már akkor is, amikor Line ideköltözött? Vagy ő akart valami stílust vinni a lakásba?

- Ebben a dolgozószobában nem sűrűn dolgoztak - súgta oda Maigret Janvier-nak. - Ha láttad volna a szalonban lévő bútorokat... Szakasztott, mint egy múzeumban...

- Szép kis ravatalozó lesz belőle...

Léptek koppantak, úgyhogy elhallgattak.

Line igen egyszerű, matt fekete selyemruhát viselt, ujján pedig gyémántgyűrűt, amelyet alighanem sosem vett le. Egy pillanatra megállt az ajtóban, és meglepetés látszott az arcán. Hol Maigret-re, hol Janvier-ra nézett. Azon lepődött meg, hogy Maigret nem egyedül jött? Miért volt ennek jelentősége a számára? Szerinte ettől hivatalosabb lett a látogatás?

– Janvier felügyelő, egyik fő munkatársam.

Az asszony könnyedén bólintott.

– Nyilván tisztában vannak vele, hogy most nagyon sok a dolgom...

– Elhiheti, asszonyom, hogy nekünk is, és nem szórakozásból raboljuk az idejét...

Mindeközben állva maradtak. Minthogy az asszony nem kínálta őket helyyel, Maigret maga indítványozta, hogy üljenek le.

– Sokáig fog tartani?

– Nem hiszem.

– Már tegnap is megkérdezhetett volna mindent, amit meg akart kérdezni. Én mindenre őszintén válaszoltam. A holttestet este hétkor hozzák meg.

A főfelügyelő úgy tett, mintha nem hallotta volna. Elismerően nézegetett körbe:

– Ez a bútor már akkor is megvolt, amikor maga ideköltözött, négy éve?

– Öt éve – helyesbített az asszony. – Most lett volna nemsokára az ötödik házassági évfordulónk.

– Szóval, a bútorok?

– Akkoriban vettük. Korábban más bútorok voltak.

– Gondolom, kevésbé fényűzőek.

– Másfajták.

– Melyikük javasolta, hogy cseréljenek ki mindent?

– A férjem. Nem akarta, hogy ugyanabban a környezetben éljek, amiben az első felesége élt.

– Úgy nézem, hogy ezek mintha antik bútorok lennének. Tegnap már megcsodáltam a szalon berendezését.

– Igen, azok – felelte az asszony kelletlenül.

– Együtt vették?

– A férjem inkább maga járta végig a régiségkereskedőket, hogy meglepetést szerezzen nekem. De nem tudom, hogy most miért fontos ez a bútorhistória?

– Valószínűleg semmi köze a férje halálához, de tapasztalatból tudjuk, hogy gyilkosság esetén minden részletnek jelentősége lehet. Nagyon gazdag volt a férje?

– Pénzről sose beszéltem vele. Csak annyit tudok, hogy az étterem nagyon jól jövedelmezett, és ő sokat is tett érte, hogy továbbra is jól működjön.

– Nagyon szerelmes volt?

– Ezt miből gondolja?

– Nem így rendez be az ember a feleségének egy lakást, ha közömbös iránta.

– Szeretett.

– Lefogadom, hogy a házasságot vagyonközösséggel kötötték.

– Úgy szokták, nem?

– Mikor lesz a temetés?

– Holnap, a Notre-Dame-de-Lorette-templomban. A szertartás után Bandolba viszik át a holttestet, ahol van egy villánk, és az ottani temetőben fogják eltemetni.

– Maga is elmegy Bandolba?

– Természetesen.

– Más barátok is?

– Nem. Nem tudom. Nem tőlem függ.

– Más kérdés. Mi lesz az étteremmel?

– Tovább üzemel. Kivéve holnapután, amikor a temetés lesz.

– És aztán ki fogja vezetni?

Az asszony habozott egy pillanatig.

– Én... – mondta végül.

– Úgy gondolja, hogy a tapasztalata elég lesz hozzá?

– A személyzet olyan sokáig dolgozott együtt a férjemmel, hogy magától is elműködne az üzlet.

– Teljesen meg fog változni az életvitele...

Maigret tudta, hogy kétségbeesésbe kergeti az asszonyt látszólag semmitmondó kérdéseivel, de együgyű képet vágva csak kérdezgetett tovább.

– Az életvitelemhez senkinek semmi köze, amíg nem ütközik törvénybe, nem igaz?

– Csak úgy eltűnődtem... Eddig szinte kolostori életet élt... Egyedül töltötte az estéit...

– Senki nem akadályozott meg benne, hogy elmenjek hazulról.

– Tudom... Néha moziba ment... De nem voltak barátai, barátnői...

Bejött a szobalány, de egy darabig nem mert közbeszólni.

– Ott bent az urak azt kérdik, hogy nincsenek-e zöld növényeink, mert anélkül üres lenne...

– Mutassa meg nekik, amik a teraszon vannak... Látja – fordult oda Maigret-hez –, szükség van rám. Kellemetlen meglepetés számomra, hogy ilyen tolakodó, már csak azért is, mert mint tegnap értésemre adta, rokonszenvezett a férjemmel...

– Megpróbálom a lehető legkevesebbszer zavarni.

– Én pedig figyelmeztetem, hogy nem áll szándékomban még egyszer fogadni önt.

– Azt sajnálom, mert akkor kénytelen leszek beidézni az Orfèvres rakpartra. A férje gyakran megfordult ott, amikor még nem volt övé a Sardine... Akkoriban még a bandoli villa se volt meg...

– Muszáj magának ezeket a kellemetlen dolgokat felhánytorgatnia?

– Nem. Maurice-nak, magával ellentétben, voltak barátai. Azon gondolkodom, hogy nem ismer-e maga is néhányat közülük. Talán jártak is nála, nyáron, mondjuk a bandoli villában... Teszem azt, a Mori fivérek...

Mintha összerezzenet volna a nő, de olyan diszkréten, hogy Maigret nem lehetett biztos benne.

– Ismernem kéne őket?

– Én csak kérdezem. Ketten vannak, Manuel meg Jo... Jelentős zöldségkereskedésük van a Caire utcában.

– Egyiket se ismerem.

– Elég gyakran ott vacsoráznak a Sardine-ban.

– Ahová én be se teszem a lábam.

– Egy utolsó kérdés. Szép nagy ez a lakás. Továbbra is itt fog lakni, egyedül?

– Mindig is ez volt a férjem a kívánsága, meg az, hogy tartsam meg az éttermet meg a bandoli házat. *Mert akkor az kicsit olyan, mintha én is ott lennék* – mondogatta.

– A férje számított rá, hogy ez fog történni vele?

– Biztosan nem.

– Mégis mindig ott volt a pisztoly a zsebében.

– Csak amikor hazahozta a pénzt... Akik rendszeresen pénzt szállítanak, azoknál mindig van fegyver...

– Tényleg, ha már itt tartunk, hová tette a pénzt?

– A széfbe.

– És az hol van?

– A Delacroix-festmény mögött, látja, a kandallótól jobbra.

– Maga ismeri a zárkombinációt?

– Nem. Úgyhogy kénytelen leszek szakembert hívni, talán ahhoz a céghez kell fordulnom, amelyik ezeket a széfeket gyártja...

– Köszönöm...

A nő felállt, érezhetően feszült volt. Mintha gondolatban újra végigzongorázta volna Maigret kérdéseit.

Végül is mire irányultak ezek a kérdések? Maigret maga sem igen tudta volna megmondani. Kényelmetlenül érezte magát. Volt valami ebben az ügyben, ami nagyon nem tetszett neki.

Amikor kiléptek Janvier-val az utcára, még mindig magasan állt és perzselt a nap.

– Úgy gondolja, főnök, hogy sokkal többet tud, mint amennyit elmond?

– Arra a nyakamat tenném.

– Azt akarja mondani, hogy... netán cinkos?

– Odáig nem mennék, de ez a história egyáltalán nem olyan egyszerű és világos, mint ahogy el akarja hitetni velünk.

– Hová megyünk?

– A Fontaine utcába.

Vendégek még nem voltak, de két pincér már vacsorához terített. Freddy, a csapos az üvegeket törölgette és rakosgatta a polcra.

A főfelügyelő őhozzá ment oda.

– Comitát nincs benn?

– Pihen a főnök irodájában.

– Máris?

– Ezt hogy érti?

– Hogy Monsieur Marciát még el se temették, ő meg máris bekvártélyozza magát...

– Ön téved. Mindig is ott szokott pihenni, Monsieur Maurice idejében is így volt: bóbiskolt egy órát az egyik karosszékben a főnök irodájában.

– Tudja, hogy holnapután lesz a temetés?

– Nekem még nem mondták.

– Az étterem bezár, hogy az egész személyzet ott lehessen a gyászszertartáson.

– Így szokták, nem?

– Aztán a koporsót átviszik Bandolba, és ott temetik el.

– Nem lep meg. A főnök ott született, valahol Marseille és Toulon közt, már nem tudom, melyik faluban, és minden évben bezárta a vendéglőt egy hónapra, hogy elmehessen a bandoli villába...

– Azon nem gondolkodott még, hogy mi lesz az étteremmel?

– Nekem mindegy. Valaki majd csak elvezeti. Ez egy aranybánya.

– Ezentúl nem férfi, hanem nő lesz a főnöke...

– Vicc nélkül?

– Madame Marcia úgy döntött, hogy átveszi az üzletet...

Freddy furcsa képet vágott.

– Végül is az ő dolga – vont a vállát.

– Ismeri?

– Még a Tabarinból. Én is ott dolgoztam két évig, mielőtt idejöttem volna. A tánckarban volt...

– És mi a véleménye róla?

– Olyan sokszor nem beszélgettünk. Ha odajött a bárpulthoz, rendelt valami italt, és ennyi... Szerintem kicsit megjátszotta magát, eléggé fönn hordta az orrát... Mi itt a

Montmartre-on jobb szeretjük a jó kislányokat... Mindezzel együtt prima kis nő volt... Biztos, nem akárhonnan jött, nem lepne meg, ha végzett volna valami jó iskolát...

– A Mori fivérek mostanában is szoktak itt vacsorázni?
Freddy ebben nem látott semmi rosszat.

– Néha... Nem rendszeresen... Tudja, a zöldség-beszerzés miatt korán kell kelniük...

– Továbbra is jóban voltak a főnökkel?

– Monsieur Maurice néha odaült hozzájuk egy kicsit, ahogy a jobb vendégekkel szokta... Néha még föl is hozatott nekik az aranytartalékból valami jóféle öreg konyakot...

– De a felesége sose jött...

– Sose.

– Nem tudja, miért?

– Gondolom, Monsieur Maurice féltékeny volt rá... Végül is szép lány, már aki szereti ezt a fajtát... jó harminc év korkülönbség volt köztük...

A terem végébe nézett.

– Na, Raoul is elfoglalta a helyét.

A főpincér észrevette őket, odajött, kezét nyújtott előbb Maigret-nek, aztán Janvier-nak.

– Hozzám jöttek?

– Gondoltuk, hogy itt találjuk, de a látogatásunknak nincs különösebb oka. Éppen elmondtam Freddynek, hogy holnapután lesz a gyászszertartás a Notre-Dame-de-Lorette-templomban...

– Szóval bezárunk... Éppenséggel előbb is szólhattak volna nekem... Elvégre most az én vállamon nyugszik az üzlet minden gondja... Én már tizenhat éve vagyok itt, ő meg...

Zavartan elhallgatott. Nyilván azt akarta mondani, hogy „ő meg csak öt éve hentereg a főnök ágyában”.

– Tudja, ki veszi át Monsieur Maurice helyét?

– Amilyen hangsúllyal kérdi, már sejtem a választ. Tegnap egyébként gondoltam is rá. Szóval Line?

– Ó. Ismeri?

– Láttam Bandolban. A főnök tudta, hogy ott nyaralok a Riviérán, és meghívott ebédre a villájába... Mit mondjak, eléldégélnék ott az életem végéig... Nem túl nagy... Nem hivalkodó... De olyan igazi, olyan masszív... Én is déli vagyok... Értek egy kicsit a régi provence-i bútorokhoz... De olyat még nem sokat láttam, amilyen Monsieur Maurice-nál volt... Meg se kínáltad az urakat? – fordult oda Freddyhez.

– Mit parancsolnak?

– Egy sört.

– Én is – mondta Janvier kicsit zavartan.

Comitat nagyot sóhajtott:

– Mit mondjak, furcsa lesz, hogy egy nő a főnökünk... Olyanok leszünk, mint egy kupleráj, vagy mi!

– Néhány vendég ettől kifejezetten otthon fogja érezni magát...

– Tudja, ide mindenféle emberek járnak, miniszterek, művészek, rendezők, még bankárok is. Meg ügyvédek, orvosok, azokat most nem számítva, akikre az imént célzott, szóval néhány régi gengszter...

– A Mori fivérek is szoktak még jönni?

Némi csend támadt.

– Néha. A magam részéről sose kedveltem őket, különösen Manuelt nem. Az a fickó nagyon rázza a rongyot. Valóságos autócsodákkal közlekedik, azt hinné az ember, hogy felveti a pénz. Pedig az öccse, Jo viszi az üzletet. Manuel szinte be se teszi a lábát a Caire utcába, furikázik összevissza, Deauville-be, Touquet-ba meg egyéb helyekre jár...

– Nőkkel?

– Biztos van neki néhány, mert jóképű pasas, de nem tudok róla, hogy volna komoly kapcsolata... Amúgy semmi közöm hozzá... A főnök viszont, úgy látszik, kedvelte...

– Egyvalami meglep. Monsieur Maurice a jelek szerint nagyon szerelmes volt a feleségébe, és nagyon féltékeny volt rá. Az asszony naphosszat egyedül volt otthon a szakácsnővel meg a szobalánnyal... Márpedig, ha jól értettem, amit tegnap a kasszírő mondott, arra se vette a fáradságot, hogy hazatelefonáljon, ha másért nem, hogy jó éjszakát kívánjon neki...

– Ugyan már!

– Ezt hogy érti? Hazudott volna a kasszírő?

– Nem hazudott, csak éppen nem tud annyit, amennyit én. A főnök nemegyszer elvonult az irodájába, és ilyenkor mindig megkérte, hogy az egyik vonalat kapcsolják be hozzá... Úgyhogy oda telefonálhatott, ahová csak akart...

– Gyakran csinálta?

– Minden este egyszer-kétszer...

– Maga szerint ilyenkor a feleségének telefonált?

– Talán más ügyeket is intézett, de nyilván őt is felhívta...

– És ha nem volt otthon...

A főpincér válaszképpen jelentőségteljes pillantást vetett Maigret-re.

– Azt kell hinni, hogy ez sose fordult elő – mormogta egy kicsit később.

És ki lehetett találni, hogy mit gondolt hozzá.

Időközben a kasszírő is elfoglalta a helyét a kis pultjánál, és készítgette elő a kasszát.

– Megengedi, hogy váltsak vele néhány szót?

– Érezze magát otthon nálunk, főfelügyelő úr...

És mivel Maigret ki akarta fizetni a két sört:

– A vendégeink voltak – tette hozzá.

– Jó estét, kisasszony.

– Jó estét, főfelügyelő úr.

– Tegnap, azazhogy ma reggel azt mondta nekem, hogy Monsieur Maurice ritkán kérte, hogy kapcsoljon neki valakit.

– Így is volt.

– Pedig csaknem minden este hazatelefonált a feleségének!

– Arról én nem tudok. Néha megkért, hogy kapcsoljam be hozzá az egyik vonalat... Ilyenkor azonban nem tudhattam, hogy kinek telefonál...

– Mindig ugyanabban az időben kérte?

– Tizenegy előtt sose... Többnyire fél egy körül...

– Vidékre nem telefonált?

– De, néha. Ezt a telefonszámlákból tudom, mert az én dolgom volt a számlák rendezése...

– Mindig ugyanazt a számot hívta?

– Nem... Leggyakrabban egy kis falut, alig találtam meg a térképen: Les Englandes, Oise megyében.

– Tudja, hogy ezentúl nem férfi, hanem egy nő lesz a főnöke?

– Sejtettem.

– Mit szól hozzá?

– Az sose kellemes... De hát majd meglátjuk...

Már volt két vendég a bárpultnál. Maigret-ék beszálltak a kis fekete kocsiba.

– A Rakpartra, főnök? – kérdezte Janvier.

– Nem is tudom, ne menjek-e inkább haza...

Úgy látszik, kezdek lustulni... Nagyon fárasztó, ha az ember úgy kérdezősködik, hogy közben nem is tudja, hová akar kilyukadni...

– Maga szerint a Marcia-gyilkosság előre megfontolt szándékkal történt?

– Nem... Vagy akkor ez a legkülönösebb bűntény, amihez valaha is szerencsém volt...

– Folyton a Mori fivérekről beszél...

– Mert már régóta szemmel tartom őket. Nem véletlenül kérdezősködtem annyit a bútorokról, Madame Marcia nagy meglepetésére... Maurice Marcia műveletlen volt, egyáltalán nem értett a művészethez. Aztán egyik napról a másikra egyszerre csak olyan antik bútorokkal rakja tele a lakását, amelyet csak múzeumokban látni...

– A kastélyos bandára gondol?

– Miért ne? Sehol egy ízléshiba, már amennyire meg tudom ítélni. Mindenképp megvizsgálattam a lakást egy bütorszakértővel. Ha a bútorokat meg a berendezést régiségkereskedőnél vásárolták, akkor nyilván van erről valahol számla is...

– Úgy gondolja, hogy Line Marcia is tudott a dolgról?

– Nem esküdnék meg rá; de az ellenkezőjére sem. Túl nyomatékosan hajtogatta, hogy nem volt ott, amikor a férje a bútorokat vásárolta.

Már megkezdődtek a forgalmi dugók, jó háromnegyed órába telt, amíg odaérték a Richard- Lenoir körútra.

– A holnapi viszontlátásra, fiacskám.

– Viszlát, főnök.

Maigret megtörölte a homlokát, mielőtt nekivágott a lépcsómászásnak. Úszott a verítékben.

– Háromszor is telefonált valaki, de nem volt hajlandó megadni a számát, ahol visszahívhatnád... Azt mondta, hogy később még megpróbál elérni...

– Férfi? Nő?

– A hangja alapján ez is, az is lehetett... Egyre azt hajtogatta, hogy borzasztó fontos, életbe vágó ügy...

És ezt akkor kellett elmondania, amikor Maigret már éppen ellazult, és végre oda akart telepedni az asztalhoz, a nyitott ablak mellé...

HARMADIK FEJEZET

Csak kilenc körül szólalt meg a telefon. Maigret egyből felugrott, hogy fölvegye, menet közben elzárta a tévét.

– Halló? Maigret főfelügyelő úr?

Végre hallhatta a híres hangot.

– Ön nem ismer engem, én viszont ismerem önt. Ma délután is láttam, amikor meglátogatta Line Marciát, aztán amikor elment a Sardine-ba...

Mindenki azt mondta, hogy a hang éppúgy lehet férfié, mint nőé. Maigret számára inkább mutáló kamaszénak tűnt, és hirtelen beugrott neki egy értelmetlen szó: diótörőhang. Föl-le csúszkált a hang, hol magas volt, hol mély.

– Ki maga?

– A nevem nem mondana önnek semmit. Louis felügyelő se tudja, pedig már évek óta hívogatom, elég gyakran... Ma is megpróbáltam elérni, de se otthon nem találtam, se az irodájában, mire úgy döntöttem, hogy közvetlenül önhöz fordulok... Mondja, mikor tartóztatja már le?

– Kicsodát?

– Nagyon is jól tudja, kicsodát. Morit. Manuel Morit, mert az idősebbikről van szó...

Maigret hallotta a leeső érmék csörgését. Tehát megint nyilvános fülkéből telefonált az ismeretlen.

– Sürgős, főfelügyelő úr... Számomra élet vagy halál kérdése... Maguk nyomozókat állítottak rá a két fivérre... Én rögtön kiszúrtam őket... A Morik profik, biztos ők is kiszúrták... Ebből nyilván rájöttek, hogy valaki feldobta

őket, engem pedig jól ismernek... Tutira rám fognak gondolni...

Könyörgök, legalább Manuelt tartóztassa le... Ő a legveszedelmesebb... Ő lőtte le Monsieur Maurice-t.

– Miért?

Hirtelen csönd lett a vonal túlsó végén. Maigret összevonta a szemöldökét. Hosszan várt, de a kagyló néma maradt.

Most már pénzcsörgés sem hallatszott, csak a csönd: idegesítő, süket csönd.

– Megmondta, hogy kicsoda? – kérdezte Madame Maigret.

– Nem. Sok mindent tud, és emiatt veszélyben van...

Maigret végül lefeküdt. Rosszkedvű volt, ideges. Hogyan védjen meg egy olyan embert, akiről azt se tudja, hogy kicsoda, és hogyan néz ki?

Másnap már reggel is meleg volt. Maigret az Orfèvres rakpartra érve egyszer csak Louis-t pillantotta meg: ott ült egy pádon a hosszú folyosó végében.

– Hozzám jött?

– Igen, csoportvezető úr...

– Új híreket kapott az önkéntes informátorától?

– Igen. Késő este hívott... A főfelügyelő úrral azért szakította meg a beszélgetést, mert a fülkéből észrevett egy ismerőst, és nem akarta, hogy meglássák... Továbbá közölte velem, hogy amíg nem tartóztatják le a Mori fivéereket, addig ő nem ad életjelt magáról... Elbűjik...

– Maga szerint tényleg veszélyben van?

– Tényleg. Különben nem mondaná.

– Milyen hírek járnak a Montmartre-on?

– Hogy vagy Manuel akart leszámolni Maurice-szal, vagy fordítva, Maurice Manuellel... mindkettőnél pisztoly volt. Gondolom, Mori volt a gyorsabb.

– És a gyilkosság oka?

– Ha erről próbáltam kérdezősködni, mindenki csak somolygott...

– Vagyis arra gondol, hogy Mori Line Marcia szeretője volt?

– Megfordult a fejemben. De ha így volt, akkor az a nő nemcsak a vagyonával, hanem valószínűleg az életével is játszott.

– Járt ma reggel a Ballu utcában?

– Már a kapun is fekete kárpit van, és ki-be mászkálnak az emberek.

– Akadt köztük olyan, akit ismert?

– Vegyesen... Kiskereskedők... vendéglősök... bárcicák... stricik...

– Ezt magam is látni szeretném...

Beszólt Janvier-nak, és megkérte, hogy készítsen elő egy kocsit az udvaron.

– Jöjjön velem, Monsieur Louis... Maga jobban ismeri nálam ezeket az embereket...

A Ballu utcában kis csoportokba verődve álldogáltak az emberek, mintha temetésen lettek volna. Maurice Marcia drámai halála az egész Montmartre-ot lázba hozta, mindenki erről sugdolózott.

– Menjünk be...

Fölkaptattak az első emeletre. A lépcsőházban síri csönd honolt. A lakás ajtaja nyitva állt. Már a hallban is érezni lehetett a sok gyertya meg krizantém szagát. Telis-tele volt minden virággal meg koszorúval, most nem kellett volna

külön zöld növényeket hozni, hogy ne tűnjön olyan üresnek a hatalmas szalon.

Line talpig gyászban állt az ajtóban, minden látogatónak szertartásosan odabiccentett, megszorította a felé nyújtott kezeket. Az arca merev volt és kifürkészhetetlen.

Amikor meglátta Maigret-t, megvetően elhúzta a száját, mintha nehezményezné, hogy most is eljött, és még a halált se tiszteli.

– Őszinte részvétem – dadogta Maigret.

– Nem tudok mit kezdeni vele.

A koporsó még nyitva volt, látni lehetett Maurice Marciát: békés arccal feküdt, és mintha gunyoros mosoly játszott volna a szája körül. Az ezüst könnycseppmintás fekete kárpittal bevont szalonban tíz-tizenkét viaszgyertya világított, s az egész lakást átjárta az illatuk.

– Ismer ezek közül valakit? – kérdezte Maigret sűgva.

– Egy-két selyemfiút... Az ott a Sans-Gêne tulajdonosa a nejével, akivel együtt vezetik az üzletet...

– Maga szerint ez így fog menni egész nap?

– Egész biztosan. És holnap be se fér a nép a Notre-Dame-de-Lorette-be...

Ők is odaálltak az utca túloldalára, a többi őgyelgő közé, nézték, kik mennek be és jönnek ki.

– Itt vannak...

Egy piros Jaguar állt meg az utcasarkon, két fiatalember szállt ki belőle. Mindkettő elegáns, jóképű, és volt valami kihívó a tekintetükben.

Híresek voltak, és ezt tudták is magukról. Az utca közepén vonultak végig, és diszkrét kézmozdulatokkal köszöngettek jobbra-balra. Amikor az idősebbik észrevette Maigret-t, rövid habozás után odament hozzá.

– Nagyon nagy erőket mozgósított, főfelügyelő úr, hogy figyeltessen engem is, meg az öcsémet is... Tudja, mit? Megspórolom magának ezt a sok munkát, és leadom előre a napi programomat... Ma délután például a Caire utcában leszek Jóval, mert egy nagy tétel áru érkezik... Holnap a gyászszertartás után pedig elmegyek Bandolba... Maga meg, Louis, csak szaglásszon tovább a környéken, és hallgassa, mit pletykálnak... Marcia ennél többet érdemelt volna...

Szemlátomást roppant elégedett volt magával, miközben visszasétált az öccséhez, majd bement a házba.

– Na, most láthatta, miféle ember – dűnnyögte Louis. – Mint a vérszagot érző ragadozó, és azt hiszi, hogy mindenkinél okosabb...

– Szeretném kikérdezni a házmesterét...

– A nő csak nappal van szolgálatban... Éjszaka a férje alszik a házmesterfülkében egy tábori ágyon. Victornak hívják, és a környéken ismerik, mint a rossz pénzt. Megrögzött iszákos, kocsmáról kocsmára jár...

– Nem lehetne megcsípni?

– Megpróbáljuk... A La Bruyère parkkal meg a Saint-Georges térrel kell kezdeni...

Louis felügyelő mindegyik kocsmában epres Vichy vizet ivott. Maigret viszont összesen két pohár sört fogyasztott.

– Nem látta Victort?

– Egy félórája járt itt, úgy látszik, csak most kezdte a körútját, mert még nem volt betintázva.

De mire rátaláltak, már ugyancsak felöntött a garatra.

– Nicsak! Louis felügyelő úr!... Egy pohár Vichyt a felügyelő úrnak!... Hát te, dagikám?...

Emberi roncs volt, amilyet a hidak alatt látni. Az inge a mellén nyitva, és kilógott az egyik kifeslett nadrágzsebe.

– Lefogadom, hogy engem akartak látni!... Ki ez a pasas?... Doki?...

– Miért érdekelne maga egy dokit?

– Nem ez volna az első eset... Be akarnak kasztlizni, pedig én vagyok a világ legszelidebb embere.

Ezt olyan mulatságosnak találta, hogy nevetnie kellett rajta.

– Ez itt Maigret főfelügyelő...

– Hallottam már ezt a nevet... Mit akar tőlem ez a Maigret főfelügyelő?...

– Ugye, maga szokott éjszaka a házmesterfülkében aludni?

– Amióta a feleségem lebetegedett, és az orvosok azt rendelték neki, hogy pihenjen...

– Hány lakó van a házban?

– Hát azt én nem számoltam... Emeletenként két lakás, lakásonként átlag három ember... Számolja ki maga... Én már régóta rosszban vagyok a számtannal...

– Ismeri Manuel Morit?

– Mondhatnám, a haverom...

– Miért?

– Mert néha, amikor hazajön, ad egy üveg bort. A többieknek eszébe se jut, hogy én is lehetek időnként szomjas...

– Későn szokott hazajárni?

– Attól függ, mit nevez maga későnek... Még egyszer ugyanezt, Gaston...

A vörösbor végigfolyt borostás állán.

– Éjfélkor?

– Mit éjfélez nekem?

– Manuel éjfélkor szokott hazajönni?

– Vagy hajnali ötkor... Attól függ, mikor... Ha a nőcije is jött...

– Azt akarja mondani, hogy nők is szoktak vele jönni?

– Nem, uram. Nem nők. Egy nő.

– Szóval mindig ugyanaz.

– Mindig ugyanaz. Jól mondja.

– Magas?

– Annyira azért nem magas, mint ő, de nálam magasabb.

– Karcsú? Szőke?

– Már miért ne lehetne karcsú szőke?

– Az egész éjszakát ott szokta tölteni?

– Egyáltalán nem. Ez nem talált. Csak egy-két órát szokott maradni...

– A nevét tudja?

– Én nem vagyok rendőrség. Miért, maga talán tudja az én nevem?

– Victor...

– Victor micsoda? Azt hiszi, hogy nekem nincs vezetéknevem, mint mindenkinek?... Hát tudja meg, engem Macoulet-nek hívnak, mint az apámat meg az anyámat, és Arras mellett születtem... Na, ehhez mit szól?...

– Akkor szokott adni magának egy üveg bort, amikor a nővel jön?

– No lám! Erre nem is gondoltam... Könnyen elképzelhető... Legutoljára biztos úgy volt...

– Mikor volt az a legutoljára?

– Tegnap?... Nem... Tegnapelőtt... Egy kicsit elvesztettem az időérzékeimet, mert tök egyformák a nappalok meg az éjszakák... Éjszaka az első emeleti lakók házibulit tartottak, ahogy szokták mondani... Csak úgy reszketett fölöttem a plafon, és egyfolytában durrogtak a pezsgők...

– Manuel Mori hányadikon lakik?

– A harmadikon... Szép lakás, nekem elhiheti... A bútort nem a bolhán vette, és nem is valami raktáráruházban... Teszem azt, a hálósoba végig sárga selyemmel van behúzva... Na, ehhez mit szól?...

– Egyszerre érkeztek a nővel?

– Mindig egyszerre érkeznek... Nem is tudom, úgy látszik, attól fél, hogy ellopják tőle a csajt...

– Nem jött senki akkor éjjel, amikor Morinál ott volt a nő?

– Hadd gondolkozzak... A kutyafáját, de megszomjazik ettől az ember... Ha megkínálna egy lityivel...

Maigret intett a kék kötényes kocsmárosnak, hogy hozzon még egy kancsóval.

– Tudja, én nem látom, ki jön be. Nem is ébredek fel teljesen a csengetésre... Na, ezt nehogy elköpje a gondnoknak, mert az egy lelketlen fráter... No, jó... Szóval én meghúzom a zsinórt, az emberek bejönnek a kapun, és amikor elhaladnak a fülke előtt, bemondják a nevüket... Akkor éjjel az a pasas (mert egyedül volt) azt mondta: *Mori*. Még csodálkoztam is magamban: „Nahát, milyen furcsa... Egyszer már megjött a nőcijével...” De hát éppenséggel kimehetett közben egy kis piáért... Vagy nem is ő, hanem az öccse... Mert ketten vannak... Maga tudja, hogy ketten vannak?... Na szóval, felgyújtotta a lámpát és fölment...

– A lépcsőn, vagy lifttel?

– Azt már nem tudom. Visszaaludtam...

– Nem látta, mikor ment ki?

– Belülről ki lehet nyitni a kaput...

– Senki se távozott zajosan?

– Dehogynem! Az a bulizós banda az elsőről... Hű, de be voltak állítva... Még a nők is visongtak a lépcsőházban...

– Fölkelt, hogy megnézzék őket?

– Nem. Csak hallottam, hogy becsukódik a kapu, a többivel már nem foglalkoztam.

– És a barátnő?

– Milyen barátnő? Magának van egy hibája, főfelügyelő úr. Egyszerre beszél mindenkiről. Most az első emeletiekről vagy Moriról van szó?

– Manuel Moriról meg a szeretőjéről.

– Jó. Így már világos, bár elfelejtette az öccsét...

– Egyedül ment ki?

– Az öccse? Még abban sem vagyok biztos, hogy tényleg az öccse volt...

– Még egy kancsóval – rendelt Maigret, és megtörölte gyöngyöző homlokát. – Jó. Mondjuk, a látogató.

– Nem hallottam elmenni a fülke előtt.

– És a nőci?

– Ha ismerné, nem nevezné nőcinek. Az egy igazi úri hölgy...

– Szóval a hölgy?

– Csak egy félórát volt ott fönt.

– Láta kimenni?

– Nem. Megint csak nem. Ha mindig föl kéne kelnem, ahányszor csak kimegy valaki, akkor kár is volna ott ágyat tartani...

– Aztán Mori nem hozott le valami nehéz csomagot?

– Ezer bocsánat... Nem láttam. Se Morit, se a csomagot. De hallottam, amikor elindult a kocsi.

– Mori kocsija?

– Igen. Egy kis piros autó, marha erős, csak úgy bög, amikor beindítják...

– Aztán hánykor jött haza?

– Nem tudom. De amikor megint bemondta a nevét, kezdtem úgy gondolni, hogy ez már túlzás, amit a harmadikon művelnek... Hacsak nem piáért ment ki megint...

– Hozott magának még egy üveggel?

– Nem. De az első sem ilyen vacak löre volt ám, mint ez, itt. Hanem konyak...

– Köszönöm, Victor – állt föl Maigret, miután kifizette a cechet.

– Úgy látszik, a maga informátora... – szólalt meg Maigret már az utcán.

– Milyen informátorom? – csodálkozott Louis.

– Hát aki időnként telefonál magának és leadja a drótot...

– Én sose kértem tőle... Nem is ismerem...

– Kár, mert a jelek szerint nagyon jók az értesülései... Annak alapján, amit hallottam, kezdem érteni, hogy fél... Maga szerint a Mori fivérek képesek rá, hogy kinyírják?

– Vagy kinyírassák. Szerintem azok mindenre képesek.

– Nem is tudom, ne kérjek-e letartóztatási parancsot a vizsgálóbírótól...

– Mindkettőjükre?

– Ha a fiatalabbik ugyanolyan veszedelmes, mint Manuel...

– És én mit csináljak?

– Tájékozódjon tovább itt a környéken. Nagy felbolydulás van, és az kedvező... Mindenki erről beszél, találgatják, mi történt...

– Letartóztatja őket még ma?

– Előbb elmegyek a Caire utcába...

Azért a vizsgálóbíróhoz is beugrott. Bouteille-nek hívták. Ötven év körüli férfi volt, Maigret-vel régről ismerték egymást.

– Hozza nekem máris a gyilkost?

– Nem egészen... De kezd már pontosabb elképzelésem lenni az ügyről...

Maigret elmondta, mennyit tudott meg eddig. Ültek egymással szemben, és mindketten pipáztak.

– Bizonyítéknak ez nem túl sok... – dűnnyögte a vizsgálóbíró, amikor Maigret a beszámolója végére ért.

– De letartóztatási paranccsal a zsebemben szeretnék beállítani hozzájuk... Meg házkutatási paranccsal...

– Mindkét fivér nevére?

– Úgy jobb lenne. Nem tudom, hol bujkál az informátor. A jelek szerint Jo legalább annyira veszélyes, mint Manuel...

Bouteille bíró a jegyzőhöz fordult:

– Hát akkor állítson ki két előzetes letartóztatási végzést a Mori fivérek nevére. Manuel meg Joseph...

Maigret megadta a címüket.

A bíró kikísérte.

– Ez az ügy nagy port fog fölverni...

– Már fölvert...

– Tudom... olvastam az újságban...

Az egyik újság a következő szalagcímmel jelent meg:

*Bandavezér volt Maurice Marcia,
és egyik riválisa tette el láb alól?*

Egy másik a Pigalle apró titkaira meg a rendőrség gyakori szemhunyasaira célozgatott.

A nyomozás a jelek szerint nehezen halad, és kérdés, lesz-e egyáltalán valaha is vége ennek a történetnek.

A holnapi gyászszertartáson alighanem igen sokan lesznek, mert a Sardine tulajdonosának nemcsak a kerületben, hanem Párizs-szerte is igen sok barátja volt.

Igaz, nem mindegyiknek lesz módjában elmenni.

Ami Maigret főfelügyelőt illeti, semmiféle nyilatkozatra nem hajlandó. Jelen pillanatban azt sem tudjuk, hogy holnap megjelenik-e Bandolban.

Kérdésünkre mindig csak annyit válaszol:

– Folyik a vizsgálat...

A Vásárcsarnok szélén volt, ahol még nem kezdték el bontani a bódékat, de már minden tevékenység megszűnt: a kereskedők mind átköltöztek Rungis-ba.

A Caire utca egyike volt azon számos utcának, ahol a kereskedelmi cégek és a raktárak között bőven akadt garniszálló meg szakadt kocsmá is.

Ahogy Maigret kiszállt a taxiból, rögtön látta, hogy a járdán fel-alá járkál két nyomozó. Egy pillanatig nem is értette, miért vannak ketten, de aztán rájött. Az egyik Manuel Morival, a másik az öccsével, Jóval foglalkozott.

– Tudjátok, gyermekeim, hogy kiszúrtak benneteket?

– Ezért is nem bujkálunk. Az idősebbik szép nyugodtan odasétált hozzám, a képembe fújta a bagófüstöt, mint a mozifilmekben szokták, és azt mondta: – *Kár is bújócskázni, csibehús. Tudom, hogy itt vagy; ne izgulj, nem próbállak meg lerázni.*

A raktár hosszú, csupasz helyiség volt, portál nélkül, éjszakára egy vasredőnyt húztak le, az szolgált kapuként. A közepén egy teherautó állt, amelyről éppen lepakoltak. Egy

szürke zubbonyos férfi dobálta le a gyümölcsös rekeszeket, a társa meg elkapta, majd a fal tövébe rakosgatta őket, egyiket a másikra.

Jo Mori pár méterrel távolabbról nézte a kirakodást zsebre dugott kézzel, cigarettázva, szemlátomást valami máson gondolkodott. Nem lepődött meg, amikor meglátta Maigret-t, és csak állt tovább, egy lépést sem tett feléje.

A raktár jobb sarkában, az utca felőli oldalon üvegfallal elkerített irodában Manuel ült hátracsapott kalappal, és egy nagy halom számlát rendezgetett. Nyilván ő is észrevette a főfelügyelőt, de szintén nem zavartatta magát.

Maigret benyitott hozzá, fogta a szabad széket, leült, és nekiállt tömni a pipáját. Végül Manuel törte meg a csendet:
– Már vártam.

Maigret továbbra sem szólalt meg.

– Egyébként az imént telefonáltam az ügyvédemnek. Neki is az a véleménye, hogy túl sokat beszélnek, maga is, meg az a gyászhuszár, aki már ezer éve itt kering a Montmartre-on. Túl sok kérdést tesznek fel túl sok embernek...

Maigret gondosan meggyújtotta a pipáját, mintha ügyet sem vetne rá, mit fecseg a másik.

– A célzatos kérdések néha legalább annyi kárt tudnak okozni, mint a vádaskodások, és ez esetben már kimerítik a rágalmazás fogalmát... Ami az öcsémet meg engem illet, mi füttyülünk rá, de maga másokat is rossz hírbe hoz. Ami pedig a Bolhát illeti, jobban tenné, ha nem ütné bele az orrát más dolgába, mert csúnyán megjárhatja.

Lám, Maigret-nek meg se kellett szólalnia, s éppen az egyik Mori fivér kotyogta ki neki, hogy hívják azt az embert, aki tegnapelőtt felhívta, s aki Louis felügyelőnek már évek óta rendszeresen telefonálgat.

- Hol volt tegnapelőtt éjjel fél egykor?
- Otthon.
- Nem. Csak egy félórával korábban volt ott, és nem egyedül.
- Jogom van bárkit beengedni a lakásomba.
- De ahhoz már nincs joga, hogy agyonlője a látogatóit.
- Nem lőttem agyon senkit.
- És nyilván semmilyen fegyvere sincs, még egy 32-es revolvere sem.

- Mit csinálnék vele?
- Aznap éjjel sikerült hasznát vennie. Igaz, hivatkozhat majd jogos önvédelemre...
- Nincs szükségem semmiféle önvédelemre...
- Szeretném megnézni a lakását.
- Kérjen házkutatási engedélyt a vizsgálóbírótól.

Maigret elővette a zsebéből, és odamutatta neki a két őrizetbe vételi paranccsal együtt.

Mori erre nyilvánvalóan nem számított, felkapta a fejét, és a hamu a zakójára hullott.

- Mit jelentsen ez?
- Amit az effajta papírok jelenteni szoktak.
- Most bevisz?
- Még nem tudom. Lehet. Továbbra sem hajlandó megmutatni a lakását?

Mori felállt, igyekezett visszanyerni a flegmáját.

- Figyelj, Jo – szólta ki az öccsének. – Gyere ide egy kicsit! Az öccse időközben levette a zakóját és feltúrta a fehér inge ujját.

- Ugye, ismerősök neked ezek a papírok? Az egyik a te nevedre szól, a másik az enyémmre, és van még egy házkutatási is mindkettőnknek. Nincs nálad a szekrényben véletlenül egy hulla?

A fiatalabbik Mori nem vette tréfára a dolgot, hanem figyelmesen áttanulmányozta a végzéseket.

– És utána? – kérdezte.

Nem lehetett tudni, hogy ezt a bátyjától vagy Maigret-től kérdi.

– Miután végeztünk a bátyjánál, elmegyek magához a szállóba, ahol már várni fog...

– Kocsival jött? – kérdezte Manuel.

– Taxival.

– Ne vigyem el inkább?

– Ne. Viszont megkérem, hogy kövesse a taxit, és ne próbálja meg megelőzni.

Menet közben Maigret fölvette azt a nyomozót is, aki Manuel követésével volt megbízva.

– Hová megyünk?

– Óhózzá, a La Bruyère parkba.

– Jön utánunk.

– Mert ezt kértem tőle.

Egy ugrásra lakott a Fontaine utcától. Marciáék Ballu utcai lakása pedig az étteremtől volt egy ugrásra. Jo az Hôtel des Iles-ben lakott, a Trudaine sugárúton, alig ötpercnnyire.

– Ugye holnap lesz a temetés?

– Holnap a gyászszertartás lesz, de aztán átszállítják Bandolba, és ott temetik el.

Jómódú, modern, hatemeletes ház elé értek.

– Mit csináljak? Fölmenjek magával? – kérdezte a nyomozó.

– Maradjon csak inkább lenn...

A piros Jaguar megállt a taxi mögött.

– Mutatom az utat.

Amint elhaladtak a házmesterfülke előtt, odabent meglibbent a függöny.

- A harmadikon...
- Tudom.
- Nem zavarja, hogy együtt megyünk fel a liften?
- Egyáltalán nem.
- Pedig félhetne. Fiatalabb vagyok és erősebb is.

Maigret válaszképpen úgy nézett rá, mint egy hetvenkedő kisgyerekre.

Manuel elővette a kulcsot, kinyitotta az ajtót, majd előre engedte a főfelügyelőt.

- Látja, nincs cselédem. Jár ugyan egy jóasszony takarítani, de mivel ilyenkor gyakran alszom, csak délután szokott jönni.

A nappali nem volt túl nagy, különösen a Ballu utcaihoz képest, de hasonlóan értékes bútorokkal volt berendezve. A nappaliból nyíló ebédlőben pedig egy ugyancsak eredetinek tűnő Chardin-csendélet lógott (*Fácánok kosárban*).

- Chardin? - kérdezte Maigret.

- Azt hiszem.

- Szereti a festészetet?

- Igen, kedvelem. Attól, hogy az ember paradicsomot meg gyümölcsöt árul, még értékelheti a magas művészetet...
- vetette oda Mori gúnyosan.

A hálószobában vetetlenül állt az ágy. Egyébként ez volt a lakásban az egyetlen modern, világos, vidám helyiség. Aztán egy jókora fürdőszoba következett, melynek közepén még egy bokszsásáknak is jutott hely.

- Vége a látogatásnak. Mindent látott.

- Még nem. Valami hiányzik a hálószobából.

- Mi?

- A szoba közepén volt egy kisméretű szőnyeg, azért maradt egy világos folt a padlószőnyegen.

Maigret lehajolt.

– Még van is itt néhány olyan színű szál, amely alighanem az eltűnt szőnyegből származik.

– Keresse meg.

– Nem teszem nevetségessé magam. Megengedi? – vette fel a telefont.

Felhívta a Bűnügyi Rendőrséget, és a laboratóriumot kérte.

– Maga az, Moers? Itt Maigret. Szeretném, ha idejönne két-három emberrel a La Bruyère parkba... Az egyik nyomozónk ott áll majd a kapu előtt... Jöjjenek föl a harmadikra... Hogy mit keresek?... Akármit...

Manuel arcáról most már lefagyott a fölényes mosoly.

– Össze fogják nekem túrni az egész lakást.

– Több mint valószínű...

– Annyit már most elmondhatok, hogy az a szőnyeg sohase létezett...

– Akkor majd kiderítjük, hogy honnan származnak ezek a színes szálacskák...

– Van egy barátnőm, és a kabátja...

– Nem. Madame Marciának, vagy Line-nek, ha úgy jobban tetszik, jó ízlése van, nem venne föl egy olyan kabátot, amelyben zöld keveredik pirossal meg sárgával...

– Jelen lehet az ügyvédem a házkutatásnál?

– A magam részéről semmi kivetnivalót nem találok benne.

Most Manuelen volt a sor, hogy telefonáljon.

– Halló!... Beszélhetnék, kérem, Garcin ügyvéd úrral?... Manuel Mori vagyok... Nagyon sürgős...

Szemlátomást ideges lett.

– Garcin?... Figyeljen, öreg harcos, itthonról hívom. A főfelügyelő házkutatási paranccsal jött... Talált a padlószőnyegen valami szálakat, amik nem tetszenek neki.

És rögtön hívta a helyszínelőket... Nem jönne el? Mit mond?... Hogy kénytelen vagyok hagyni, hogy végigtúrják a lakást, kihúzgálják a fiókokat?... De ez még nem minden. Van itt egy őrizetbe vételi végzés is az öcsém nevére, egy másik meg az én nevemre... Nem... Még nem mondta meg, hogy élni fog-e vele... Figyeljen ide. Ha nem hívom fel mondjuk délután négyig, akkor tegyen meg, amit csak lehet, hogy kiengedjenek minket. Semmi kedvem az Egérfogóban tölteni az éjszakát... Arról nem is szólva, hogy holnap lesz a gyászszertartás, aztán pedig el akartam menni Bandolba a temetésre. Igen, jól van... Köszönöm, öreg harcos... Viszlát...

Az ügyvéddel való beszélgetéstől némiképp magához tért. Annál jobban meglepődött, amikor Maigret megszólalt:

– Hát ha mondta volna, hogy el akar menni Bandolba...

– Miért, akkor mi változott volna?

– Akkor nem szereztem volna be már most az őrizetbe vételi végzést. Nem gondoltam Line-re, pedig biztos nagy szüksége van most magára.

– Mit sugalmaz már megint?

– Amit a verebek is csiripelnek a Pigalle-on...

Most már nem két-három barátnője van hetenként, mint annak előtte...

– A magánéletem csakis...

– Természetesen joga van lefeküdni a barátja feleségével, de ahhoz már nincs, hogy aztán az illető barátot mellbe trafálja...

Csöngettek. Moers jött meg két emberével, mindkettőnél volt egy-egy kis bőrönd.

– Erre... A hálószobában... Ugye, nem kell mondanom, hogy mi volt korábban ezen a világos folton...

– Természetesen egy szőnyeg...

– Néhány szál belőle a padlószőnyegen maradt... Szedjék össze, és vizsgálják meg... És egyáltalán, jó alaposan vizsgálják át az egész lakást... Fölöttébb érdekelné, ha találnának alaprajzokat, házakét vagy például kastélyokét, esetleg régiségboltokkal, képkereskedőkkel folytatott levelezést...

Mori ettől teljesen paffá lett, és már nem is próbálta titkolni a meglepetését.

– Hát ez meg már megint micsoda?

– Semmiség, csak amolyan ötlet, de ki tudja, hátha lesz belőle valami... Akkor én itt is hagyom magukat, Moers. Van még egy elintéznivalóm... Lehet, hogy ott is szükségem lesz magukra...

Aztán megint Manuelhez fordult:

– Magát is itt hagyom. Újabb rendelkezésig szabad, de tilos elhagynia a várost.

– És Bandol?

– Arról majd holnap reggel nyilatkozom...

– Telefonálhatok Line-nek?

– Látja, most maga vallotta be.

Manuel vállat vont.

– Ha már idáig eljutott, kár is tagadni. Annál is inkább, mert nem csináltunk semmi rosszat.

– Bár úgy lenne...

Néhány perc múlva Maigret belépett az Hôtel des Iles-be. Nem luxusszálló volt, de kényelmes, szokatlanul tiszta, és szinte kizárólag állandó vendégek laktak csak benne. Maigret odament a recepcióhoz.

– Merre találom, kérem, Jo Morit?

– A második emeleten, Monsieur Maigret – mosolygott rá a pultnál ülő lány. – A huszonkettes.

– Szólt magának, hogy engem vár?

– Nem, csak azt mondta, hogy vár valakit. De rögtön megismertem önt, ahogy belépett a kapun.

Maigret felliftezett, bekopogott a 22-esbe, és jóformán azonnal kinyílt az ajtó. Jo volt az, a Caire utcából azonnal idejött, hogy itt legyen, mire a főfelügyelő megérkezik.

– Mit csinált a bátyámmal?

– Otthon hagytam. Igaz, nem egyedül, hanem a helyszínelők társaságában, akik most gondosan átvizsgálják a lakást...

– Nem tartóztatta le?

– Line-nek szüksége lesz rá holnap... El kell mennie Bandolba... És maga?

– Nem szándékoztam elmenni... De miféle Line-ről beszél?

– Ezt hagyja... Már túl vagyunk rajta... A bátyja beismerte, hogy Line a szeretője...

– Egy szavát sem hiszem...

A kis nappali enyhén ódivatúan hatott a gyöngyházzsürke tapétával, de amúgy kellemes hangulatot árasztott. Jo némi habozás után fölvette a telefonkagylót, és tárcsázta a bátyja számát.

Maigret hátrakulcsolt kézzel nézelődött, találmra benyitott egy ajtón, és egy fiatal nővel találta magát szemben: meztelen testén csak egy pongyola volt, az is nyitva a mellén.

– Gondolom, maga Jo szeretője. Nevetséges kérdés, hiszen itt áll a hálószobájában, nem messze a vetetlen ágytól, a ruhája meg ott hever egy fotelban.

– Van ebben valami rossz?

– Az égvilágon semmi. Hány éves?

– Huszonkettő...

A szalonból behallatszott Jo hangja.

– Már ott van bent nála... Nem volt időm... Na és te?... Igaz, hogy elenged Bandolba, te pedig megmondtad neki, hogy Line... Azért szólhattál volna... Nem tudom... Most éppen beszélget vele a hálószobában... Ismered... Ha belelendül, órákig bír beszélni... Tudom, jobb lenne egy süketnéma csaj, de még nem találtam olyat, aki meg is felelne nekem...

Hamarosan letette, és látványosan odaállt az ajtónyílásba.

– Marcelle-nek hívnak – csacsogott a lány. – Marcelle Vanier... Béziers-be valósi vagyok, de egyből feljöttem Párizsba, mihelyt tudtam...

– Mióta van Jóval?

– Egy hónapja, és nincsenek illúzióim. Kétlem, hogy még egy hónapot kihúzok vele...

– Gombold be a pongyoládat – szólt rá szigorúan a fiatalember, majd Maigret-hez fordult: – Ha megmondaná, hogy tulajdonképpen mit keres, talán nyernénk egy kis időt. Maga is látta, hogy éppen pakolnak le egy teherautót, aztán meg expediálni kell az árut...

A főfelügyelő oda se hederített rá, hanem Marcelle-t kérdezgette tovább.

– Hol volt tegnapelőtt éjjel?

– Hány órától?

– Este tizenegyedtől.

– Elmentünk Jóval moziba... De rögtön haza is jöttünk, mert Jo fáradt volt...

– Hánykor hívták fel telefonon?

Marcelle már nyitotta a száját, de aztán becsukta, és kérdőn a párjára nézett.

– Nincs abban semmi rossz – mondta Mori. – A bátyám telefonált, hogy a következő napokban vidéki körutat szándékozik tenni...

– Bandolba? – kérdezte a főfelügyelő gúnyosan.

– Bandolba vagy máshová. Nem mondta, hová.

– Ha Bandolt mondott, nyilván valami előérzete támadt, mert Maurice Marcia akkor még életben volt.

– Én azt honnan tudjam?

– Tegnap benne volt az összes újságban, a halál időpontjával... Éjjel fél egy...

– Lehet, de engem nem érdekel...

– Képek nincsenek itt? Magának nincsenek képei?

– Milyen képeim?

– Mit tudom én? Festmények. Ebben az ügyben nagyon sok festészetkedvelő szerepel.

– Nem az esetem.

– A bútorok meg becsületes szállodai bútorok.

– Mi más bútorom lenne?

– Itt tartják a számlákat meg az üzleti papírokat?

– Nem, természetesen a Caire utcában, az irodában.

– Maga dolgozik valahol, Mademoiselle Marcelle?

– Jelenleg nem.

– És mi volt a foglalkozása, mielőtt találkozott ezzel a fiatalemberrel?

– Csaposlány voltam az egyik Ponthieu utcai bárban... Talán rosszul tettem, hogy otthagytam az állásomat...

– Én is azt hiszem.

– Mit tanácsol?

– Na most már...! – lépett előre Jo ökölbe szorított kézzel.

– Lassan a testtel, fiacskám... Ma még nem kasztlizom be. Élvezze az életet. De nehogy eszébe jusson elmenni Párizsból... Ja! És még egy javaslat: nehogy egy haja szála

is meggörcbüljön a Bolhának, ha találkozik vele. Mert az nagyon sokba kerülhet magának...

Azzal Maigret elindult lefelé a lépcsőn, s közben komótosan megtömte a pipáját. A recepciós lányról teljesen megfélelkezett, ezért igencsak meglepődött, mikor egy csengő, üde hang vidáman odaszólt neki:

– Viszontlátásra, Monsieur Maigret.

NEGYEDIK FEJEZET

Az Orfèvres rakpartra érve Maigret rögtön behívta az irodájába Janvier-t.

– Van valami újság a Marcia-ügyben?

– Csak annyi, hogy Louis felügyelő telefonált. Szeretne beszélni magával.

– Ott van a kapitányságon?

– Nem, a Clichy körúton lesz, a Rhône étteremben, fél egykor.

– Akarsz velem ebédelni?

– Szívesen. Ma úgyis az anyósomnál van a feleségem, úgyhogy mindenképpen étteremben ettem volna.

A főfelügyelő felhívta a feleségét.

– Sok dolgom van, nem megyek haza ebédre...

Az asszony tudta előre. Valahányszor eljutott egy bizonyos pontra a nyomozás, Maigret-nek mindig mehetnékje támadt, amolyan iskolakerülési vágy fogta el, vagyis nem otthon, hanem a Dauphine sörözőben ebédelt valamelyik munkatársával. Mert már lendületbe jött, és nem akart kizökkenni belőle.

Szép komótosan átsétáltak a sörözőbe, és a pult mellé álltak, ahol már ott volt több Orfèvres rakparti kollégájuk is.

– A változatosság kedvéért – dűnnyögte Maigret – most egy kis pastist iszom...

Ez ritkán fordult vele elő. Amióta régi barátja, Pardon figyelmeztette, kevesebbet ivott, és sokszor még a pipáját is sikerült hosszan a szájában tartogatnia anélkül, hogy rágyújtott volna.

– Nem tudod, mit akar tőlem Louis?

– Hiszen ismeri őt, mindig úgy titokzatoskodik...

– Elképesztő ember, de nem férne be a csapatba. Egyedül szeret dolgozni.

A tulaj odajött és kezet fogott velük. Szép lassan teljesen megkopaszodott, de mivel ez évekig tartott, észre se vette senki.

– Mit lehet ebédelni?

– Hurkát... De ha inkább egy natúrszeletet szeretnének...

– Hurka – döntötte el Maigret.

– Nekem is – visszhangozta Janvier.

Bementek az étterembe. Csak négy asztal volt foglalt, kettő mellett ügyvédek ültek. Családias volt a légkör. Maigret-nek a sarokban, az ablaknál volt a kedvenc helye, ahonnan kilátott a Szajnára meg a tovasikló hajókra. Az irodájából is mindig látta, ha elhaladt egy-egy hajó. Ez így ment már idestova harminc éve, de sose unt bele.

– Ha majd visszamész a Rakpartra, légy oly kedves, hívd fel az Orlyt, és foglalj nekem egy helyet holnapra valamelyik déltájban induló marseille-i gépre.

– Elmegy Bandolba?

– Igen. Persze csak félhivatalosan, mivel az már nem a mi illetékességi körünkbe tartozik.

– Biztos lesz egy Air Inter-járat...

– Most fél egy van. Hívd fel, légy szíves, Louis-t, és kérd meg, hogy jöjjön az irodámba, amint megebédelt.

Negyed kettőkor már ott is ült az Özvegy a főfelügyelővel szemben, odakint pedig, a nyitott ablak előtt, finoman susogtak a fák. Maigret már rég levette a zakóját, Louis viszont megint talpig feketében volt, a nyakkendőjét is beleértve.

– Tegnap felhívott a névtelen tudósítóm barátnője...

Maigret önkéntelenül elmosolyodott.

– A nevét nem mondta meg... Azért nyugtalankodik, mert a barátja már negyvennyolc órája nem adott életjelt magáról...

Maigret rezzenéstelen arccal várta a folytatást.

– Van egy másik, kósza hír is... Három-négy gengszternek hirtelen nagyon sürgős lett, hogy távozzon a Montmartre-ról, és hogy, hogy nem, mindegyik a Mori fivérek haverja.

– Nekem is van egy közölni való hírem, felügyelő úr. Tudom, ki a névtelen tudósítója...

Louis paprikavörös lett. Sehogy se fért a fejébe, hogyan deríthette ki a főfelügyelő huszonnégy óra leforgása alatt azt, amit neki évekig se sikerült.

– Ki az?

– Ismeri a Bolhát?

– Mindenki ismeri a Montmartre-on.

– Ő az... Ezt egyenesen Manuel Moritól tudom, vagy elszólta magát, vagy azt hitte, hogy már régóta képben vagyok...

Maigret csaknem harminc éve ismerte az illetőt: azért hívták Bolhának, mert csak százötven centi magas volt, ráadásul még cingár is, a szája meg akkora, hogy szinte másból sem állt az arca. És az a száj, mintha csak gumból lett volna, váratlanul váratlanabb grimaszokat produkált.

A Bolha azelőtt kifutófiú volt egy igen elegáns mulatóban, a Pigalle téri Le Rat de Cave-ban, ahová még a vendégek is többnyire szmokingban jártak. Piros egyenruhát viselt: rövid kabátban, paszományos sapkával álldogált a bejáratnál, ugrásra készen, hogy elvigye bárhová a vendégek üzeneteit.

Aztán megszűnt a Le Rat de Cave. A Bolha, igazi nevén Justin Crotton, éveken át egy Victor Massé utcai sörözőben dolgozott, ahová az alvilág legfőbb vezeterei jártak.

Mindig is sovány volt és fürge, könnyen befurakodott bárhová, de az arca megráncosodott. Távolról úgy nézett ki, mint egy kamasz, de aki közelről látta, annak nem tagadhatta volna le, hogy bizony, már negyvenöt-negyvenhat éves.

– Hogyhogy nem ismertem fel a hangját? – kesergett Louis.

– Nyilván elváltottatta, amennyire csak tudta.

– Annyira azért nem. Most, hogy mondja, már be is ugrott. Megbocsáthatatlan, hogy nem jutott eszembe.

– Miből élt a Bolha az utóbbi időben?

– Egy bárcicával volt, aki a Pigalle utcai Canariban dolgozik, és a Fromentin utcában lakik...

– Szóval strici lett?

– Többé-kevésbé. Nem tudom. Elég furcsa, hogy egy ilyen szép lány összeállt ezzel a korccsal... A Bolha Párizsban született, a La Chapelle körúton, és hadd ne mondjam, mi volt az anyja foglalkozása. A mama aztán elküldte az egyik testvéréhez Saint-Mesmin-le-Vieux-be, Vendée-ba, de a srác már tizennégy éves korában visszajött Párizsba, és szépen elboldogult...

– Veszélyben van – mondta Maigret jelentőségteljesen.

– Maga szerint a Morik el merészelik tenni láb alól?

– Nem maguk végeznék el a piszkos munkát... Van elég bérnyilkosuk, hogy kinyírassanak egy zavaró tanút...

Louis felügyelő még mindig nem tért magához.

– A Bolha!... Ügyet se vetett rá senki... Mindenki azt hitte, hogy teljesen ártalmatlan, nem is vették emberszámba, amolyan kölyöknek tekintették, akinek

ráncos az arca... Folyton ott sündörgött a nehézfiúk körül, azok meg zavartalanul beszéltek előtte... Szerintem az volt az álma, hogy egyszer majd befogadják... Nem lepne meg, ha már használták volna egy-egy buliban őrszemnek...

– Hogy hívják a barátnőjét?

– Blanche Pigoud. Fromentin utca 28. Pár lépésre a Clichy körüttől, onnan jövök éppen.

– Ismeri?

– Csak látásból, mert soha semmi rossz fát nem tett a tűzre.

– Nyilván hajnalban szokott lefeküdni. Úgyhogy most jó eséllyel otthon találjuk.

– Hacsak nem ma van a fodrásznap... Ezek a lányok csak akkor kelnek korán, ha fodrászhoz mennek...

Maigret behívta Janvier-t.

– Gyere velünk. Megint a Montmartre-ra megyünk.

– Hozzam a kocsit?

– Hát persze...

Elindultak hármásban. Hétágra sütött a nap, sokkal melegebben, mint májusban szokott, és vihar lógott a levegőben.

A Fromentin utcában nagy béke honolt. A 28-as viszonylag új ház volt, nyugalmat sugárzott.

– Mindnyájan felmegyünk?

– Előbb fölmegek én egyedül, hogy ne ijesszünk rá. Illetve nem. Jobb lesz, ha Louis is velem jön, elvégre a hölgy neki telefonált.

– Második emelet, az utcai front – mondta a házmesternő.

A lépcsőházban ételszag terjengett, valahol csecsemő sírt. Maigret becsöngetett. Csak nagy sokára nyílt ki

résnyire az ajtó, s jelent meg egy meglehetősen duci nő, egy szál pongyolában.

Megismerte Louis felügyelőt.

– Megtalálta?

– Még nem, de Maigret főfelügyelő úr szeretne beszélni magával...

– Látják, hogy vagyok öltözve... Aludtam... Még csak meg se fésülködtem...

– Hát azt még meg tudjuk várni – felelte Maigret kedélyesen.

A nőnek nyílt, sőt kicsit naiv arca volt. Huszonöt éves lehetett, és az élet, amit élt, még nem kezdte ki a hamvasságát.

– Fáradjanak beljebb. Helyezzék kényelembe magukat... Mindjárt jövök...

Bement egy szobába, nyilván abból nyílt a fürdőszoba.

Ha a főfelügyelőnek nem lettek volna tapasztalatai a polgárasszonyok által olyannyira lenézett hölgyeknél, ugyancsak meglepődött volna azon, amit maga körül látott.

A nappali igen lakályosan, modern bútorokkal volt berendezve; a párizsi lakások felében is ugyanilyen bútorokat talált volna az ember. Szép fényesre voltak törölgetve, a padló is ragyogott. Egyébként enyhe padlóviaszszag lengte be a lakást.

Maigret benyitott egy ajtón, és egy takaros kis konyhában találta magát, ahol nyoma sem volt rendetlenségnek.

– Kér egy csésze kávé? – jelent meg a nő. Továbbra is meztelen volt a fürdőköpenye alatt, de az arcát megmosta, és egy kicsit ki is sminkelte magát.

– Köszönöm, nem.

– Megengedi, hogy magamnak viszont csináljak egyet? Az én szakmámban az ember nem mindig utasíthat vissza egy pohár italt. Bob szokott ugyan hideg teát felszolgálni nekem whisky gyanánt, de bizonyos vendégekkel ez már nem működik... Ha kívánja, van sör is a frizsiderben... Justin imádja a sört, és még mindig reménykedik, hogy meghízik tőle... Tudja, hogy csak negyvenkét kiló?... Majdnem zsoké lett, de két nap után kirakták az iskolából, mert félt a lovaktól...

– A pigalle-i nehézfiúktól viszont nem fél...

A nő közben bekapcsolt egy elektromos kávéfőzőt. A konyha a létező legmodernebb szerkentyűkkel volt felszerelve.

– Nem adott választ a sörre...

– Szívesen innék egy pohárral.

– A nyomozója csak Vichyt iszik, de azt nem tartok itthon.

– Honnan tudja, hogy csak Vichyt iszik?

– Néha benéz a Canariba... Sorban végigjárja az összes mulatót. Leül egy sarokban, és hallgatja, mit beszélnek... Sokkal többet tud, mint gondolná az ember...

– Maga tudott a Bolha telefonhívásairól?

– Nem igazából...

Bevitte a kávé a nappaliba, Maigret utána ballagott a pohár sörrel.

– Furcsa fiú, Louis is megmondhatja... Nem igaz, felügyelő úr?

– Sose értettem, miért állt össze vele...

– Először is azért, mert ki nem állhatom a legtöbb selyemfiút... Alapjában véve én afféle derék kispolgárásszonynak születtem, akkor vagyok a legboldogabb, ha házimunkát végzek.

Közben mindhárman leültek a kényelmes fotelekbe.

– De az én szakmámban mégiscsak muszáj, hogy legyen az ember mellett egy férfi.

– És az sem baj, ha egy idétlen törpe az illető, mint Justin Crotton?

– Ne gondolja, hogy olyan idétlen... Bizonyos szempontból elég gyerekes maradt, de sokkal több sütnivalója van, mint gondolnák róla...

Nem törődött vele, hogy közben kinyílt a pongyolája. Nagyon fehér, és alighanem nagyon finom volt a bőre.

– Mindig is arról álmodozott, hogy amolyan igazi rosszfiú lesz; ő is úgy akarta kezdeni, mint a többiek: a striciséggel.

– És tényleg az is?

– Hagyom, hadd higgye... Ettől komolyan tudja venni magát... Pedig ugyanazt csinálja, amit régen is csinált, amikor kifutófiú volt, apró szolgálatokat tesz boldogboldogtalannak. Néha velem is elkezd titokzatoskodni, és csak annyit mond: *Ne lepődj meg, ha egy-két napig nem jövök haza éjszakára... Oltári nagy fogást készítettünk elő...*

– És igaz is volt?

– Annyi igaz volt, hogy ez vagy az a banda készült valamire, de ő sose volt benne... Azt viszont nem tudtam, hogy telefonálgat a nyomozó úrnak, és elmondja neki, milyen információkat szedegetett össze...

– Mi történt az elmúlt két napban? Elmondta magának?

– Nem egészen. Egyik reggel rettentő izgatottan jött haza.

– *Tök nagy balhé volt az éjjel, tutira címdalra hozzák majd az újságok, mindenki erről fog beszélni...*

– Betörés?

– *Sokkal komolyabb... Gyilkosság... És az áldozat a környék egyik legismertebb figurája...*

– *Nem mondhatod meg a nevét?*

– *Hamarosan benne lesz az újságban. Monsieur Maurice az...*

– *A Sardine tulajdonosa?*

– *Igen, ő. És a gyilkoson meg a gyilkos szeretőjén kívül egyedül én tudom, hogy ki volt a tettes...*

– *Én inkább nem akarom tudni, hogy ki volt az...*

Újabb cigarettát vett elő, mert egyre már a fürdőszobából kijövet rágyújtott.

– *Megkérdeztem, most mit fog csinálni. Azt felelte:*

– *Miattam ne aggódj.*

– *De remélem, nem próbálsz megzsarolni a pasast?*

– *Tudod jól, hogy az nem az én műfajom.*

– *Nem tudja, hogy te tudod?*

– *Ha tudná, akkor nekem már annyira lenne...*

Egy darabig hallgatott, maga elé fújta a füstöt.

– *Egy kicsit ez volt élete nagy napja.*

– *Ha tudnád, miről van szó... A Montmartre egyik legfőbb muftija... A szeretője meg...*

– *Ne mondjál semmit...*

– *Rendben van. Majd megtudod az újságokból... Ha egyáltalán meg merik írni...*

Aztán már reggel elment, és azóta nem láttam. Este a Canariban furcsán néztek rám, és két ismeretlen alak egyfolytában figyelt.

Beültem a bárba, ahogy szoktam. Odajött egy vidéki vendég, aki mindig meglátogat, ha éppen Párizsban jár... Elmentünk a szállóba, és amikor kijöttünk, a két ismeretlen férfi ott járkált fel-alá az utcán...

Eleinte féltem, hogy mi van a Bolhával... Mindenki így hívja, úgyhogy most már én is így hívom... Egyébként büszke a nevére... Amolyan híresség lett... Szereti produkálni magát, mindenféle grimaszokat vág...

– Engem felhívott – szólt közbe szerényen Louis.

– Mindjárt gondoltam... Ezért titokzatoskodott hát annyira, és ezért mondta azt, amit mondott, mielőtt elment... Tényleg veszélyben van?

Erre Maigret válaszolt.

– Kétségtelenül. Maurice Marcia gyilkosa tudja, hogy a Bolha köpte be.

– És én? Mit gondol, engem nem vehetnek elő?

– Azóta is követik?

– Múlt éjjel az egyikük megint ott volt a Canariban. Odahívták a telefonhoz, aztán elment, de előbb még nagyon furcsán rám nézett...

– Ha minden igaz, most szétszóródnak Franciaországban...

– És a Mori fivérek?

– Ki beszélt magának róluk?

Merthogy sem az újság, sem a rádió nem említette őket.

– Mindenki róluk beszél a környéken. Ők is elutaztak?

– Nem. De mindkettőt szemmel tartjuk.

– Maga szerint ők voltak?

– Erre a kérdésre nem válaszolhatok. Hány óraker szokott elindulni hazulról?

– Kettő-három körül lemegyek vásárolni, mert szeretek főzni... Este tíz tájban beöltözök a melóhoz, és irány a Canari... Beülök a bárba, és várok... Néha két órát is kell várnom, néha csak pár percet, és olyan is van, hogy zárásig ott ücsörgök.

– Egy óra múlva itt lesz az utcán egy civil ruhás rendőr... Ne csodálkozzon, ha követni fogja. Mindent meg fog tenni, hogy megvédje magát.

– És holnap elmenjek a temetésre? Mindenki ott lesz.

– Menjen csak el. Én is ott leszek. Akárcsak az őrangyala.

– Erről a hittanóra jut az eszembe...

A két férfi felállt.

– Ha bármit megtud, telefonáljon a Bűnügyi Rendőrségre. Kérjen engem, vagy valakit a gyilkossági csoportból. Louis felügyelő urat ritkán találná az irodájában.

– Köszönöm, főfelügyelő úr... Vizontlátásra, felügyelő úr... Ha hírt kap Justinről...

– Remélem, nem kapunk hírt róla. Megérezte a veszélyt, és elbújt. Nem kellett messzire mennie, hiszen ismeri a Montmartre-ot, mint a tenyerét, és itt bőven akad olyan hely, ahol egy srác hetekig ellapulhat anélkül, hogy észrevennék...

– Bárcsak úgy lenne – sóhajtotta a nő, és rögtön le is kopogta.

Visszamentek Janvier-hoz.

– Na, mi volt?

– Természetesen fél a kicsike, és nem is alaptalanul. Félti a Bolhát, és félti önmagát is... Megígértem neki, hogy egy órán belül küldök egy embert a csoportból, aki mindenhová követni fogja... Ne felejts el intézkedni, ha majd visszaérünk a Rakpartra... Olyasvalaki legyen, aki feltűnés nélkül be tud ülni egy elegáns éjszakai mulatóba... Addig pedig maga strázsáljon itt – fordult oda Maigret Louis-hoz.

– Aztán ahogy megjön a mi emberünk, megint szabad.

– Rendben van, csoportvezető úr...

Beültek a kocsiba.

– Na, hogy néz ki a csaj? – kérdezte Janvier.

– Nagyon jól... Ha másképp alakul az élete, mondjuk tizenhét-tizennyolc éves korában, akkor prima kis feleség és háziasszony lett volna belőle...

– Tudta?

– Mármost hogy a Bolha telefonálgatott? Csak két napja kezdte sejteni... Elképesztő... Ez a bohócképű gigerli éveken át Louis informátora volt, és még csak nem is gyanította senki... Nyilván veszettül élvezte a szerepét, megjött tőle az önbizalma... Ha letartóztatták ezt vagy azt a nehézfiút, elmondhatta magában: „Ezt nekem köszönhetik.” És tényleg neki köszönhették!

Délután Maigret fölment az Igazságügyi Palota tetőterébe, ahol Moers birodalma, a laboratórium működött.

Tíz esetből kilencben szükség volt a csoport szakembereire, ha másért nem, az ujjlenyomatok miatt, mégis csak egytucatnyian voltak, tizenkét fehér köpenyes férfi dolgozott a csapott tetejű padlószobákban.

– Gondolom, még korai kérdezniem, hogy van-e valami újság.

Moers szerény, vézna kis ember volt, az öltönyére mindig ráfért volna egy kis vasalás. Oly régóta dolgozott az Orfèvres rakparton, hogy az ember nem is nagyon tudta volna nélküle elképzelni a laboratóriumot. Éjjel-nappal, bármely időpontban kész volt a munkára. Igaz, nőtlen volt, és senki se várt rá a Latin negyedben bérelt garzonlakásában.

– Egyvalami már tény – felelte szokásos, kissé monoton hanghordozásával. – Nemrégiben, valószínűleg tegnap délután gondosan letörölgettek minden bútort, kilincset, hamutartót, egyáltalán az összes tárgyat, még a legkisebbet is, amelyen ujjlenyomat maradhatott. Egyedül a bérlőtől,

Manuel Moritól találtunk ujjlenyomatot (egyébként előkerítettem a kartonját a Nyilvántartóból), meg a takarítónőtől, aki, mint a házmesterné is megerősítette, valóban ott járt tegnap délután a La Bruyère parkban... Ja, hogy el ne felejtsem, meg a magáét...

– Sehol egyetlen más nyom sem maradt?

– Sehol, főnök. Mondhatni, profi munkát végeztek.

– Mert profik is... Mikori az a karton, amit a Nyilvántartóban talált?

– Tizennégy éves.

– Betörés?

– A nyári szünidőben kiraboltak egy magánpalotát az Hoche sugárúton.

– Hány évre ítélték?

– Akkor még csak tizennyolc éves volt, és nem volt priusza. Azonkívül számításba vették, hogy csak társ volt, mert öten csinálták a bulit.

– Valami halványan rémlik, de személyesen nem foglalkoztam az üggyel.

– Egy évet ült.

– Van bármi olyan jel, ami elárulná, hogy járt a lakásba rendszeresen egy nő, legfőképpen a hálószobába?

– A szekrényeket töviről hegyire átvizsgáltuk. Nyoma sincs se púdernek, se testápoló krémnek, se női hajszálnak...

– És a padlószőnyegen?

– Dorin alighanem a világ legjobb növényi-, illetve állatirost-szakértője. Ez a mániája. Több mint egy órán át vizsgálgatta nagyítóval a padlószőnyeget, és összeszedett vagy harminc, szabad szemmel jóformán nem is látható szálacsukat...

Aztán órákig elbíbelődött velük... Nos, ezek a szálacskák selyemszálak. Nagyon régiek, minimum háromszáz évesek, és Dorin meg merne esküdni rá, hogy egy kínai szőnyegből származnak... Még mindig azt elemezgeti, mert abszolút pontos eredményre akar jutni.

Maigret szerette a manzárszobák hangulatát, tetszett neki, hogy itt, távol a világtól, békés környezetben, zavartalanul lehet dolgozni.

Itt mindenki tudta, mi a dolga. Az egyik tetőablak mellett ott állt egy csuklós bábu, amelyet oly sokszor használtak a rekonstrukciós eljárásoknál. Például akkor, ha meg akarták állapítani, milyen testhelyzetben lehetett az áldozat, ha így meg így érte a késszúrás, illetve ha a golyó úgy vagy amúgy hatolt a testébe.

– Ha holnap lesz valami újság, Janvier-t keressétek meg vele. Én Bandolban leszek...

Moers nem az a fajta volt, aki a Riviérára jár nyaralni, úgyhogy Bandolt csak képeslapról ismerhette.

– Melege lesz – hümmögte végül.

Amikor Maigret vacsoránál közölte a feleségével, hogy másnap Bandolba megy, az asszony elmosolyodott:

– Tudtam...

– Honnan?

– Mert nemrég bement a rádió, hogy a gyászszertartást a Notre-Dame-de-Lorette-templom-ban tartják meg holnap délelőtt, a temetés viszont a bandoli temetőben lesz... Miben bízol, mit fogsz ott találni?

– Semmi különöset... Talán egy nyomot, valami apróságot... Ugyanazért megyek oda, amiért a délelőtti gyászszertartásra is.

– Meleged lesz.

– Lehet, hogy ott kell majd éjszakáznom... Attól függ, van-e repülőjárat... Semmi kedvem vonattal bumlizni vissza Párizsba.

– A kis kék bőröndbe csomagolok be neked...

– Jó... Csak fehérneműt meg toalettholmikat...

Volt némi lelkiismeret-furdalása, amiért délre utazik az adófizetők pénzéből, mert nem lett volna muszáj. Sőt nagyon valószínűnek látszott, hogy az égvilágon semmit se fog találni.

Békésen aludt, mint majdnem mindig, és hunyorgott az erős napsütésben, amikor a felesége behozta neki az első csésze kávé.

– Azt mondták, hogy harminc fok lesz Marseille-ben – mosolygott az asszony.

– És Párizsban? – kérdezte Maigret.

– Huszonhat... Harminckét éve ez a legmelegebb május.

– Tizenkettő valahánykor indul a gépem, nem tudom pontosan, mert Janvier intézte a jegyváltást. Épp csak annyi időm lesz, hogy beugorjak a Rakpartra, és már indulhatok is az Orlyra. Már most elviszem magammal a bőröndömet...

– Hát az ebéd? Mikor és hol fogsz ebédelni?

– Legrosszabb esetben bekapok egy szendvicset a reptéri büfében.

Már indult az ajtó felé, amikor a felesége megkérdezte:

– Meg se csókolsz?

Persze e nélkül is visszajött volna még.

– Aztán ne nyugtalankodjál nekem. Nem valami ötvenéves egymotoros géppel fogok repülni, és nem is világ körüli útra megyek...

De mégiscsak meghatódott valamelyest, mint mindig, amikor egy napnál hosszabb időre kellett elválnia a feleségétől.

Az utcáról fölnézett, és előre tudta, hogy az asszony ott fog állni az ablakban – még szerencse, mert a kék bőröndöt mutatta fel, amelyet Maigret otthon felejtett, úgyszólván még egyszer találkoztak a lépcsőházban.

Negyed tízkor Janvier bejött a főfelügyelő irodájába.

– Úgy néz ki, hogy már tele van az utca, és nem fog beférni a nép a templomba.

Maigret számított ugyan valami ilyesmire, de ennyire azért nem.

– Továbbra sincs semmi hír a Bolháról?

– Semmi. Blanche Pigoud-nak éjjel odatelefonált valaki a Canariba. Amikor visszaült a bárba, nagyon izgatottnak látszott, de szinte rögtön ezután odaült hozzá egy vendég...

– Hány órakor ment haza?

– Hajnali négy körül...

– Nem baj – dünnyögte Maigret magában.

Keresgélni kezdte a telefonszámát, megtalálta, felhívta. A lány hamar fölvette a kagylót.

– Ki az? – hallatszott egy álmos hang.

– Maigret főfelügyelő.

– Van valami újság?

– Nekem nincs, magának annál inkább. Ki telefonált az éjjel a Canariba?

– Ja, igen, ő...

– Megmondta, hogy hol van?

– Nem. Azt akarta tudni, hogy maga vagy Monsieur Louis értesült-e, hogy mi van vele... Azt mondtam, hogy igen... Akkor megkérdezte, hogy maga haragszik-e rá, arra meg azt feleltem, hogy nem...

Úgy beszélt, mint egy álomtól zsibbadt kamaszlány.

– Ugye igaz, hogy nem haragszik rá?

– Még mindig annyira fél?

– Igen. Azt is szeretne volna megtudni, hogy mászkálnak-e még ismeretlenek a ház körül.

– *Még senkit se tartóztattak le?*

– *Tudtommal nem.*

– *Házkutatást se tartottak Manuel Morinál?*

– *De igen, azt hiszem. A főfelügyelő úr eljött hozzám Louis nyomozó úrral, de részleteket nem közöltek... Mindenesetre egy rendőr éjjel-nappal vigyáz rám.*

– Mást nem mondott? – kérdezte Maigret.

– Csak azt, hogy minden éjjel máshol alszik...

Egyebet semmit... Nem tudtam sokáig beszélni vele, mert már jó ideje ott keringett körülöttem egy vendég...

– Feküdjön vissza, és ne féljen semmit... Ha van valami újság, Janvier felügyelőnek telefonáljon az Orfèvres rakpartra.

– Maga Bandolba utazik?

Most már kezdte bosszantani a dolog. Mindenki úgy beszélt az utazásáról, mintha újságban tette volna közhírré.

– Na, ezzel is megvolnánk – sóhajtott föl Maigret, és az ablak előtt álló Janvier-ra meg a mögötte susogó lombokra nézett. – Nem tudom, jó ötlet-e, de naponta változtatja a búvóhelyét...

– Talán nem is olyan nagy hülyeség... Nyilván rengetegen vadásznak rá...

Ha Mori kiadta a parancsot (ami több mint valószínű), akkor most az összes kis montmartre-i gengszter halálra keresi a Bolhát. Márpedig az ő fizimiskájával nem könnyű csak úgy elvegyülni a tömegben.

– Hamarosan visszajövök a bőröndömért... De talán az lesz a legjobb, ha most mindjárt ideadod a repülőjegyetem...

Szerencsére a gép később indult, mint gondolta: 12 óra 55-kor.

Elvitette magát a Ballu utcába, és szólt a kocsit vezető rendőrnek, hogy várja meg a templom mellett.

Több mint kétszázan tolongtak a ház körül, de csak néhányan mentek be kondoleálni. Volt ott mindenféle népség: környékbeli boltosok, stricik, betörők, étterem- meg mulatótulajdonosok.

Kezdték lehordani a virágokat, két autóra is alig fért rá az összes koszorú.

Aztán négy ember lehozta a mahagóni-koporsót, és becsúszatták a halottaskocsiba.

A templom közel volt, de ennyi embernek bajos is lett volna kocsit keríteni. Amikor megjelent a kapuban Line Marcia, mély gyászban, szőkén és sápadtan, nagy mozgolódás támadt a tömegben, mintha csak valami mozcisillag tűnt volna föl, azt gondolta volna az ember, hogy mindjárt tapsolni kezdenek.

Line beült egy hatalmas fekete kocsiba, és lépésben megindult a menet. A kocsi mögött az első sorban ott lépdelt a Sardine teljes személyzete. Aztán jöttek a nagy öregek, Maurice Marcia kortársai, sőt némelyik még nála is idősebb volt. Méltóságteljesen, hajadonfőtt, kalapjukat a kezükben tartva lépkedtek, az ablakokban pedig fürtökben lógtak a kíváncsiskodók. Ha ehhez még hozzávesszük a diadalmasan tűző napot, igazán impozáns volt a látvány, Marcia elégedett lehetett a temetésével.

Amikor Maigret megfordult, látta, hogy az utca teljes szélességét elfoglaló menet több mint háromszáz méter hosszú. A forgalmat nyilván elterelték, több rendőr is lázasan hadonászott a fehér botjával.

– Csúcs ez a temetés! – szölt elismerően egy arra haladó kamasz.

A templom valóban zsúfolásig megtelt, csak az első két sort kerítették el fekete kötelekkel.

Line egyedül lépkedett a bevonulók élén, mereven, mintha karót nyelt volna, kifürkészhetetlen tekintettel.

Az első sorba is egyedül ült le, a személyzet a második sorban kapott helyet.

Oldalt, a két hajóban, de még az előtérben is rengetegen álltak. A szélesre tárt kapun virágillatot hozott a feltámadó tavaszi szél.

Az orgona rázendített egy gyászindulóra, és hamarosan megkezdődött a szertartás.

Maigret a bal hajóban állt, nézte az arcokat, és hamarosan fölfedezte Morit: a fontos, tekintélyes személyeknek főntartott sorban ült, mintha fiatal kora ellenére máris megilletné ez a kiváltság.

Összetalálkozott a tekintetük, Mori szemében kihívás csillant.

A főfelügyelő nem várta meg a szertartás végét. Melege volt. Szomjas volt. Kisvártatva már egy kocsmá hűvösében ült, és egy pohár sört rendelt.

– Temetésnek megjárja – szólalt meg a vénséges vén, enyhén reszkető kezű kocsmáros. – Végül is kit temetnek?

– A Sardine tulajdonosát.

– Amelyik ott a Fontaine utca végében van?

– Az az.

– Én úgy tudtam, hogy az egy gengszter.

– Fiatal korában az volt.

Maigret egy hajtásra kiitta a sörét, fizetett, és visszament a Bűnügyi Rendőrség kis fekete kocsjához.

– A Rakpartra...

– Értettem, főnök...

Tizenegy óra volt. Épp csak annyi ideje maradt, hogy fölkapja a bőröndjét, kezét rázza Janvier-val, és már ment is a reptérre, ugyanazzal a kocsival.

Vajon Line meg Manuel együtt utaznak majd? És a koporsót repülővel viszik Bandolba?

Miután átesett a szokásos formaságokon, még maradt egy kevés ideje, úgyhogy megkereste a reptéri felügyelőt. Ismerte jól, mivel annak idején ő is az Orfèvres rakparton dolgozott.

– Bandolba megy?

Maigret-nek türtöztetnie kellett magát, nehogy dühbe guruljon.

– Oda... Azt hiszem, úgy húsz perc múlva indulok.

– Hamarosan szólítják az utasokat.

– Mondja csak... Nem tud róla, hogy rendeltek-e gépet, amely a koporsót szállítja el?

– Monsieur Maurice Marciáét?

– Igen.

– Monsieur Marcia háromkor száll be a neje által bérelt magánrepülőbe: jómaga faládában, a nej persze ládán kívül...

Maigret inkább meg se vonta a vállát.

– Mennyi idő alatt érnek oda?

– Toulonban fognak leszállni, onnan egy halottaskocsi viszi a koporsót Bandolba. Csak tizennégy kilométer.

– Kérjük kedves marseille-i utasainkat... – szólalt meg a hangosbemondó.

És Maigret már indult is a jelzett kapuhoz. Tíz perc múlva pedig gurulni kezdett a repülő – megint csak egy légcavaros kétmotoros.

Megfogadta magában, hogy nézni fogja a tájat, mert különösen szerette a Lyontól délre fekvő vidéket. De nem sokat látott belőle, mert elnyomta a buzgóság, még mielőtt a Rhône fölé értek volna.

A marseille-i repülőtérrel áttaxizott a pályaudvarra. Fél óra múlva indult egy vonat Bandolba.

Kicsit nevetségesnek érezte magát, ahogy ott ült, ölében a bőrönddel, és kalapját minduntalan levéve a homlokát törölgette.

Bandolban már a peronon belemart bőrébe a nap, a szó szoros értelmében, és kezdte sajnálni, hogy idejött. Az állomás előtt néhány taxi állt, meg egy fiáker. Maigret a fiákert választotta.

- Hová lesz a fuvar, jóember?
- Tud egy jó szállót a tengerhez közel?
- Negyedórán belül ott is vagyunk...

A kerekek kicsit belesüppedtek a hőségtől felpuhult aszfaltba. A város csaknem fehér volt, akárcsak Algír, és néhány jelentősebb utat pálmafák szegélyeztek.

A lombokon túl ott kékkelt a tenger. Hamarosan feltűnt a strand, de csak néhányan napoztak, és tán öten-hatan ha fürödtek. Még nem kezdődött el a szezon.

Elhaladtak a Kaszinó mellett. A szálloda is fehér volt, előtte hatalmas terasz, tarkabarka napernyőkkel.

- Van egy szobájuk?
- Mennyi időre?
- Csak egy éjszakára.
- Egy személy? A tengerre nézzen?

Kitöltötte a bejelentkezési lapot.

- A 233-as.

Les Tamaris volt a szálloda neve. Kellemesen hűvös volt és nagyon tiszta.

– Lehet itt inni valamit?

– Lent jobbra van a bár.

Lement, megivott egy pohár sört.

– Nem Maigret főfelügyelő véletlenül? – kérdezte a csapos, miután jól megnézte magának.

Hirtelenszöke, fiatal fiú volt, egészen belepirult a merészségébe.

– Sokáig marad a Riviérán?

– Holnapig.

– Sejtettem... Monsieur Marcia temetésére jött, ugye?

– Híres ember volt errefelé?

– Mondhatni, a Jóisten személyesen.

– Messze van innen a villája?

– Negyedóra járásnyira. Gyakorlatilag a parti sétány túlsó végén, a megboldogult Monsieur Raimu villájának közelében. Könnyen megtalálja, mert van mellette egy hatalmas úszómedence...

Maigret továbbra is csalónak érezte magát, amiért fortélyos módon szabadságot vett ki magának.

– És a temető?

– Nem egészen egy kilométerre a villától... Jó sokan lesznek, tudja... Reggel óta csődülnek az emberek Toulonból meg Marseille-ből...

– Miféle emberek?

– Olyan tekintélyesformák. Még az is lehet, hogy az alprefektus is eljön. Egyesek azt állítják...

Maigret felhajtott még egy pohárral, aztán az órájára nézett, és szép lassan nekiindult. Szerencsére a tengerparti sétányokat beárnyékkolták a fák.

– *Muszáj elhoznom ide a feleségemet is néhány napra...*
– gondolta.

Közben Toulonban alighanem leszállt a másik gép a koporsóval, no meg Line-nel. Ahogy Maigret haladt előre, egyre több és több emberrel találkozott, az egyik kanyar után pedig körülbelül ugyanaz a látvány fogadta, mint reggel a Ballu utcában.

Vajon hány ember tudja az igazságot? Mindegy, hiszen aki tudja, az se beszél róla.

Egyetlenegy ember mondta ki csupán, egy telefonfülkében, de a nevét az sem merte elárulni, és most isten tudja, hol bujkál a Montmartre-on.

ÖTÖDIK FEJEZET

A tömeg szélén észrevett egy régi ismerőst: Boutang volt az, a touloni Bűnügyi Rendőrség főfelügyelője.

– Milyen furcsa – rázott kezét Maigret-vel a kolléga –, éppen magára gondoltam reggel borotválkozás közben. Éreztem, hogy el fog jönni.

A tömegre mutatott.

– Mit szól hozzá? Micsoda merítést lehetne csinálni... Itt van az alvilág krémje, és nemcsak a touloniak, hanem a marseille-iek, a cannes-iak meg a nizzaiak is...

Valaki odajött, Boutang kezét rázott vele, majd bemutatta.

– Charmeroy, a bandoli rendőrség főnöke... Gondolom, Charmeroy, megismerte Maigret főfelügyelőt.

– Nagyon örülök...

Mindketten nagyon magabiztosan viselkedtek, olyan emberek módjára, akik értik a dolgukat, és nem egykönnyen esnek zavarba.

– Ennek a társaságnak a kilencven százaléka törvényen kívül él, és ebben az a legfurcsább, hogy egyikük ellen sincs bizonyítékunk...

– Amikor Marcia itt nyaralt Bandolban, sok vendége volt?

– Éppenséggel nagyon kevés. Néhány közeli barátja járt csak hozzá. Legelsősorban a Mori fivérek.

– Ott aludtak a villában?

– Ott. És hogy, hogy nem, történetesen mindig akkor történtek a nagy betörések... Olvassa csak el az újságokat...

Lejön nyaralni az ipse családotul a Riviérára, a szép nagy villájába. Aztán júliusban, augusztusban családotul elhajózik a jachttal a görög szigetekre. És amikor visszajönnek, nagyon meglepődnek, hogy nincsenek meg se a bútoraik, se az értéktárgyaik...

– Ugyanez volt a kastélyoknál is...

– Nagyjából... Meggyanúsítottam a Mori fivéreket, sőt a tulajt is, akit itt csak Monsieur Maurice-nak hív mindenki... Figyelttem a villáját... És csodák csodája, ahányszor csak betörés történt, a Mori fivérek ki sem mozdultak a villából, és hajnalig verték a blattot Marciával... Kopogós rőmit játszottak. Ismeri a feleségét? Művelt nőnek látszik, azt gondolná az ember, hogy idegenül érzi magát ebben a társaságban.

Megérkezett a gyászmenet. A halottaskocsi mögött egy autóban Line jött egyedül, mögötte a többi kocsi sorjázott, a rendszámuk alapján ítélve környékbeliek: nagy amerikai járgányok, meg néhány flancos sportkocsi.

Lépésben haladtak, s egy gyalogos tömeg is követte őket.

Aztán némi zavar támadt. A halottaskocsi vezetője jobbra akart fordulni a villánál, de odafutott a szertartásmester, és más utasítást adott neki.

A két csoport összekeveredett. Úgy tűnt, valamennyien ismerik egymást. Mindenki mindenkivel kezét rázott. Néhányan össze is sügtak.

Madame Marcia kiszállt az autóból, és elindult a villa felé. Már nem ugyanaz a ruha volt rajta, mint délelőtt. Könnyű szövetből készült fekete kosztümöt és fehér selyemkalapot viselt. A kesztyűje is fehér volt.

Ugyan mi dolga egyedül a villában? Maigret nem talált értelmes választ a kérdésre. És Boutang meg a másik főfelügyelő sem.

Line alig tíz perc múlva ismét megjelent, visszaült a kocsiba. A menet befordult az Écoles utcába, majd a November 11 útra: ott volt a temető bejárata.

Megint zűrzavar támadt, sokan szaladni kezdtek a sírok közt, hogy jó helyük legyen a nyitott sírgödörnél.

A pap már ott állt, üdvözölte Line-t.

Az asszony most sem sírt, ahogy a Notre-Dame-de-Lorette-templomban sem. Leeresztették a súlyos koporsót. A pap elmormolt néhány imát, aztán hozni kezdték a virágokat, és egyelőre a szomszéd sírokra pakolták le őket.

– Itt van az alvilág összes nagy góréja. A fiatalok meg büszkék rá, hogy együtt mutatkozhatnak velük... Mit fog most csinálni, Maigret?

– Még nem tudom.

– Hol szállt meg?

– A Les Tamaris-ban...

– Az jó hely, a tulajdonosok meg kedvesek...

Line közben kocsiba szállt, és visszament a villába. Maigret sem Manuelt, sem az öccsét nem fedezte fel a tömegben.

– Azt hiszem, megkockáztatok egy látogatást...

– Mi a benyomása, Line tudott a dologról?

– Ez több mint benyomás. Biztos vagyok benne. Sajnos, még nincs semmi bizonyítékom.

– Sok szerencsét... Ha szüksége van valamelyikünkre, tudja, hol talál meg engem, illetve Charmeroyt...

A tömeg lassanként szétszéledt, ment mindenki a városközpontba, inni valamit. Csak néhányan, a legjelentősebb személyiségek indultak vissza azonnal Toulonba, Marseille-be.

Már egy lélek se volt az utcán, mire Maigret odaért a fehér villához. Szép kis villa volt, de semmi több, talán csak

a nyugágyakkal körberakott úszómedence volt feltűnő benne. A kertben volt néhány pálma, sok-sok kaktusz meg különféle trópusi növények, amilyeneket Maigret még sose látott.

Fölment a bejárathoz vezető lépcsőn, becsöngetett, és ugyancsak meglepődött, hogy az ajtó azonnal kinyílt, és ott állt előtte Line.

– Sejthettem volna, hogy ezt nem hagyja ki... Maga egy csöppet sincs tekintettel a gyászra?

– Hát maga?

Az előszobából pazarul berendezett, tágas, hófehér hall nyílt: éppoly értékes, habár más stílusú bútorok pompáztak benne, akárcsak a Ballu utcai hajdani magánpalotában.

Line nem kínálta helytel, csak állt, és várta, mit fog mondani. Keze, melyben cigarettát tartott, kicsit remegett.

– Arról az éjszakáról szeretnék beszélgetni magával, amikor meghalt a férje...

– Úgy rémlik, hogy erre már megválaszoltam magának.

– De mivel nem mondta el az igazat, most ismét felteszem a kérdést.

Azzal Maigret leült az egyik krémszínű bőrfotelba.

– Visszaél vele, hogy gyenge nő vagyok, és nem tudom kidobni.

– Azt úgyse merné megtenni... Ha másért nem, mert nem akarja még jobban kompromittálni a szeretőjét...

Line elsápadt dühében, elnyomta a cigarettáját egy hamutartóban.

– Hát semmi emberség nincs magában?

– Dehogynem, még fölöslegem is van belőle... Attól függ, kivel állok szemben... Maga nyilvánvalóan csak a pénzéért ment hozzá Marciához...

– Az az én dolgom.

Végül ő is leült, keresztbe vetette a lábát, majd kivett egy cigarettát az asztalkán heverő aranydobozból, és ismét rágyújtott.

– Ott feküdtek az ágyban Manuellel... Valaki vadul dörömbölni kezdett, gondolom Mori ekkor fölvelt egy hálóköntöst, maga meg bebújt a takaró alá...

Line-nek a szeme se rebbent. Most kifürkészhetetlen volt az arca. Sőt Maigret meg mert volna esküdni rá, hogy csakis kíváncsiság van a világoskék szemében.

– Aztán?

– A férje volt az...

– És maga szerint mit csinált? Kezet rázott Manuellel?

– Elővette a pisztolyát.

– Mint a filmekben...

– Engem az érdekel, hogy hol volt Mori pisztolya... Biztos valami fiókban... Csak az a kérdés, hogy hol volt az a fiók: a hálósobában vagy a szalonban?

– Előbb még be kéne bizonyítani, hogy egyáltalán volt pisztoly a lakásban – gyújtott Line újabb cigarettára. – Meg hogy én is ott voltam... Meg hogy jött egy látogató, aki nem más volt, mint a férjem... Rossz helyen kopogtat, főfelügyelő úr...

Maigret már éppen válaszolni akart, amikor Line megint megszólalt, egy árnyalatnyival hangosabban:

– Gyere be, drágám...

És rögtön nyílt is az ajtó, megjelent Manuel, rövidnadrágban és vászoncipőben, mintha csak a strandról jönne.

– Utazgatunk, utazgatunk, főfelügyelő úr?

Gúnyosan végigmérte Maigret-t, aztán a bárpulthoz lépett, és töltött magának egy Tom Collinst.

– Te is kérsz, kicsikém?

– Tény, ami tény, én is szomjas vagyok.

– Hát maga, fakabát?

– Én nem.

– Ahogy parancsolja... De itt hiába is lengetné a sárga papirkáját... Ez itten nem a maga vadászterülete.

– Könnyen beszerezhetek házkutatási parancsot.

– De nem szerez be.

– Ugyan miért nem?

– Mert nincs a kezében semmi ellenem.

– Még a Bolha tanúvallomása sem?

– Megtalálta? – kérdezte Mori meglepve, aztán összevonta a szemöldökét. – Azt hiszem, elmondhatjuk, hogy ő az az ember, aki a legjobban ismeri a IX. meg a XVIII. kerületet. És őt is jól ismerik az ottaniak, ha kell, jó páran segítenek neki. Úgyhogy nem maga fogja megtalálni, főfelügyelő úr. Hanem az én embereim... De akkor se lesz semmi bizonyítéka... Látja, én nyílt kártyákkal játszom... Ha lesznek tanúk, akkor megint csak azt fogom állítani, hogy nem használtam fegyvert, hogy senki se használt fegyvert a lakásomban, és hogy Maurice be se tette a lábát hozzám aznap éjszaka. Mi pedig elismételjük Line-nel, hogy soha semmi nem volt köztünk, és kíváncsian várom, fel tud-e mutatni olyan tanúkat, akik a bíróság előtt is merik az ellenkezőjét állítani...

Nem komédiázott. Csak úgy dagadt a melle a büszkeségtől, Maigret pedig nyugtalanul találgatta magában, hogy mitől ilyen fene magabiztos. Mintha már nem félt volna semmitől, és Line is olyan nyugodt volt, mintha soha nem is létezett volna egy bizonyos Maurice Marcia.

Maigret-nek rögtön a Bolha jutott eszébe. Lehet, hogy Mori emberei valóban előkerítették a törpét, miután a vezér

ráuszította őket? És csináltak vele valamit, hogy többé ne legyen veszélyes, és egyszer s mindenkorra elhallgasson?

Megtömte a pipáját, rágyújtott, fölállt, és fel-alá kezdett járkálni a helyiségben.

– Valóban kívül vagyok a szolgálati körzetemen. Itt tehát nem használhatom fel azokat a végzéseket, amelyeket Párizsban mutattam magának...

– Pontosan.

– De csak egy telefonomba kerül, hogy Boutang főfelügyelő egy félórán belül itt legyen egy házkutatási parancssal... Gondolom, ismeri Boutang-t?

– Nem a barátom.

– Szóval választhat... Vagy végigvezet a villán, vagy telefonálok Toulonba.

– Parancsoljon, tekintse meg... Feltéve, hogy nem visz el semmit...

A főfelügyelő már a nagy szalonban is érdekes dologra bukkant. Az egyik mennyezetig érő könyvespolcon ugyanolyan díszes, bőrkötésű könyvek sorakoztak, akárcsak a párizsi lakásban. A kisasztalokon viszont képes újságok álltak halomban. De nem amolyan bulvármagazinok, amilyeneket az újságosstandokon lehet kapni, s amelyeket talán még Marcia is olvasgathatott. Maigret fennhangon olvasta a címeket, s közben meggyőződött róla, hogy az újságokat legalábbis végiglapozták:

– *Birtokok és kastélyok...* Nagyon tanulságos olvasmány, nemdebár?... *Vidéki élet...* *Ismerjük meg a művészetet...*

Mori összeráncolta a szemöldökét, és a szeretőjére sandított.

– Az enyéme – szólalt meg Line. – Én nem szoktam kártyázni, és amikor a férfiak römiznek, leülök egy sarokba, és olvasgatok...

A következő helyiség egy régimódi, provence-i stílusú ebédlő volt, balra pedig egy budoár következett, melynek minden egyes bútordarabját akár múzeumban is kiállíthatták volna.

– Valódi? – mutatott rá Maigret egy Van Goghra.

– Nem vagyok szakértő – felelte Line –, de a férjem nem az a fajta volt, aki hamisítványokat vásárol...

A konyha tágas volt, modern, kifogástalan.

– Nem sok vendéget fogadtak.

– Honnan tudja?

– Volt időm tájékozódni. Azt is tudom, hogy a Mori fivérek átlagosan egy hónapot töltöttek itt évente...

– A férjem legjobb barátai voltak...

– De a Manuellel való viszonyáról alighanem fogalma se volt a férjének...

Manuel erre sem reagált, továbbra is szó nélkül kísérté a főfelügyelőt.

– Nagyon téved... A férjem hatvankét éves volt, és előtte nagy kanállal ette az életet... Bizonyos értelemben megfáradt... Talán akkor még szerelmes volt belém, amikor elvett, öt évvel ezelőtt, de aztán hamarosan úgy éltünk egymással, mint két testvér...

– Hazudjon csak tovább. Engem nem zavar...

Maigret fölkaptatott a márványlépcsőn, majd egy kétszárnyú ajtón belépett egy tágas hálószobába, amelynek terasza a tengerre nézett.

– A maguké? – mutatott a dupla ágyra.

Ez a helyiség is különleges, antik bútorokkal volt berendezve.

A fürdőszoba nagyobb volt a Ballu utcainál, és mindenütt halványsárga márvány borította.

– Közös fürdőszoba kettőjüknek? Ez valahogy nem vág össze az állítólagos testvéri együttéléssel...

– Gondoljon, amit akar...

Az emeleten még két szoba volt, mindkettő külön fürdőszobával.

– Gondolom, ezek meg a Mori fivéreké.

– Vendégszobák...

– Rajtuk kívül sokan szoktak itt megszállni?

– Néhányan...

A képek javarészt régi mesterek művei voltak, Maigret egyiket sem ismerte.

– Van padlás?

– Nincs. A manzárdszobákban a cselédek alszanak.

– Ők is itt vannak?

– Nincsenek. Este elutazom. Ilyenkor egy takarítónő is rendben tudja tartani a házat.

– És ugye, sohasem alkalmazzák ugyanazokat még egyszer, minden évben lecserélik a személyzetet?

– Valóban szoktuk változtatni őket.

– Eszerint a ház az év legnagyobb részében üresen áll, és senki sem őrzi.

Line bólintott.

– Nem fél a betörőktől? – vetette oda Maigret gúnyosan.

– Nem mernének hozzányúlni a férjem házához...

– Illetve most, hogy maga örökölte, a maga házához...

A szalonba visszaérve Maigret nem az ajtó felé indult, hanem visszatelepedett abba a fotelba, amelyben előzőleg is ült.

Line és Manuel összenézett.

– Bátorkodom felhívni a figyelmét, hogy vár a repülőnk Toulonban.

– *Repülőnk...* Miért használ többes számot? Netán Mori is magával utazik?

– Miért ne?

– Mint jó barát... Merő tiszteletből...

– Most már igazán lemezt cserélhetne... Igaz, viszonyunk van...

– Így már jobb.

– Nem tragédia...

– Leszámítva azt, hogy a férj egy jó nagy golyót kap a melle középebe... Az imént nem fejeztük be kis beszélgetésünket erről a témáról – fordult oda Morihoz. – Ott tartottunk, hogy maga felvett egy hálóköntöst, és elindult az ajtó felé. Persze ki is nyitotta...

– Aztán?

– A folytatást már magától várom. Maurice Marcia nem maradt kint a lépcsőházban...

– Mondtam olyat, hogy ő volt az?

– Tegyük fel, hogy nem tagadta. Szóval Marcia nem ült le csevegni magával... Hanem átcsörtetett a szalonon, és ment egyenesen a hálószobába... Lerántotta az ágyról a takarót, és ott feküdt előtte a felesége, pucéran...

– Milyen finoman fogalmaz! – ironizált Line.

– Végül is már akkor tudta, mit fog találni, amikor belépett. Sőt már akkor is, amikor elindult a Sardine-ból.

– Már három éve tudta.

– Nem. Hiába próbálják elnéző férjnek meg impotensnek beállítani... Valószínűleg ott volt a pisztoly a kezében... Magának meg, Mori, a hálóköntöse zsebében volt a pisztolya... Honnan vette elő?

– Semmiféle fegyver nem volt a lakásban.

– Akkor ki lőtt? Marcia pisztolyát nem használta senki. Amelyikkel pedig lelőtték, az alighanem a Szajna fenekén hever...

– Búvárokkal kéne kerestetni.

Maigret nem hagyta magát kizökkenteni a gondolatmenetéből.

– Feltéve, hogy fegyver nélkül ment ajtót nyitni, mert ez is lehetséges...

– Na végre!

– Nem fejeztem be... Amikor látta, hogy Marcia a hálósoba felé csörtet, fölkapott egy pisztolyt... Hacsak nem az éjjeliszekrény fiókjában volt az a pisztoly, és nem egy jótét lélek nyomta a kezébe, hogy védekezni tudjon...

– Szívesen meghallgatnám ezt a történetet az esküdtszék előtt...

– Van még egy lehetőség...

– Éspedig? Ne csigázza tovább a kíváncsiságomat.

– Hogy nem is maga ölte meg...

– Na tessék, új szereplő lép a színpadra, az elvetemült áruló...

– Nem... Amíg maga kiment ajtót nyitni, Line-nek bőven volt rá ideje, hogy elővegye az éjjeliszekrény fiókjából a pisztolyt... És amikor Marcia megfenyegette magát, ő puffantotta le.

– Akkor biztos a plafont találta volna el, mert soha életében nem volt lőfegyver a kezében...

– Erre még visszatérünk...

– Rendben van, Párizsban.

– És most már az irodámban.

– Felőlem...

– Tartok tőle, hogy bilinccsel a kezén fog távozni...

– Nem elegáns dolog, hogy fenyegetőzéssel akar megpuhítani... És ha addigra elhagyom az országot?

– Az Interpol hamar megtalálja... Elfelejtji, hogy regisztrálva van, és amúgy is elég feltűnő jelenség... Feltételezem, szándékukban áll bizonyos idő múlva összeházasodni.

– Éppenséggel nem kizárt...

– Hát akkor szálljanak föl a... repülőjűkre.

– Nem kér egy helyet? – gúnyolódott Manuel.

Maigret csak ránézett, azzal a nyugalommal, amely egész délután eltöltötte, és érezni lehetett, hogy ez az a fajta nyugalom, amely a vihart előzi meg.

Marseille-i hallevest evett egy takaros kisvendéglőben, egyedül, egy sarokban. Mégsem élvezte úgy, ahogy remélte. Nyilván a lelkiállapota akadályozta meg benne.

Leszállt az éjszaka. Lágy fényben úsztak a pálmafával szegett tengerparti sétányok, és hallani lehetett a hullámok könnyű neszezését.

Leült egy padra. Simogatóan langyos volt a levegő. Lustának érezte magát. Legszívesebben itt maradt volna egy hétre, nem sok hiányzott hozzá, hogy hazaüzenjen Párizsba a feleségének, hogy jöjjön utána Bandolba.

Hamarosan lefeküdt, és rögtön el is aludt. Másnap korán kelt, hogy elérje a marseille-i járatot, és tíz óra harminckor már meg is érkezett az Orlyra.

Taxiba ült, és először is hazavitette magát. A felesége nem borult boldogan a nyakába, de sugárzó arcáról látni lehetett, hogy csak most tér vissza belé a lélek.

– Nem vagy nagyon fáradt?

– Egy kicsit.

– Csináljak neked egy kávé?

– Köszönöm, nem. Be kell ugranom a Rakpartra.

– Még mindig a miatt az átkozott ügy miatt?

– A miatt az átkozott ügy miatt, ahogy mondod...

– Tegnap este írtak rólad az újságban. Hogy játszod a titokzatost, gondterheltnek, sőt csüggedtnek látszol, és hogy biztos elhallgatsz valamit.

– Ha sejtenék az igazat!... Fogalmam sincs, haza tudok-e jönni ebédre. Attól függ, mi vár az irodában... Erről jut eszembe... Egyszer még el kell mennünk együtt Bandolba...

A taxi ott várt rá a járda szélén, s kisvártatva már a Bűnügyi Rendőrség fölépcsőjén kaptatott fölfelé. Az íróasztalán halomban tornyosultak az aláírnivalók, jelentések, levelek. Benyitott a nyomozókhoz, és behívta magához Janvier-t.

– Kellemesen utazott, főnök?

– Ahogy vesszük. Találgass, ki volt ott a villában már azelőtt, hogy Madame Marcia megérkezett volna.

– Természetesen Mori.

– Helyes. Csökönyös pali, biztosíthatlak, hogy még sok borsot tör az orrunk alá, amíg szóra bírjuk.

– Van egy jó hírem... Azazhogy félig jó hírem... Reggel idetelefonált Louis. Csak néhány órával késte le a Bolhát, és erről szeretne beszélni magával... Egész délelőtt a kapitányságon lesz, és várja a hívását...

– Hívd föl a nevemben. Mondd meg neki, hogy beugrom hozzá.

Odaállt a nyitott ablak elé, és olyan örömmel kezdte szemlélni a „saját” Szajna-partját, mintha hetek óta nem látta volna. Fülledt volt a levegő. Vihar készülődött, de Maigret úgy nézte, hogy estig még nem tör ki.

– Várja magát.

– Eljössz velem? Akkor közben beszélgethetnénk.

Útközben valóban elmesélte Janvier-nak, mi történt Bandolban. Megálltak a Saint-Georges téri kapitányság előtt, Louis felügyelő pedig, vagy Monsieur Louis, ahogy egyesek ugratásból hívták, hamarosan beült melléjük a kocsiba.

– Meg akarják nézni, hol bujkált legutóbb?

– Meg.

– Akkor a Montmartre legtetején álljunk meg, a Tertre téren.

A járdán már felsorakoztak a festők, s a piros kockás terítővel letakart kis asztalok is készen álltak a turisták fogadására.

– Forduljunk be a Mont-Cenis utcába, és ott parkoljunk le...

Az utca alsó felén már néhány modernebb épületet is lehetett látni, itt fönt azonban a legtöbb ház megőrizte ódon jellegét. Louis bevezette őket egy sikátorba, melynek végén, két bérház közt, egy üvegezett műterem állt.

Louis bekopogott.

– Jöjjenek be! – szólt ki egy érces hang.

Beléptek a műterembe. A szobrász hunyorogva szemlélte a főfelügyelőt, mintha csak a modelljét méregette volna.

– Maga Maigret főfelügyelő. Vagy tévedek?

– Nem, nem téved.

– Ez meg itt...

– Janvier felügyelő.

– Már évek óta nem volt ennyi látogatóm a műteremben...

Fehér volt a haja, a kecskeszakála meg a bajsza, az arca meg rózsás, akár egy csecsemőé.

– A művészek közül Monsieur Sorel van a legrégebben a Dombon – magyarázta Louis. – Mit is mondott, hány éve dolgozik ebben a műteremben?

– Ötvenhárom éve... Megfordult itt nálam jó pár festő, kezdve Picassóval, gyakran falatoztunk együtt...

Kissé naiv, gyerekes volt a tekintete. Ha az ember körülnézett a műteremben, nem sok illúziót táplálhatott a tehetségéről. Csak gyerekfejeket mintázott, mondhatni, mindig ugyanazt a fejet, különböző arckifejezésekkel, a szobrokat pedig nyilván a Tertre téri műkereskedőnek adogatta el.

– Ha jól hallom, a Bolha itt volt magánál?

– Két nap, két éjszaka... Tegnap este ment el, miután besötétedett... Nem mer egy helyen tovább maradni, mert fél, hogy kiszűrják.

– És miért éppen a maga műtermét választotta?

– Most mondjam azt, hogy már alig tizenöt éves korában is ismertem? Kis utcagyerek volt, boldogult, ahogy tudott, gyakran éhezett. Egyszer, ahogy talákoztam vele a Tertre téren, megkérdeztem, nincs-e kedve modellt állni. Eljött. Emlékszem, micsoda mellszobrot csináltam róla, egyik legjobb művem, most isten tudja, melyik gyűjteményben van... A vigyorgó képével meg azzal az irdatlan nagy szájával jobb bohócot sikerítettem belőle, mintha hivatásos clown lett volna a modellem. Rendes kis srác volt. Néha bekopogott, főleg télen, hogy nem alhatna-e el a gyékényen... A kutyámé volt az a gyékény, mert volt kutyám, egy nagy bernáthegyi... De ez már egy másik történet...

– Mondta, hogy bajban van?

– Megkérdezte, nem tudnám-e elbűjtatni egyikét éjszakára... Kíváncsi voltam, hogy a rendőrség elől bujkál-

e, de azt mondta, hogy ellenkezőleg, nagyon is jóban van Louis nyomozó úrral meg Maigret főfelügyelővel... Aztán még azt is hozzátette, hogy éppen ezért akarják elhúzni a nótáját egyesek...

– Nem árulta el, hogy innen hová megy?

– Nem. De amennyire kivettem a szavaiból, nem ment messzire. Itt akar maradni a környéken.

– Ez alatt a két nap alatt nem beszélt valakiről vagy valakikről?

– De igen. Egy volt rendőrről, aki már nyugdíjas, és annak idején, amikor még kiskrapek volt, nagyon rendesen bánt vele... A nevét nem tudom... Nem ismerem... Én csak akkor megyek ki az utcára, ha bevásárolok, százméternyire innen, meg amikor a szobraimat viszem annak a kufárnak.

Úgy látszik, csak most vette észre, hogy mindnyájan állnak.

– Bocsássanak meg, hogy nem kínálok hellyel magukat, de nincs elég székem, illetve zsámolyom... Megvendégelni meg csak ilyen komisz borral tudnám magukat, amilyet Utrillo is ivott, de biztos nagyon karcosnak találnák.

– Ez alatt a két nap, két éjszaka alatt ki se mozdult innen a Bolha?

– Nem. De meglepődött és nagyon örült, hogy van telefonom. Felhívta a nőjét, hogy elmondja, mi van vele, én meg diszkréten kimentem az udvarra pipázni... Csak annyit mondhatok, hogy félt... Nem volt maradása... Minden kis neszre fölkapta a fejét, és legalább tízszer megkérdezte, hogy nem jön-e hozzám valaki... De ki jönne hozzám?... Még takarítónőre sincs szükségem...

Maigret rokonszenvvel nézett rá: nem sok ilyen igazi, törzsökös figura maradt meg a régi Montmartre világából.

– Jut eszembe! Magáról is beszélt... Hogy azt mondja, magának sürgősen le kéne tartóztatnia valakit, és nem értette, hogy miért késlekedik a dologgal... *Ha a főfelügyelő nem csipkedi magát, akkor nem lesz senkije, aki tanúskodjon, mert addigra engem kinyírnak...*

Miután elbúcsúztak az öregúrtól, Maigret szórakozottan dűnnyögte maga elé:

– Nyugdíjas rendőr...

– Én már elindultam ezen a nyomon – szólalt meg Louis a maga szokásos szenvtelen stílusában. – Az a legvalószínűbb, hogy a XVIII., esetleg a IX. kerületben szolgált, merthogy itt van a lakása... És a jelek szerint a Bolha is errefelé császokált a legszívesebben fiatal korában... Nekiálltam átnézni, hogy kik mentek nyugdíjba a rendőrségtől úgy tíz éve... Egyelőre senki olyat nem találtam, aki itt lakik a Montmartre-on, de délután még tovább keresgélek. Persze egy olyan kerületben, ahol mindenki ismeri egymást, egyszerűbb lett volna kérdezősködni, teszem azt a fűszeresnél. De ki tudja, nem azzal sodortam volna-e bajba a Bolhát?

– Vigyük el valahová?

– Sehová... Itt maradok a környéken...

Megvoltak a maga módszerei. Ment előre, mint a vadászkutya, és boldogtalan lett volna, ha csapatban kell dolgoznia. Most nyilván megint járni kezdi a környékbeli kocsmákat, közben Vichy vizekkel öblögeti a gyomrát, és hallgatja, mit beszélnek körülötte.

– Blanche Pigoud-hoz, a Fromentin utcába...

Most már Maigret is kezdett aggódni a Bolháért, de semmivel se jutott volna előbbre, ha tízhusz embert a keresésére indít.

– Tényleg, figyelitek továbbra is a Mori fivéreket?

– Egymást váltják az emberek. Amíg nem volt itt a bátyja, Jo elég sok időt töltött a Caire utcában, aztán elment teherautóval, és nyolc körül visszajött, rekeszek nélkül. Lehúzta a vasredőnyt, és hazament lezuhanyozni meg átöltözni. Tudja, hol vacsorázott?

– Hogyne. A Sardine-ban...

– Honnan találta ki?

– Onnan, hogy ezzel úgyszólván birtokba vették a céget...

– És Manuel?

– Az még könnyebb... Ő is a Sardine-ban vacsorázott, mégpedig Line társaságában. Line alighanem ezúttal vacsorázott először a férje éttermében... Szegény Marcia, nem sejtette, hogy hamarosan a neje lesz a tulaj...

– Olyan volt, mintha kihívásból csinálnák. Biztos vagyok benne, hogy a személyzet felháborodott, amiért már a gyászszertartás napján a Mori fivérek társaságában...

– Manuel fütyül rá, hogy mit gondol a személyzet. Ha valaki felmond közülük, hoz helyette mást, a saját emberét... Valószínűleg ez is a szándéka... Fogadok, hogy a Ballu utcában aludt...

– Nyert, főnök... Ha jól tudom, még mindig ott van.

– De valahol hibádzik a dolog – gondolkodott Maigret fennhangon.

– A Bolha?

– A Bolhából addig semmi hasznunk, amíg elő nem kerítjük... Nem! Máshol van a hiba, de már belefájdult a fejem, annyit gondolkodtam rajta.

– Fölmenjek magával?

– Talán inkább ne... Ez a lány nagyon érzékeny, hiába az a mestersége, ami... Tőlem már nem tart, de ha kettesben rontunk rá...

A Bolha fiatal barátnője ezúttal már fent volt, éppen reggelizett az ablaknál.

– Egy csésze kávé? Van frissen főzött.

– Akkor szívesen.

A lány gondterhelten látszott.

– Van valami híre, főfelügyelő úr?

– Tudom, hol aludt Justin az utolsó két éjjel, de tegnap este odébbállt.

– És kinél volt?

– A Tertre tér mellett egy öreg szobrásznál.

– Milyen furcsa. Egyszer mesélt róla, amikor a Sacré Coeur tövében vacsoráztunk. Gyerekkori emlékek jutottak az eszébe. Mesélte, hogy időnként egy gyékényen aludt, amely régebben egy nagy kutya fekhelye volt...

– Senki másról nem beszélt, aki itt a környéken lakik?

– Nem emlékszem... Nem hiszem...

– Teszem azt egy volt rendőről?

– Tényleg semmi ilyesmire nem emlékszem.

– Telefonált azóta?

– Kétszer.

– Mit mondott?

– Egyre jobban fél. Nem érti, hogy maga miért nem tartóztatja le a Mori fivéreket. Akkor a banda is vesztig maradna, ő meg végre szabadon mozoghatna...

– Neheztel rám?

– Igen, egy kicsit, azt hiszem. Meg Louis nyomozó úrra is. Továbbadtam neki az üzenetét...

– Figyeljen ide. Nagy valószínűséggel megint fel fogja hívni magát, feltéve, hogy van ott telefon, ahol bujkál... Mondja meg neki, hogy hívjon föl engem... Én teljes mértékben meg tudom nyugtatni.

– Ez igaz?

– Feltétlenül beszélnem kell veled, és ha sikerül találkozunk, akkor alighanem két óra múlva lakat alá is kerülnek a Mori fivérek.

– Megmondom neked. Megteszek mindent, ami tőlem telik... De gondoljon csak bele a helyzetébe... Már senkiben és semmiben nem bízok...

Negyedóra múlva Maigret-ék már a Sardine-ban ültek. Éppen ebédhez terítették, a főpincér pedig szokásához híven a kasszánál állva fogadta a telefonos helyfoglalásokat.

– Egy pohár sört, Freddy...

– És maga? – kérdezte a csapos Janvier-től.

– Ugyanazt...

– Csak külföldi sörünk van.

– Nem baj.

Valahogy kelletlenül szolgálta ki őket, és közben sűrűn pislogott az ajtó felé, mintha attól félne, hogy mindjárt belép valamelyik Mori fivér.

– Még sosem láttam temetésen ekkora tömeget – kezdett társalogni Maigret, hogy kiugrassza a nyulat a bokorból.

– Igen, sokan voltak.

– És Bandolban is majdnem ugyanannyian. Csak úgy tódultak mindenünnen, Nizzából, Cannes-ból, Toulonból, Marseille-ből... És micsoda kocsik! Legalább öt Ferrarit számoltam...

Freddy, hogy csináljon valamit, a poharakat törölgette. Comitat, a főpincér időközben befejezte a telefonálást, de nem jött oda hozzájuk, hanem a terem végében maradt, mintha észre sem vette volna őket.

– Milyen hűvös van ma – ironizált Maigret.

Pedig árnyékban is jó huszonöt fok lehetett.

– Igen, hűvös van...

– Találkozott már végre a főnökasszonnyal?

– Miféle főnökasszonnyal?

– Line Marciával... Tegnap este itt vacsorázott a Mori fivéreikkel... Igaz, inkább Manuel a góré...

– Na nézze, Monsieur Maigret... Én nem foglalkozom a maga dolgaival. Maga se foglalkozzon azzal, hogy itt mi történik... Először is, ha meglátják, hogy beszélgetek magával, abból könnyen bajom lehet... Egyébként magának is...

A főfelügyelő összenézett Janvier-val.

– Megvárnál, Janvier? – indult el a mosdó felé. Menet közben el kellett haladnia Comitát mellett.

– Jó napot, Monsieur Raoul! – köszönt oda neki.

– Freddy nyilván megmondta már magának, hogy nem szívesen látott vendég nálunk.

– Való igaz... Megjön az új főnök... És ettől hirtelen mindenkinek ott van a zabszem a fenekében.

– Hálás volnék, ha nem jönne többet.

– Elfelejtí, hogy ez egy nyilvános hely, és bárki bejöhet, feltéve, hogy illő módon van öltözve és elég vastag a pénztárcája.

Bement a mosdóba, aztán visszatért a bárpulthoz. Nem sokkal múlt negyed egy.

– Tudod, mit csinálunk, Janvier? Itt fogunk ebédelni...

Odamentek a legközelebbi asztalhoz. Comitát azonnal ott termett.

– Már bocsánat, de ez az asztal foglalt.

– Akkor a szomszéd asztalhoz ülünk.

– Az is foglalt... Minden asztal foglalt.

– Akkor tegyük föl, hogy ezt itten nekem foglalták le...

Ülj le, Janvier...

Nem szórakozásból csinálta. Forrt a dühtől, és azt akarta, hogy ők is bosszankodjanak.

– Legyen szíves, adja ide az étlapot... És ne feledje el, hogy huszonnégy órán belül becsukathatom az egész kócerájt.

Az étlap hatalmas volt, és az egész hátoldalát betöltötték az italok.

– Van fésűkagyló, Janvier... Mit szólna hozzá?

– Részemről jöhet a fésűkagyló.

– Aztán parázson sült borjúborda...

– Az is jöhet.

Megfordította az étlapot.

– Egy könnyű bor... Beaujolais?

– Szívesen...

A főpincér úgy állt mögöttük, mintha karót nyelt volna. Aztán bejött négy vendég, és az ablak mellé ültek. Időközben a kis barna kasszírónő is elfoglalta a helyét, de Maigret hiába próbált odaköszönni neki, úgy tett, mintha nem ismerné.

Maurice Marcia meghalt. Amíg élt, katonás rendet tartott, mégis volt valami melegség a levegőben.

Mori tegnap este birtokba vette a helyet Madame Marciával, és mindenki megértette, hogy ezután csak egy dolgot lehet csinálni: parírozni. És paríroztak is, jártukban-keltükben alig egy-két szót mormogtak oda egymásnak.

– Mibe fogadunk, hogy egy félórán belül, sőt egy órán belül sem szolgálnak ki bennünket?

És valóban, a négy vendéget is kiszolgálták, sőt az a két angol is vígan falatozott már, aki csak pár perce érkezett. De minél jobban megtelt a terem, és minél kevésbé foglalkoztak velük, Maigret annál szélesebben mosolygott, és látványosan szívta a pipáját.

– Ne siesse el! – szólt oda a közelükben elhaladó főpincérnek.

– Isten ments, uram. Nem áll szándékomban.

A Morik nem mutatkoztak, s végül Maigret-ék is kaptak enni, inni.

HATODIK FEJEZET

Maigret három után ért vissza a Rakpartra. Az elmaradhatatlan Louis már ott várta a folyosón, egy padon, ölében fekete kalapjával.

A főfelügyelő betessékelte az irodájába, Louis pedig megint fél fenékkal ült le egy székre.

– Azt hiszem, szerencsém volt, csoportvezető úr...

Halkan, majdhogynem suttogva beszélt, és ritkán nézett Maigret szemébe.

– Amikor délelőtt elváltunk, megint járni kezdtem a Montmartre tetejét, a Tertre tér közelében lévő kocsmákat, kávéházakat... Tudom, hogy ez amolyan mánia... Odaértem a Három Hordóba, a Gabrielle utcaiak kocsmájába... Támasztottam a pultot, ahogy szoktam, és kortyolgattam a szokásos Vichy vizemet.

Maigret tudta, hogy kár is volna siettetnie. A nyomozó, szokásához híven, lassan beszélt, és kínosan ügyelt rá, hogy pontosan fogalmazzon.

– Az egyik sarokban, a nagy reklámóra alatt, négyen kártyáztak... Négy idősebb férfi, nyilván már évek óta mindig ugyanannál az asztalnál, ugyanabban az időben verik a blattot... Hirtelen összerementem, mert az egyik egyszer csak azt mondta:

– *Te jössz, őrsparancsnok...*

Akihez szóltak, hetven-hetvenöt éves lehet, de még primán tartja magát. A következő tíz percben még háromszor titulálták őrsparancsnoknak.

– A rendőrségnél dolgozik? – kérdeztem halkán a kocsmárostól.

– *Negyven évig ott dolgozott. Amolyan régi vágású zsarú. Ismerte a környéken mindenki, szeretett atyáskodni a gyerekekkel.*

– *Régóta van nyugdíjban?*

– *Legalább tíz éve, és mindennap eljön kártyázni... Egyedül él, a fia megnősült és Meaux-ban lakik... A lánya ápolónő a Bichat-kórházban, és van még egy fia, annak nem tudom, mi a foglalkozása, de gondolom, nem sokra vitte...*

– *Itt lakik a környéken?*

– *Nem nagyon messze... A Tholozé utcában. Pont szemben az utca egyetlen táncos mulatójával. A felesége úgy öt éve meghalt, azóta maga főz, maga takarít... Sok ilyen kisnyugdíjasunk van, aki egyedül éldegél a szerény nyugdíjából...*

Maigret ismerte jól a Montmartre-ot, tudta, hogy külön város a városban. Sok lakója szinte soha életében nem megy lejjebb a Clichy térnél.

– Sikerült megszereznie a címét?

– Kijöttem a kocsmából, hogy ne keltsek feltűnést. Az emberünk fél óra múlva jött ki, megállt a hentesnél, és vett két szelet karajt...

Követtem a Tholozé utcáig, de nagyon messziről, hiszen nyilván látott már életében követést... Bement egy háromemeletes házba, épp szemben a *Tam-Tammal*, a táncos mulatóval. Telefonáltam a XVIII. kerületi kapitányságra, és kértem, hogy küldjenek nekem segítségül valakit egy-két órára... Jött egy fiatal nyomozó, és most az strázsál ott nem messze a háztól...

Most már elhallgatott. Mindent elmondott, amit akart, a maga módján.

– Hallottad, Janvier?

Mert Janvier is ott volt az irodában, Maigret-vel egy időben jött be.

– Odamegyünk?

– Hát persze.

– Vagyunk magunkkal néhány embert?

– Nem érdemes. A lehető legdiszkrétebben kell végrehajtani a műveletet.

Beültek az udvaron az egyik kis fekete kocsiba.

– Nem egyirányú az a Tholozé utca?

– Nem bír nem egyirányú lenni, mivelhogy lépcső van a végén.

Már messziről meglátták a fiatal nyomozót, ott állt egy kicsit arrébb a háztól.

– Egyedül megyek fel – mondta Maigret. – Nehogy megrémítsük.

Bement a házmesterfülkébe, felmutatta a jelvényét.

– Az őrsparancsnok otthon van?

– Monsieur Colson? Igaz, mindenki csak őrsparancsnoknak hívja... Két órája jött meg. Most minden bizonnyal éppen sziesztázik.

– Hányadik emelet?

– Második, a bal oldali ajtó.

Lift persze nem volt. Öreg volt az épület, mint az utcában majdnem mindegyik, és a lépcsőházban sűrű konyhaszag terjengett.

Csengő sem volt, így hát Maigret kopogtatott.

– Tessék – hallatszott egy öblös hang.

A kis lakásba annyi bútort zsúfoltak be, mintha egy egész család lakott volna benne. Jobbra, a hálószobában két ágy is állt, az egyikben azelőtt nyilván a gyerekek aludtak.

Mindenből kettő volt vagy három. Hűtőszekrény viszont egy sem akadt, helyette egy fonott élelmiszertartó lógott kívül az ablakban.

– Hát ez nem igaz!... Maigret főfelügyelő énnálam!... Parancsoljon befáradni. Van itt valaki, aki nagyon örül majd magának.

Bevezette a főfelügyelőt egy zsúfolt helyiségbe, amely egyszerre volt ebédlő és nappali. Egy kisfiúnak látszó, de valószínűtlenül ráncos arcú, alig százötven centis kis emberke állt odabenn, és rémülten bámult a látogatóra.

– Letartóztatta? – kérdezte rögtön.

– Még nem, de ne izguljon, nincs veszélyben.

– Százszor is noszogattam, hogy hívja fel magát, és mondja meg, hogy hol van... – szólt közbe Colson őrsparancsnok. – Amikor idejött, reszketett, mint a kocsonya. Borzasztóan fél azoktól a Mori fivérektől... Jól mondom a nevüket?... Az én időmben még nem voltak olyan híresek...

– Épp csak harmincévesek.

– Esténként szoktam ugyan tévézni, de újságot már nem olvasok... Justinnek eszébe jutottam... Még abból az időből ismerem, amikor itt csavargott a kerületben, és a lábán csak ócska tornacipót viselt...

– Most mit fog velem csinálni?

A Bolha még mindig feszült volt, nem tudott feloldódni.

– Elmegyünk szépen az Orfèvres rakpartra. És elbeszélgetünk az irodámban. Lehet, hogy a beszélgetés után rögtön le is tartóztatjuk a Mori fivéreket...

– Hogyan talált meg?

– Louis felügyelő bukkant a nyomára.

– Amazoknak is sikerülhetett volna.

– Köszönöm, őrsparancsnok úr, hogy vendégül látta, és remélem, finom volt a karaj...

– Honnan tudja...?

– Megint csak Louis felügyelőtől... És jó kártyázást holnap délelőtt!

Aztán a még mindig reszkető törpéhez fordult:

– Te meg gyere.

Az őrsparancsnok kikísérte őket az ajtóhoz, majd némi nosztalgiával nézte, ahogy lemennek a lépcsőn.

– Szállj be a kocsiba.

A Bolha beült hátra, Louis mellé.

– És még azt hittem, hogy milyen jól elbújtam!
– sóhajtotta oda neki.

– Teljesen véletlenül találtam az őrsparancsnok nyomára – szerénykedett Louis.

Justin a lehető legtávolabb húzódott az ajtótól, nehogy meglássák kívülről.

Amikor megindultak fölfelé a Bűnügyi Rendőrség lépcsőjén, a Bolha félős tisztelettel nézegetett körbe. Maigret habozott, mitévő legyen: mindhármukat behívja az irodájába, vagy négyszemközt hallgassa ki Justin Crottont.

Végül az utóbbi mellett döntött.

– Hamarosan találkozunk – szólt oda Louis-nak és Janvier-nak. – Te meg gyere...

Majdnem azt mondta, hogy fiacskám, de még időben észbe kapott.

– Ül le... Dohányzol?

– Igen.

– Van cigid?

– Még két szál.

– Nesze, itt egy pakli.

Maigret mindig tartott a fiókban egy-két doboz cigarettát az esetleges vendégek számára.

– Most mit...?

– Egy pillanat – vágott közbe Maigret, mert meglátott egy üzenetet az asztalán: *A laborból kéri, hogy hívja fel őket.*

Kapcsoltatta Moers-t.

– Van valami újság?

– Van. A labor szép munkát végzett. A textilszakértőnk elment a legnagyobb párizsi szőnyegkereskedőhöz. Igazolódta az első benyomásai. A selyemszálak egy régi kínai szőnyegből származnak, XVI-XVII. századi darab... A múzeumokat nem számítva talán ha három-négy ilyen szőnyeg akad egész Franciaországban... A kereskedő nem tudja, kié lehet. Megpróbál utánajárni... Találtunk néhány végtelenül apró vérnyomot is a padlószőnyegen, ott, ahol a kínai szőnyeg volt rajta. A vért erősen felhígították vízzel. Nyilván jó párszor átmosták a foltot, és cirokkefével is kefélgették, mert egy cirokdarabkát is találtunk...

– Meg lehet állapítani, hogy milyen vércsoportról van szó?

– Megtörtént. A vér AB-s.

– Sajnos senkinek nem jutott eszébe, hogy megállapítsa Maurice Marcia vércsoportját, amíg nem késő... Hacsak a törvényszéki orvos nem...

– Igen, ő talán gondolt rá... Megkapta már a jelentését?

– Erről nem esik szó benne.

A Bolha úgy nézett a főfelügyelőre, mintha még mindig nem hinné, hogy mi történt vele. De miért nem engedi el magát végre? Mitől fél még?

Maigret benyitott a nyomozókhoz.

– Janvier, próbáld meg minél gyorsabban elérni az orvos szakértőt. Kérdezd meg a nevemben, hogy nem vizsgálta-e

meg véletlenül Marcia vércsoportját... Ha nem, akkor mondja meg, hogy hová tették a ruháit.

Vagy húsz nyomozó ült a szobában, verték az írógépet, Louis pedig csak ült mereven köztük, kalapjával az ölében.

A főfelügyelő visszament a Bolhához.

– Lássuk csak... Hány óra?... Négy... Akkor jó esélyünk van rá, hogy otthon találjuk a barátnődet.

És valóban, hamarosan Blanche Pigoud szólt bele a telefonba.

– Te vagy az, Justin?

– Nem... Maigret főfelügyelő vagyok...

– Van valami híre?

– Justin itt ül az irodámban.

– Magától ment oda?

– Nem. Előbb meg kellett találni.

– Hol volt?

– A Montmartre-on, mint várható is volt.

– Letartóztatta a...

– A Mori fivérek... Nem... Egyszerre csak egy dolgot...

Adom Justint.

Intett a törpének, hogy vegye át a kagylót.

– Halló... Te vagy az?

Sután, elfogódottan beszélt.

– Még nem tudom... Csak negyedórája vagyok itt, és még nem kérdeztek tőlem semmit... Igen, jól vagyok... Nem... Nem tudom, mikor megyek haza... Szervusz...

– Nem kell nagyon sokáig várnia rá – vette vissza Maigret a kagylót. – Mindenesetre most már megnyugodott.

Miután letette a kagylót, komótosan pipára gyújtott, közben figyelmesen nézte Justin Crottont. Sehogy se fért a fejébe, hogy mitől olyan ideges még itt is.

– Te mindig így szoktál citerázni?

- Nem.
- Akkor most itt, az irodámban mitől félsz? Tőlem?
- Talán.
- Miért?
- Mert olyan imponáló... Nekem mindig is imponált minden, ami a rendőrséggel kapcsolatos...
- Mégis egy volt őrsparancsnoknál bújtál el utoljára.
- Tudja, nekem Colson őrsparancsnok igazából nem is rendőr... Még tizenhat éves koromban ismerkedtem meg vele, és neki köszönhetem, hogy nem sitteltek le csavargásért.
- Ezzel szemben én?
- Maga olyan tiszteletet parancsoló...
- Honnan tudta, hogy Line Marcia Manuel szeretője?
- Tudta azt mindenki a montmartre-i mulatókban.
- És Monsieur Marcia három év alatt se jött rá?
- Úgy látszik...
- Nem vagy benne biztos?
- Mindig az nem tudja, akinek a legfontosabb lenne, nemdebár? Monsieur Marcia gazdag, befolyásos ember volt. Gondolom, senki nem mert odaállni elé és a szemébe mondani, hogy „a felesége csalja az egyik barátjával”...
- Marciának a barátai voltak a Mori fivérek?
- Néhány éve igen...
- Honnan tudod?
- Onnan, hogy a Mori fivérek rendszeresen jártak a Sardine-ba, Monsieur Marcia meg többször is odaült hozzájuk. Volt úgy, hogy zárás után is ott maradtak.
- A Ballu utcában is jártak?
- Többször is láttam őket bemenni...
- Amikor Marcia otthon volt?
- Igen.

– És te honnan tudsz ennyi mindent?

– Mert járok-kelek... Jó a fülem... Figyelem, ki mit mond... Tőlem nem tart senki...

– Gyakran megfordultál a Sardine-ban?

– A bárban igen... Freddy majdnem olyan, mint egy haver...

– Nem hiszem, hogy még mindig az...

– Aznap este, amikor a gyilkosság történt, ott voltam a Fontaine utcában, és láttam, hogy Monsieur Marcia sietve távozik, mégpedig olyankor, amikor nem szokott.

– Hánykor?

– Valamicskével éjfél után... Nem ült kocsiba, hanem gyalog indult el a La Bruyère park felé...

– Tudtad, hogy a felesége Manuel lakásán van?

– Tudtam.

– Honnan tudtad, hogy épp aznap este van ott?

– Mert követtem...

– Eszerint az a mániád, hogy követed és figyeled az embereket?

– Mindig is arról álmodoztam, hogy rendőr leszek... De nem lehettem, mert hát a termetem... Meg ugye iskolába se jártam...

– Jó... Követed Maurice Marciát... Elmegy Manuel lakására... Világosak voltak az ablakai?

– Igen...

– Mióta tartózkodott ott Line?

– Egy szűk órája.

– Nem mentél be a házba?

– Nem.

– Rájöttél, mi fog történni?

– Igen... Csak azt nem tudtam, melyik fogja lelőni a másikat...

– Hallottad a lövést?

– Nem... A lakók se, vagy talán azt hitték, hogy csak egy kipufogó durrant...

– Folytasd.

– Kábé negyedóra múlva Madame Marcia kijött a házból, és sietős léptekkel hazaindult.

– Követted?

– Nem... Inkább ott maradtam...

– Mi történt aztán?

– A ház elé vágódott egy kocsi, kis híján lebuktam. A másik Mori jött meg, a Jo... Nyilván telefonált neki a bátyja, hogy siessen oda...

Maigret egyre növekvő érdeklődéssel hallgatta a történetet. Eddig még nem talált benne hibát, mégis volt valami homályos rossz érzése.

– Aztán?

– A két testvér egy szőnyeget cipelt ki, amelybe valami súlyos dolog volt belecsavarva...

– Marcia holtteste?

– Több mint valószínű. Becsúsztották a kocsiba, aztán el tűztek a Constantin Pecqueur tér felé. Nekem nem volt kocsim, nem tudtam követni őket.

– Mit csináltál?

– Ott maradtam és vártam.

– Sokáig maradtak távol?

– Kábé fél óráig.

– Visszahozták a szőnyeget?

– Nem. Azt többet nem láttam. Fölmentek a lakásba, és Jo csak egy jó óra múlva jött ki megint.

Eddig minden stimmelt. Először is elvitték a holttestet a Junot sugárútra, és kirakták a legsötétebb részén. A szőnyeget meg nyilván a Szajnába dobták.

Aztán visszamentek a La Bruyère parkba, és gondosan eltüntették minden nyomot.

– Mit csináltál aztán?

– Másnapig vártam, aztán telefonáltam Louis nyomozó úrnak.

– Miért neki, és miért nem mondjuk a kapitányságra vagy a Bűnügyi Rendőrségre?

– Mert az annyira lehengerlő...

És valóban le volt hengerelve.

– Ugye, nem ez volt az első eset, hogy telefonáltál neki?

– Nem hát. Már régóta adok neki így fülesekét... Látásból ismerem... Nagyjából ugyanazokra a helyekre járunk... Mindig egyedül van...

– Miért tűntél el?

– Mert sejtettem, hogy a Mori fivérek engem szűrnak ki majd.

Maigret összevonta a szemöldökét. A tanúvallomásnak ez a része volt a legkevésbé meggyőző.

– Mi okból szűrtak volna ki éppen téged? Kapcsolatban voltál velük?

– Nem... De láttak a kocsmákban... Tudják, hogy mennyit járok-kelek a Montmartre-on, és elég jól értesült vagyok...

– Nem – szegezte neki hirtelen Maigret.

– Ezt hogy érti? – meredt rá a Bolha előbb elhűlve, aztán rémülten.

– Ennél több kellett ahhoz, hogy ki akarjanak nyírni...

– Esküszöm...

– Egyszer sem beszéltél velük?

– Egyszer sem... Kérdezze meg tőlük.

Hazudott, és Maigret érezte, hogy hazudik, de nem volt rá bizonyítéka.

– Hát akkor most letartóztatjuk őket. Addig is gyere be velem a szomszéd irodába.

– Maradj itt szépen, és várj meg... Talán valamelyik nyomozó tud neked adni valami újságot.

– Nem szeretek olvasni...

– Jó... Ne izgulj...

Maigret intett Janvier-nak, hogy jöjjön be az irodájába.

– Tudtál beszélni az orvostani intézettel?

– Még Bourdet doktort is elértem... A ruha meg az alsónemű ott maradt náluk... Marcia AB vércsoportú volt.

– Vagyis ugyanaz, mint amit a szőnyegen találtunk.

– Csak éppen ez a leggyakoribb vércsoport az országban.

– Fölmegyek a vizsgálóbíróhoz, aztán alighanem szükségem lesz rád is, meg Lucas-ra is... Meg Lapointe-ra...

Csakhamar fölért a hosszú folyosóra, ahol szinte az összes padon várakozó emberek ültek. Egyesek két csendőr közt, kezükön bilinccsel, lehajtott fővel. A többiek – beidézettek, illetve tanúk – kevésbé mereven néztek maguk elé.

Maigret bekopogott a bíróhoz. Bouteille éppen diktált az írnoknak.

– Elnézést...

– Üljön le. Örökké ez az adminisztráció, a papírmunka... Felhasználta a végzéseket?

– Csak a házkutatási parancsot... Egy régi kínai szőnyeg eltűnt az idősebbik Mori lakásából... Az üresen maradt padlószőnyegen találtunk néhány foltot, kiderült, hogy vérfoltok... AB-s vércsoport. Márpedig Marcia ruháján, amit Bourdet doktor vizsgált meg, szintén AB-s vérnyomokat találtunk...

– Maga is tudja, hogy ez még nem bizonyíték...

– De bűnjel... További bűnjel, hogy Mori már a temetés estéjén a Ballu utcában aludt, aztán a két testvér mintegy birtokba vette a Sardine-t.

– Megtalálta azt a törpét?... Hogy is hívják?

– Bolhának... Idelenn van, vigyázunk rá... Állítása szerint nem sokkal éjfél után látta, hogy Maurice Marcia bemegy a La Bruyère parkban az idősebbik Mori lakásába... Negyedórával később kijött Line Marcia, és sebes léptekkel hazafelé indult... Végül az ifjabb Mori is odament kocsival, mintha telefonon odarendelték volna segíteni... Újabb félóra múlva a két férfi egy nehéz csomaggal jött le, becsúszatták a kocsiba... A Junot sugárútra már nem tudta követni őket a Bolha, mert nem kocsival volt, de határozottan állítja, hogy a holttest egy tarka szőnyegbe volt becsavarva...

– Le akarja tartóztatni őket?

– Ma délután... Továbbá még egy letartóztatási parancsot szeretnék kérni, mégpedig Madame Line Marcia nevére...

– Úgy gondolja, hogy...?

– Nem vitás, hogy cinkos... Gyanítom, hogy ő adta a szeretője kezébe a pisztolyt... Sőt éppenséggel az is elképzelhető, hogy ő lőtt.

A bíró a jegyzőhöz fordult:

– Hallotta... Állítsa ki a parancsokat... Tartok tőle, hogy nem fog simán menni...

– Én is... És nem volna tanácsos megalapozott bizonyítékok nélkül küldeni őket az esküdtszék elé, mert a létező legjobb ügyvédek fogják megbízni, és annyi tanút fizetnek le, ahányra csak szükségük lesz.

Maigret kisvártatva visszatért az irodájába, és olyasmit művelt, ami nem volt szokása: kivette egy fiókból a pisztolyát, és a zsebébe csúsztotta.

Aztán kiszólt Lucas-nak, Janvier-nak és Lapointe-nak.

– Gyertek be, gyerekeim... Most már nagyban fogunk játszani... Te, Janvier, velem jössz. Hozd a pisztolyodat is, mert ennél a népségnél mindenre fel kell készülni. Ti ketten pedig – fordult Lucas-hoz és Lapointe-hoz – a Caire utcába mentek. Nagy valószínűséggel ott találjátok az ifjabb Morit... Ha nincs ott, próbáljátok meg otthon, vagyis a Trudaine sugárúton az Hôtel des Ilesben... Végül, ha ott sincs, akkor keressétek a Sardine-ban. Tessék, itt az ő nevére szóló letartóztatási parancs... És vigyetek bilincset is... Te is hozzá, Janvier...

Az udvaron elváltak egymástól, s hamarosan két kis fekete autó fordult ki a Bűnügyi Rendőrség udvaráról.

– Hová megyünk?

– Először Manuelhez.

A házmesternő azt mondta, hogy Manuel nincs otthon, a takarítónőt viszont biztos ott találják. Fölmentek. A takarítónő ijesztően sovány volt, az ember nem is értette, hogyan tud egyáltalán megállni a lábán. Túl járt a hatvanon, és betegnek is látszott. Keserű és ellenséges volt az arca.

– Mit akarnak?

– Monsieur Manuel Morit.

– Nincs itt.

– Hánykor ment el?

– Én azt nem tudom.

– De ugye, nem itthon aludt?

– Ahhoz maguknak semmi közük.

– Rendőrség.

– Rendőrség ide, rendőrség oda, semmi közük hozzá, hogy egy férfi hol alszik.

– Nem tűnt fel magának, hogy lába kelt a hálósobában lévő szőnyegnek?

– Hát aztán?... Ha kiégette a cigarettájával és elvitte megcsináltatni, az az ő dolga...

– Monsieur Mori kedves magával?

– Hogyne, mint a börtön fala...

Kevés szóból is megértették egymást.

– Na, mi lesz, itt maradnak? Én bizony porszívózik tovább, nem érek rá diskurálni...

Néhány perc múlva már a megboldogult Maurice Marcia lakhelyénél jártak.

– Madame Marcia otthon van? – kérdezte Maigret a házmesternőtől.

– Szerintem nem ment sehová... Bár éppenséggel ki lehet menni a kertkapun is, mert mindig nyitva van.

– Éjjel-nappal?

– Éjjel-nappal.

– Ezek szerint maga nem is tudja, hogy ki jön be meg ki megy ki?

– A lakók nemigen használják azt az ajtót...

– Nekem az az érzésem, hogy Madame Marcia nem egyedül töltötte az éjszakát...

– Nekem is.

– Látott kimenni egy férfit ma reggel?

– Nem... Könnyen lehet, hogy még odafönt van... A szobalány szerint alighanem új lakót kapunk.

– A szobalány melyikükhöz ragaszkodott jobban?

– Inkább Monsieur Marciához.

– Köszönöm.

A két férfi fölment az első emeletre. Maigret becsöngetett, de csak néhány perc múlva nyitott ajtót a szobalány.

– Legyen szíves, szóljon Madame Marciának.

– Nem tudom, tudja-e fogadni magukat... Azért csak jöjjenek be.

Bevezette őket a nagy szalonba, amely időközben visszanyerte szokásos formáját.

– Vissza kell majd jönnünk ide néhány bútorszakértővel – súgta oda Maigret Janvier-nak, miközben várakoztak.

Nem Line, hanem Manuel Mori jelent meg az ajtóban.

– Már megint maga! – állta el testével fenyegetően az utat.

– Én Line Marciát kérettem.

– Semmi kedve fogadni magát, én pedig megtiltom, hogy zaklassa.

– Pedig most mindkettőjüket zaklatni fogom. A törvény nevében letartóztatom.

– Vagy úgy!... A híres letartóztatási parancs...

– De most van egy másik is, Line Marcia, született Line Polin nevére...

– Meg merete csinálni...

– Meg bizony, és azt tanácsolom, hogy ne próbáljon ellenszegülni, mert az nagyon sokba kerülhet magának...

Manuel önkéntelenül a zsebéhez kapott, melyben szemmel láthatóan egy revolver lapult.

– Lassan a testtel, öcskös...

Line szeretője elsápadt.

– Te meg jobban tennéd, ha ráfognád a pisztolyod – szölt oda Maigret Janvier-nak.

Jómaga a csengőt kezdte keresni, és mindjárt meg is találta a hatalmas kandalló mellett. Megnyomta.

Hamarosan megjelent a szobalány, és döbbsenten állt meg a küszöbön.

– Hívja ide Madame Marciát... Mondja meg neki, hogy hozzon magával néhány napra való ruhát, alsóneműt meg toalettszereket.

Kisvártatva Line is megjelent, de üres kézzel.

– Mi ez már megint?

Megtorpant, amikor észrevette Janvier kezében a pisztolyt.

– Tessék, ez magának szól... Azért jöttem, hogy mindkettőjüket letartóztassam.

– De hát nekem ehhez semmi közöm!

– Jelen volt a gyilkosságnál, és megpróbálta fedezni az elkövetőt... Ezt úgy hívják, hogy bűnrészesség...

– Ha minden nőt letartóztatnak csak azért, mert szeretője van...

– Nem minden szerető használja céltáblának a férjét... Szedje össze a holmiját... Egy pillanat... Adja csak ide a pisztolyát, Manuel...

Manuel habozott, az arca megkeményedett. Maigret, aki mindenre felkészült, farkasszemet nézett vele.

Végül is fegyvert szegeztek rá.

– Maradj vele, Janvier. Nem szeretem magukra hagyni a nőket... Mert sose lehet tudni, nem válnak-e köddé...

– Át kell öltöznöm...

– Nem maga lesz az első nő, akit átöltözni látok... Mit viselt, amikor a Tabarinben táncolt?

Még mindig baljósan fenyegető volt a légkör. Maigret követte Line-t a hall végéig, ott a nő bement egy XVI. Lajos korabeli bútorokkal berendezett, gyöngyszürke-sárga hálószobába. A kisasztalon egy üveg whisky és két félig telt pohár állt.

Maigret úgy gondolta, hogy Line bármire képes, még arra is, hogy fölkapja az üveget, és azzal vágja fejbe.

Töltött neki egy jó nagy adag whiskyt, de az üveget gondosan arrébb rakta.

– Maga nem kér belőle?

– Nem. Készülődjön csak...

– Maga szerint mennyi ideig leszünk távol? Illetve inkább úgy kéne kérdeznem: mennyi ideig leszek távol?

– Attól függ.

– Kitől?

– Magától meg a vizsgálóbírótól.

– Miért döntött hirtelen úgy, hogy letartóztat minket, mikor tegnap még szó sem volt ilyesmiről?

– Tegyük föl, hogy tegnap óta fontos felfedezéseket tettünk.

– De biztos nem találták meg a pisztolyt, amellyel megölték a férjemet.

– Nagyon jól tudja, hogy az a fegyver a Szajna mélyén hever, akárcsak az összevérezett szőnyeg.

– Melyik börtönbe visznek minket?

– Előbb a Gyűjtőbe, ami ott van az Igazságügyi Palota alagsorában.

– Oda szokták bezsuppolni a prostituáltakat is, ugye?

– Alkalomadtán...

– És van képük...

Maigret az ágyra mutatott.

– Maga annyi ideig se tudott várni, hogy ez az ágy kihűljön...

– Szörnyű egy pasas maga...

– Úgy bizony! Siessen!

Line, mintha csak kihívásból csinálná, villámgyorsan meztelenre vetkőzött.

– Szeretnék lezuhanyozni. Ott, ahová megyek, nemigen lesz rá alkalmam...

Szép hajlékony táncosnőteste volt, de a főfelügyelő ettől se derült jobb kedvre.

– Öt percet adok magának...

A főfelügyelő odaállt a fürdőszoba egyik ajtajába (volt ugyanis egy másik ajtaja is). Jó negyedóra telt, míg Line elkészült. Ugyanazt a fekete kosztümöt, ugyanazt a fehér kalapot vette föl, akárcsak előző nap. Tett némi alsóneműt meg néhány tisztálkodószert a kistáskájába.

– Megyek magával, mivel nincs más lehetőségem. De remélem, drágán megfizet majd ezért.

Visszamentek a szalonba, a két férfihoz. Manuel meglepetten nézte őket, szemlátomást nem értette, miért váratta meg ilyen hosszán a szeretője. Nyilván ő is tisztában volt vele, hogy Line mindenre képes...

– A bilincset, Janvier.

– Megbilincselnek? – sápadt el Manuel, és már emelte is ökölbe szorított kezét.

Sokkal erősebb volt, mint Janvier, de Maigret súlyos tekintetétől észhez tért, s csakhamar kattant csuklóján a bilincs.

– Remélem, őt azért nem bilincselik meg – intett a fejével Line felé.

– Csak ha szükséges...

A szobalány furcsa mosollyal engedte ki őket az ajtón.

– Parancsoljanak...

Maigret hátraültette Morit, maga is hátulra ült, a fiatalasszony pedig előre, Janvier mellé. Egyikük sem kísérelt meg szökni, de hiába is próbálták volna.

– És az öcsém?

– Alighanem már a rendőrségen van. Ha ugyan sikerült előállítani...

– A Caire utcába küldte az embereit?

– Oda.

– Valószínűleg ott is volt... Az öcsém nem csinált semmit... Aznap éjjel nem is láttam...

– Hazudik.

– Bizonyítsa be...

A kocsi beállt az udvarba, és négyesben elindultak fölfelé a lépcsőn.

– Az irodámba, Janvier...

Az ablak nyitva maradt. Közelgett a vihar, Maigret meg mert volna esküdni rá, hogy a Montparnasse-on már esik.

– Üljenek le... Te pedig, Janvier, nézd meg, itt van-e már Lucas meg Lapointe.

Janvier azonnal visszajött.

– Itt a fickó a szomszédban, őrizet alatt.

– Hozd be.

Jo is dühöngött, akárcsak a bátyja.

– Panaszt fogok tenni.

– Remek. Mondja majd meg a vizsgálóbírónak.

– Mennyi ideig szándékoznak bent tartani?

– Az az esküdtektől függ. Valamelyikük alighanem húsz évet vagy még többet kap. De maga talán megússza kevesebbel.

– Nem csináltam semmit.

– Tudom, hogy nem maga lőtt, de azt is tudom, hogy miután a bátyja felhívta éjfél után, segített neki lecipelni Marcia holttestét, és a maga kocsijával szállították el a Junot sugárútra...

– Ez nem igaz.

– Janvier!... Vezesd be azt a személyt, aki kint várakozik...

– Mármost hogy...

– Igen, igen, őt... Jöjjön be, Justin... Foglaljon helyet...

Janvier állva maradt, mintegy biztosítva a terepet, Lapointe pedig az íróasztal túlsó végén jegyezte gyorsírással a kihallgatást.

– Ezt nevezi maga tanúnak? – méltatlankodott Manuel minden eddiginél dühösebben. – Száz frankért meg lehet vásárolni, és a csillagot is lehazudja az égről.

Maigret úgy tett, mintha nem hallotta volna.

– Elmondaná, asszonyom – fordult Line-hez –, hogy a hétfőről keddre virradó éjszaka ott tartózkodott-e az itt jelen lévő Manuel Mori tulajdonában lévő La Bruyère parki lakásban?

– Semmi köze hozzá.

– Arra következtessenek a viselkedéséből, hogy egyetlen kérdésre sem szándékozik válaszolni?

– Attól függ, hogy mi a kérdés...

A szeretője szemrehányó pillantást vetett rá.

– Azt azért elismeri, hogy a nevezett férfi a szeretője?

– Azzal fekszem le, akivel akarok, és tudtommal ezt nem tiltja a büntető törvénykönyv egyetlen paragrafusa sem.

– Hol aludt múlt éjjel?

– Otthon.

– Kivel?

– Az az én dolgom.

– Tudta, hogy a szeretője megtöltött pisztolyt tart az éjjeliszekrényen vagy annak fiókjában?

Semmi válasz.

– Kénytelen vagyok ragaszkodni a kérdéshez, a maga érdekében, mert nagyon sok múlik rajta. Különösen a maga számára...

Amikor becsöngetett a férje, maga meztelenül feküdt a takaró alatt. Manuel fölkapott egy hálóköntöst, és kiment ajtót nyitni, de akkor még nem vette magához a pisztolyt... A férje kezében viszont fegyver volt... Rögtön a hálószoba felé indult, lerántotta az ágyról a takarót... Hogy magát milyen jelzőkkel illette, nem tudom... Aztán Manuelhez fordult... Manuel az ágyhoz lépett, és egy pillanattal később már az ő kezében is pisztoly volt. Ő lőtt először... Ez az első verzió... Hogy helytálló-e, az hamarosan kiderül a rekonstrukciós eljárás során...

De van egy másik ugyanilyen kézenfekvő hipotézis... Maga tudta, hol a pisztoly... A férje rá akart lőni a szeretőjére, de maga megelőzte... Erről mi a véleménye?

– Az a véleményem, hogy tiszta örülség. Ehhez először is az kellett volna, hogy ott legyek. Másodszor is...

Maigret ügyet se vetve rá Manuelhez fordult.

– És magának mi a véleménye?

Az idősebb Mori csak nézett rá sötéten, végül megrázta a fejét.

– Semmi.

– Nem tiltakozik a feltevés ellen?

– Ismétlem, nincs mondanivalóm.

– Így akarsz egyedül hagyni a szarban? – csattant fel Line. – Hát jó, kicsikém, de ez nem megy ám sokáig...

– Vedd már észre, hogy nem mondtam semmit.

– De tagadhattad volna, nem?

– Később talán beszélek majd, a vizsgálóbíró előtt, az ügyvédem jelenlétében...

– Közben meg én viszem el a balhét... Hát ide figyeljen, főfelügyelő úr...

Dühödten odalépett Maigret íróasztalához, és hadonászva rázendített. De ez már nem az elegáns Line Marcia volt, hanem egy felbőszült nőstény.

HETEDIK FEJEZET

– Valóban ott voltam a La Bruyère parkban, kár is tagadni, mert akármilyen részeg volt a házmester, azért látott minket, és azzal az egy üveg konyakkal Manuel nem vásárolhatta meg örökre. Meg aztán nyilván ott van mindenütt az ujhlenyomatom, meg mit tudom én, púder-meg krémfoltok... Három éve tart a dolog, három éve járok oda hetenként kétszer... És ez a gonosz kis törpe, ott a sarokban, biztos tudott róla. Manuel pedig tudta jól, mit csinál, amikor a szeretőm lett. Nem én kellettem neki, hanem a férjem öröksége...

Tajtékszott a dühtől, ömlöttek belőle a szavak.

– Maurice akkor vette a szárnya alá, amikor még csak egy csóró kis selyemfiú volt... Maga egyvalamit egészen biztosan nem tud: hogy Maurice volt a főgőré...

Maigret csak pöfékelt, esze ágában sem volt félbeszakítani a szóáradatot. Line-ből a szenvedély, azaz inkább a félelem beszélt. Időnként Manuel felé fordult, és gyűlölettel nézett rá.

Alig néhány órája még szeretők és büntársak voltak. Most már csakis egyvalami érdekelte őket: hogyan háríthatnák a felelősséget a másikra.

– Janvier, vedd le róla a bilincset.

– Na végre, hogy eszükbe jutott!... Gondolom, innen azért nehéz volna megszöknöm.

Manuel időközben vesztett a gögjéből, csak gúnyosan mosolygott.

A Bolha mozdulatlanul kucorgott a széken, a lehető legtávolabbra húzódott a Mori fivéréktől. Továbbra is rettegve pislogott Manuelre. Oly sokáig reszketett tőle, oly régóta tekintette amolyan supermannek, hogy még most sem tudott megszabadulni a félelmétől.

– Most kitálalok, ahogy mondani szokás – folytatta Line.
– Ott feküdtünk az ágyban. Csöngettek...

– Nem számított rá?

Line egy pillanatig habozott.

– Nem. Honnan sejthettem volna, hogy pont aznap éjjel állít be a férjem?

– Éppen neki nem volt tudomása a maguk viszonyáról, aki mindenről tudott, ami csak történt a Pigalle környékén?

– Akkor miért várt volna három évig? Ha tudomása volt róla, nagyon jól színészkedett, mert amúgy eszement módon féltékeny volt...

– Nem érezte úgy, hogy Manuel viszont számított a látogatásra?

Line ezúttal hosszabban hallgatott.

– Őszintén szólva nem tudom... Fölkelt, felkapta a hálóköntösét a szék támlájáról, belebújt... Aztán kivette a pisztolyát az éjjeliszekrény fiókjából, és a zsebébe csúsztatta...

– Hazudik, főfelügyelő úr... Könnyű selyem a hálóköntösöm, látszott volna, hogy ott a pisztoly a zsebében... Na, ide figyeljen... Mondtam már, hogy csak az ügyvédem jelenlétében fogok beszélni, és ezt tartom is... Csak azt szeretném kérni, hogy kezelje fenntartással, amit ez a néember összehord, és ellenőrizzen mindent... Egy dolgról azonban már most is elmondhatom az igazságot. Amikor járni kezdtem Maurice-hoz, őnagysága akaszzkodott

a nyakamba. Azt hajtogatta, hogy Maurice már öreg, kikészült... *Vén mániákus*, ez volt a szavajárása...

– Hazudik, ő akarta...

Erre már Manuel is felpattant.

– Maradjon ülve!

Külső szemlélő számára akár mókás is lehetett volna a jelenet. Maigret olyan szenvtelenül ült a karosszékében, szemben a pipagyűjteményével, akár egy viaszfigura a panoptikumban. Rezzenéstelenül figyelte őket, leste a reakcióikat.

A Bolha úgy reszketett még mindig a sarokban, mintha őt fenyegetné veszély.

Ifjabb Mori feszülten figyelt, de nem szólt közbe. Egyelőre nem is annyira a Marcia-ügy volt terítéken: két szerető vívott itt egymással elkeseredett, kíméletlen háborút.

– *Akkor veszed át a helyét, amikor akarod...* – folytatta Mori. – Ezt hajtogatta. Nagyravágyó, kapzsi nőszemély... Pedig nagyon alul kezdte, mert ott strichelt a Pigalle téren, amíg táncosnő nem lett a Tabarinben...

Már-már viszolyogtató volt a jelenet, és szegény Lapointe, aki gyorsírással jegyzetelt, alig tudta leplezni felháborodását.

– Line már akkor úgy tervezte, hogy megöli Marciát? – kérdezte Maigret nyugodtan, mintha ez volna a világ legtermészetesebb kérdése.

– Mindenesetre már kezdettől fogva játszott a gondolattal.

– De maga lebeszélte róla?

– Nem igaz, főfelügyelő úr – szólt közbe Line. – Ő azért feküdt le velem, hogy aztán majd belebújhasson a férjem papucsába...

– Még egyszer kérdem, Marcia nem sejtett semmit?

– Megbízott bennem. Egyébként is ez volt az első eset, hogy megcsaltam...

– Hazugság! Még Freddyvel, a csapossal is lefeküdt... Freddy tanúsíthatja.

Line most már olyan veszett gyűlölettel fordult Mori felé, mintha le akarná köpni.

– Sokkal könnyebben menne a dolog, asszonyom, ha visszaülne a helyére...

– Láttam, hogyan vizsgálgatta maga a bútorokat meg a festményeket a Ballu utcában. Biztosra veszem, hogy rájött, és szakértőkkel fog mindent megvizsgáltatni. És akkor úgymint kiderül az egész... De az ötlet nem ettől a nyavalyástól származott...

Manuel most már „nyavalyás” lett!

– A kastélyos banda a férjem ötlete volt, ő szervezte meg... Volt hat-hét megbízható embere szerte az országban. Csak jelezni kellett nekik, ha akció készült, és jöttek a megadott találkozóhelyre. A Mori fivérek meg ott várták őket a teherautókkal, no meg zöldségesrekeszekkel, a látszat kedvéért.

– Mi történt a bútorokkal meg a műtárgyakkal, miután Maurice meg Manuel megkapta a maga részét?

– Visszavitték őket vidékre, különböző zugárusokhoz... Erre is van pofád azt mondani, hogy nem igaz?

– Amióta itt vagyunk, főfelügyelő úr, most mondott először igazat... Ezt hiába is tagadnánk, mert úgymint szakértők fogják megvizsgálni a berendezést.

– De mégiscsak maguk irányították az akciókat.

– A helyszínen igen. De az utasításokat Maurice adta ki... Ő nem kockáztatott semmit. Játszotta a megtért bűnöst a vendéglőjében, és még bírók is jattoltak vele...

– Jó üzlet volt?

– Igazi aranybánya.

– És maga megpróbálta megkaparintani.

– Az ötlet az övé volt – intett Manuel a fejével Line felé.

– Biztos benne?

– Ezt én állítom vele szemben. Döntse el maga, melyikünknek hisz... Csak azt sajnálom, hogy a Szajnába dobtam a pisztolyt, mert az ő ujjlenyomata van rajta, nem az enyém...

– Nem látja, milyen szemérmetlenül hazudik?

Amikor mindenki a legkevésbé várta, Maigret hirtelen a Bolhához fordult:

– Hány órakor telefonált?

NYOLCADIK FEJEZET

– Nem sokkal éjfél előtt – dadogta a törpe holsápadtan.

– És mit mondott?

– Az igazat.

– Milyen igazat?

– Hogy a felesége Manuel lakásán van...

– És mitől támadt az ötlete?

Justin elfordította a fejét, csaknem olyan durcásan, mint egy rajtakapott kisiskolás.

– Feleljen...

– Nem tudom... Bosszút akartam állni...

– Miért?

– Mindenért... Szerettem volna belépni a bandába, már két éve... Tudtam, hogyan dolgoznak... Nagyjából mindenről tudomásom van, ami csak a Pigalle környékén meg a Dombon történik... Megkértem Manuel Morit, hogy vegyen be, de azt felelte, hogy nincs szüksége egy magamfajta korcsra...

Most Manuel szólt közbe:

– Hazudik.

Maigret egyik pipát szívta a másik után, kékes füst úszott a levegőben.

– Maguk is rágyújthatnak – mondta.

– Én is? – kérdezte Line.

– Maga is.

– Nincs nálam cigaretta, és nem akarok kérni ettől a szemétládától.

Maigret elővett egy cigarettát a fiókból, átadta az asszonynak, de tűzzel már nem kínálta. Line-nek annyira remegett a keze, hogy alig sikerült rágyújtania, három gyufát is elhasznált.

– És maga szerint mi az igazság, Manuel?

– Sose kért tőlem ilyesmit, amúgy is csak látásból ismertem a montmartre-i utcákról... Mindenki tudta, hogy spicli...

– Ez nem igaz...

– Csak szépen, sorjában. Folytassa, Justin.

– Azért telefonáltam, hogy bosszút álljak, amiért ez az ember ennyire megvetett.

– Honnan telefonált?

– A legközelebbi telefonfülkéből. A távolból láttam az étterem fényeit.

– Tudta, hogy ezzel egy tragédiát indít el?

– Nem voltam egészen biztos benne...

– De azért nem volt ellenére ez az eshetőség?

– Nem...

– Ha valaki másról lett volna szó, akkor is megtette volna?

A törpét váratlanul érte a kérdés. Elgondolkodott.

– Nem tudom – vallotta be.

– Nem a természetért, az arcáért állt bosszút, amiért megbámulják az utcán az emberek?

– Nem tudom – ismételte.

– Most figyeljen jól arra, amit kérdezni fogok. Az imént hazudott, mert félt Manueltól...

A törpén megint úrrá lett a rettegés, mintha a Mori fivérek még itt is mindenhatók volnának.

– Az igazat mondtam.

– Nem. Az igazság az, hogy magát lefizették, hogy telefonáljon egy meghatározott időpontban...

– Ugyan ki fizetett volna le?

– Ki más, mint Manuel...

– Tiltakozom! – csattant fel az idősebb Mori. – Szeretném tudni, mire lett volna jó nekem, hogy tetten érjen a szeretőm férje?

Justinnek végre megeredt a nyelve.

– Ezer frankot adott... Megfenyegetett, hogy kinyír, ha egy szót is merek szólani. És még azt is mondta, hogy: *Vannak mindenhol embereim, elintézik, amit kell, akkor is, ha én akadályoztatva vagyok...* Fájt a szívem Monsieur Maurice-ért, mert nagyon szerettem...

– Mégis engedelmeskedtél.

– Nem volt kedvem golyót kapni az irhamba.

– Arra nem gondoltál, hogy mi van, ha Monsieur Maurice lő először?

– Ha egyszer ez az ember kitervel valamit – mutatott a Bolha Manuelre –, akkor az úgy is történik, ahogy kitervelte... Olyan ez, mint az ördög.

Maigret önkéntelenül is elmosolyodott, Line pedig visszakaparintotta a főszerepet.

– Na látja, főfelügyelő úr, hogy nem hazudtam... Nem tudtam erről a hívásról... Vagyis nem számítottam rá, hogy ránk tör a férjem, következésképpen nem is volt nálam fegyver...

– Hazugság!... Úgy hazudik, mintha könyvből olvasná. A telefon az ő ötlete volt... Még szinte hallom, ahogy mondja:

– *Akárhol is lövöd vagy löveted agyon, téged fognak vádolni, mert a rendőrség egykettőre kideríti, hogy viszonyunk van... De tegyük fel, hogy, amint mondani szokás, in flagranti talál bennünket... Ismerem a férjemet...*

Ott lesz nála a pisztolya... Vagy téged fenyeget meg, vagy engem... így is, úgy is jogos önvédelem lesz...

– Az, hogy nem tudott a telefonról, még nem bizonyítja, hogy nem maga lőtt...

– Mit csináljak még, hogy higgyen nekem? – A düh már könnyeket csalt az asszony szemébe.

– Nem az számít, hogy én mit hiszek. Ebben megint csak az esküdtek döntenek.

– Életemben nem volt még fegyver a kezemben.

– Hazugság – szólt közbe Manuel. – Láttam Bandolban, amikor sirályokra lövöldözött.

– Pisztollyal?

– A férje pisztolyával.

– És eltalálta őket?

– Egyet épp az orrom előtt szedett le.

– Justin...

– Igenis, főfelügyelő úr.

– Mikor és hol beszéltek meg Manuellel a telefonálást?

– Aznap este, amikor a gyilkosság történt, a Pigalle utcában... Nem sokkal azelőtt kísértem el Blanche-t a Canariba... Mindig ugyanabban az időben megyek oda...

– Manuel azt mondta, hogy éjfél felé telefonáljon?

– Igen.

– Na látja! – csattant föl Line. – Azt se tudtam, hol lehet a Bolha, Manuel meg egy szót se szólt a telefonról...

Maigret szomjas lett. Sokért nem adta volna, ha felhozathat magának egy korsó sört, de akkor az egész társaságnak hozatnia kellett volna.

Mindenesetre elérte a legfontosabbat: miután a szeretők szembefordultak egymással, már egyikük sem tagadta, hogy meggyilkolták Maurice Marciát a La Bruyère parki lakásban.

Hogy aztán melyikük miben bűnös, az Maigret-t már nemigen érdekelte. Mert nemcsak az számított, hogy melyikük lőtt, hanem az is, hogy mi történt korábban: hogyan készítették elő a gyilkosságot.

– Ha viszont ilyen szépen megrendezett egy szerelmi drámát – fordult oda Maigret a kihívó tekintettel cigarettázó Manuelhez –, akkor miért hívta oda az öccsét, és miért vitték el a holttestet a Junot sugárútra?

– Pontosan ez a bizonyítéka annak, hogy nem én lőttem le. Ha én lőttem volna le, akkor beismertem volna, mert jogos önvédelemből történt volna. De mivel Line volt a tettes, már nehezebb lett volna elhíttetni... Azt mondtam neki, hogy menjen haza, és megígértem, hogy mindent elintézek...

Maigret felváltva nézte a két szeretőt. Az egyik éppúgy hazudhatott, mint a másik. Mori cinikus fráter, aki semmitől sem riad vissza. De vajon Line egy kicsit is őszintébb nála?

Ekkor károgó hang hallatszott a sarokból, ahol a Bolha ült.

– Manuel volt!

– Láтта?

– Hallottam.

– Miért, maga hol volt?

– Követtem Monsieur Maurice-t a harmadikra. Elbűjtam a lépcsőházban. Egyszer csak hallottam, hogy a nő azt kiáltja:

– *Lőj már!... Nem látod, hogy mindjárt megöl?*

Még be se fejezte a mondatot, már hallottam a dörrenést... Lerohantam a lépcsőn...

Nagy csönd támadt. Különös mosoly terült szét a Bolha hatalmas száján.

Manuel szólalt meg először:

– Hazudik. Maurice-nak eszében sem volt megölni Line-t.

– Az ujjából szopta! – rikácsolt Line. – Egyetlen szó sem hangzott el...

Maigret fölállt, végighordozta rajtuk súlyos tekintetét.

– Senkinek nincs több mondanivalója?

– Nekem nincs! – morogta Manuel.

– Ismétlem, hazudik – dadogta Line.

– Janvier! Bilincselj meg mind a hármat.

– Én nem voltam benne semmiben – tiltakozott Jo, az ifjabb Mori.

– Nem segített a bátyjának elvinni a holttestet?

– Az nem bűntény...

– Bűnrészességnak hívják... Bilincselj meg őket.

– Engem is? – sikította Line, mintha máris idegroham kerülgetné.

– Magát is... Te pedig – fordult Maigret Lapointe-hoz – segíts Janvier-nak a Gyűjtőbe kíséрни őket...

Elfáradt. Szeretett volna másra gondolni. Fejébe csapta a kalapját, és leballagott a fölépcsőn.

Eleredt az eső, a nagy, kövér csöppek fekete tócsákba folytak össze a járdán.

Maigret belépett a Dauphine sörözőbe, ahol két kollégája már pastist ivott. Egy pillanatra őt is elfogta a kísértés, de aztán meggondolta magát.

– Sört kérek, a legnagyobb korsóval, ami csak van – szólta oda a tulajnak.

KILENCEDIK FEJEZET

A Bouteille bíró ajtajától bal kézre eső pad három hónapig csaknem állandóan foglalt volt. Először persze össze kellett szedni az ország különböző városaiból a Mori fivérek – pontosabban Maurice Marcia – bűntársait, akik a kastélyok és a gazdag villák kirablásában segédkeztek nekik.

A bútorszakértők sem tétlenkedtek, és végül sikerült kideríteniük, honnan származnak a Ballu utcai meg a La Bruyére parki bútorok, festmények. És különféle gyanús régiségkereskedésekből szép lassan előkerült a banda által rabolt többi holmi is.

Maigret elment a Montmartre-ra, külön azért, hogy gratuláljon Louis felügyelőnek.

– Csak a munkámat végeztem – szerénykedett a nyomozó, és fülig elpirult.

– Ha egyszer maga is úgy akarja, beléphet hozzám a csapatba...

Az Özvegy nem tudta elhinni. Vagy talán csak azt nem tudta eldönteni, mire vágyik jobban: hogy a nagy házban dolgozhasson, vagy hogy továbbra is a Pigalle környékén kortyolgassa el a maga napi öt-tíz Vichy vizét.

Az ügyet novemberben tárgyalta az esküdtszék. A kastélyrablásokat különválasztották és későbbre halasztották.

A bíróság előtt Line és Manuel továbbra is makacsul egymásra hárította a felelősséget.

Bouteille bírónak minden türelme dacára sem sikerült igazságot tennie az immár ádáz ellenséggé vált két szerető közt.

Valahányszor Line tanúskodott, a vádlottak padja felől harsány hang hallatszott:

- Hazudik!
- Csendet kérek!
- Mondom, hogy hazudik.
- Én pedig felszólítom, hogy maradjon csendben!

Ugyanez a jelenet játszódott le, amikor Manuel került sorra.

Az esküdtszék nem méricskélt. Manuelt is, Line-t is húsz-húsz, Jót pedig öt évre ítélte.

És a tárgyalóteremből kifelé menet mind a hárman gyűlölködő szemmel méregették egymást.

A Bolha pedig továbbra is rendszeresen telefonálgatott Louis felügyelőnek.

*Epalinges (Vaud),
1971. június 11.*